

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ЗАТОВА
СЕ РОДИХ

Том първи

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ЗАТОВА СЕ РОДИХ

**НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ -
Серия девета**

Том първи

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2010

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, стр.68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученика да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

ЗАТОВА СЕ РОДИХ

„Аз затова се родих и затова дойдох на този свят, да свидетелствам Истината. Всеки, който е от Истината, слуша гласа ми.“

(Йоан 18:37)

„Аз затова се родих.“ Когато и да попитате от съвременната култура защо се е родил, всеки ще ви даде най-различен отговор. Запитайте някоя млада майка защо се е родила, тя ще ви отговори на този въпрос по своему; запитайте някой млад баща защо се е родил и той ще ви отговори по своему; запитайте младия учител, младия поет, младия войник, младия музикант или когото и да е защо са се родили, всички ще ви отговорят по своему. Всички тия отговори включват в себе си частични, временни стремежи в живота на човека. Обаче Христос казва: „Аз затова се родих и затова дойдох на този свят, да свидетелствам Истината.“

Казва му Пилат: „Що е Истина?“ Ние няма да определяме какво нещо е Истината, защото всяко нещо, което се определя, не е Истина. Това, което не може да се определи, то е Истина. Това, което не може да се обгърне, то е Истина. Това, което не може да се постигне, то е Истина. Това, което не дава пълно щастие изведнъж, то е Истина.

Това, което съживява човека, то е Истина. Изобщо, Истината може да се определи като права насока в живота.

Сега ще ви цитирам няколко малки изречения, взети от далечното минало на битието. Първото изречение е следното: „Когато Любовта царува, смут не става.“ – Значи, появяването на Любовта в човешката душа изпъжда навън всякакъв смут. Там, дето има смут, няма Любов.

Второто изречение се отнася до Мъдростта: „Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава.“ – Значи, появяването на Мъдростта в човешката душа възстановява реда в света. Щом се яви Мъдростта в човешката душа, всяко нещо в ума на човека отива на своето място. Идеите в ума на такъв човек са ясни, определени и в пълен порядък.

Третото изречение се отнася до Истината: „Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее.“ Какво представлява плодът за човека? – Плодовете са храна за живота, а без храна животът не може да се поддържа.

Христос казва: „Аз затова се родих, да свидетелствам Истината.“ То значи: „Аз затова се родих – да грея, за да може плодът да цъфти и зрее.“ Кой е първият плод на Духа? – Любовта. Всички трябва да знаете, че Любовта се проявява само при Истината. Без Истината Любовта не може да се прояви в никоя душа, в никой ум. Това не значи, че Любовта абсолютно не може да проникне у човек, който няма Истината в себе си. Тя ще проникне до известна степен, но такъв човек не ще може съзнателно да я възприеме и разумно да я използва. Грее ли Истината в човека, и Любовта ще дойде. Следователно, Истината подразбира процес на разширение, процес на свобода и простор.

Казвам: За да може съвременният човек при схващанията, които има да разбере живота в неговата цело-

купност, той трябва да има две основни идеи в ума си: идеята за материалния живот и идеята за духовния живот. От древността още е казано, че това, което е и което става на Небето, същото е и става на Земята, т.е. между духовния и материалния живот на човека има пълно съответствие. И тогава, за да разбере човек материалния живот, трябва да започне с духовния, да го изучава и разбира. Духовният живот подразбира разширение на съзнанието, а материалният – ограничение на съзнанието. Затова, всеки човек, който иска да живее разумно, добре, трябва да разбира тия два процеса на своето съзнание – процеса на разширението и процеса на ограничението. Не разбира ли тия два процеса, тия два закона, той всякога ще се намира пред големи противоречия. И всички противоречия в съвременния живот, както и всички скърби и страдания, радости и веселия, произтичат от разбирането или от неразбирането на тия две направления в съзнанието на човека. Понякога човек се разширява или ограничава повече, отколкото трябва. Не е опасно да се разшири човек, но трябва да съзнава, че се е разширил, за да не изпадне в заблуждения. Що е разширение? Ние си представяме разширения човек като голяма, обемиста форма, която се нуждае от много съдържание. Представете си, че сте взели един голям чувал, който тежи празен един килограм. Вие го напълвате догоре с жито, около стотина килограма, и го туряте на гърба си. Питам: Има ли смисъл да носите такъв тежък чувал на гърба си? Вие ще кажете: „Аз ще платя някому да ми носи чувала.“ Това е лесно – друг да носи вашия чувал срещу известно възнаграждение, но изкуството е вие сами да си го носите. Всеки човек, който плаща на други да носят чувала му, той свършва със смърт. Ще кажете: „Как тъй?“

Ще ви обясня тази идея с един прост пример. Допуснете, че вие влизате с чувала си, пълен със злато, в един кладенец, дълбок около стотина метра. За тази цел сте наели един слуга, комуто ще платите да ви помогне при изнасянето на чувала от кладенеца. Слугата започва да изнася чувала със златото навън, а вие седите долу в кладенеца, чакате да излезе първо слугата и вие след него. Обаче от тежестта на златото, чувалът пада от гърба на слугата чак до дъното на кладенеца. Какво ще стане с вас, който чакате долу в кладенеца? Ето защо, аз казвам на съвременните хора: Не оставяйте вашия чувал със злато на гърба на другите, защото чувалът ще падне и златото ще се върне при вас, но ще ви създаде голямо нещастие и страдание. Всяка мисъл, всяко чувство, което човек е създал, непременно ще се върне при него. Дето и да ги изпрати той, дори в безпределните пространства на Вселената, те пак ще се върнат при него. Такъв е законът. Страданията и радостите, които сме причинили на другите хора, един ден непременно ще се върнат при нас.

Съвременните хора нямат предвид този закон в живота и се чудят защо идват страданията и нещастията. Те изучават философията на християнството и казват, че едичкой си човек е истински християнин, а едичкой си не е такъв. Кой човек е истински християнин? Как познавате това? Преди всичко, защо е дошъл Христос на Земята? Съвременните хора мислят, че Христос дойде в света да пострада, за да спаси човечеството. – Не само затова дойде Христос на Земята. Той казва: „Аз за това се родих, да свидетелствам Истината.“ Че Христос дошъл да спаси света, това е частично разбиране на Истината. Че той искал да ни покаже как да пренасяме страданията – с търпение и смирение – и това е частично разбиране на Истината. Каз-

вате: „Добър пример ни даде Христос като носи своя кръст до Голгота.“ – Преди всичко Христос носи кръста си само донякъде. Оттам насетне Той го хвърли на Земята и други го поеха. С това Той искаше да каже на хората: „Този кръст е за вас, вие го носете“. Аз не нося такъв кръст. Вие можете да правите с мене, каквото искате. Може да ме биете, може да ме разпъвате на кръст, да се гаврите над мене, но аз кръст не нося, прав ходя! Изправи се Христос, и пое своя път към Голгота. Днес съвременните хора навред кръстовете турят, все кръстовете правят: По вратовете им кръстовете висят, по стените – също. Те мислят, че това е някаква благодат за тях. – Това се дължи на неразбиране на нещата. Няма защо да се носят кръстовете. Ние трябва да се освободим от кръста, т.е. от страданията в живота. Защо трябва сами да си туряме страдания и след всичко това да казваме, че волята Божия е такава? Съдията наказва престъпника, а после казва: „Такава е волята Божия!“ Учителят пъди непослушния ученик от училището, а после казва: „Такава е волята Божия.“ Някоя майка ражда хилаво дете, а после казва: „Такава е волята Божия.“ Някой проповядва криво учение и казва: „Такава е волята Божия.“ Някой поет написва едно лошо произведение и казва: „Такава е волята Божия.“ За всичко, което правим, добро или лошо, казваме: „Такава е волята Божия.“ И наистина, право е това. Бог еднакво се радва и на хубавите, и на лошите неща. Защо е така? – Защото Бог може да създаде отлично, прекрасно нещо и от най-глупавото произведение като размества думите в него. Същото нещо могат да направят и правят и съвременните хора. Като разместват думите на някои лоши работи, от тях стават отлични неща; като разместват думите на някои отлични работи, от тях стават лоши неща. По същия начин и хората в своя живот раз-

местват мислите и чувствата си и създават от тях добри и лоши неща.

Съвременните хора са изопачили своите мисли и чувства, изгубили са тяхната първоначална чистота. Аз често наблюдавам хората, изучавам техните мисли и чувства и правя изчисления доколко те са се отклонили от правия път. Виждам някой млад проповедник, току-що дошъл от странство, дето свършил по богословие, влиза в стаята си, затваря вратата и прозорците, спуща пердетата си и не излиза вън няколко часа. Стоят някои хора отвън, наблюдават цялата работа и си мислят: „Какво ли прави този проповедник там в стаята си? Или някой важен тайнствен гост ще му е дошъл, та се е затворил тъй херметически вътре, или някоя млада мома ще го е посетила“. Едва ли ще се намери един човек между всички, който да предположи, че този млад проповедник, който се намира в началото на своята работа, се моли на Бога. Може да се предполагат много неща, но кое е вярното? Важно е защо се интересуват хората от това какво прави този проповедник в стаята си, дали някой гост му е дошъл, или някоя млада мома го е посетила, или се моли на Бога? Отде и как се е зародил този интерес у хората да знаят какво прави този млад човек в стаята си и какъв е неговият интимен живот? Какво ще придобият те от този си интерес? Казват: „Поне ще научим какво прави в стаята си.“ Като научат какво прави в стаята си, дали е сам или не, кой му е дошъл на гости, ще разкажат това нещо на този, на онзи, а те от своя страна на други и по такъв начин, в най-скоро време, много хора ще узнаят това. Все едно, че са издали обявление, с което изнасят една новина пред целия свят. Питам: Какво ценно са научили и придобили тия хора от факта, че при едн-кой си млад проповедник е дошъл този или онзи гост? Такива

неща изучават и съвременните астрономи, като казват, например, че според техните изчисления, разстоянието от Земята до Слънцето е около 92-93 милиона мили. Верен ли е наистина този факт, че разстоянието от Земята до Слънцето е точно толкова мили? – Не е верен. Трябва да се намери онази Божествена книга, в която Бог математически точно е определил разстоянието на Земята от Слънцето или на Слънцето от Земята.

Та казвам: Когато говорим за положителната наука, ние трябва да изнасяме само такива факти, които са абсолютно верни. Ние трябва да държим в съзнанието си само ония факти, които са верни, а неверните трябва да съзнаваме, че са такива, защото има вероятности, които могат да минат и за истински, и за неистински. Много от съвременните хора грешат в това именно, дето мислят, че могат да живеят по много начини. Вярно е, че ние може да живеем десет пъти по-добре, отколкото сега живеем, но може да живеем и десет пъти по-лошо отсега, като големи грешници. И едното е възможно, и другото е възможно. Какво ще придобия от това, ако се утешавам с мисълта, че аз не съм най-големият грешник в света, че има и от мене по-големи грешници? – Нищо не придобивам.

Ние можем да ви приведем ред примери, ред заключения, които да осмислят сегашния ви живот във връзка с миналия и с бъдещия ви живот. В духовния живот съществува и минало, и настояще, и бъдеще, които действат едновременно. Аз няма да ви обяснявам тия неща, но казвам, че по тия въпроси има писани много книги, които вие можете да прочетете. Едно е важно за вас: Да знаете, че минало съществува. То не е минало, но съществува едновременно с вас, като тил зад вас – тил на вашия сегашен живот. Бъдещето е пред лицето ви, а настоящето е това,

върху което сега градите вашия живот. Дърветата се намират в това положение именно: те живеят в настоящето. Питам: Защо първата жена в рая трябваше да се спре пред едно дърво и там да бъде изкушавана от змията? Защо не се спря пред някоя канара или пред някой извор и там дяволът да я изкушава? Или пък защо не беше в някоя къща, и там да бъде подложена на този изпит? При това казват, че туй дърво се наричало „дърво за познаване доброто и злото“. В окултен смисъл под думата „дърво“ се разбира цяла епоха, цяла култура, която е предшествовала културата на змията. Следователно във всички тогавашни растения е имало стремеж да добият устойчивост, якост, да завършат своето развитие. Змията пък представляваше друга култура – културата на човешките желания, която е сходна с тази на животните.

Следователно културата на растенията създаде ръста на човека. Растенията го научиха как да върви нагоре и надолу. Културата на рибите създаде ръцете и гърдите на човека. Рибите го научиха да се разширява. Те се движат в посока точно противоположна на тази, по която се движат хората. Това, което извърши културата на растенията за човека, го научи да се стреми към центъра на Слънцето и към центъра на Земята, беше точно противоположно на това, на което го научи културата на рибите. Като среда на своя живот рибите избраха водата и създадоха главата и опашката в своя живот, чрез които да се движат в две посоки. Те създадоха главата у млекопитающите, а това вече е резултат на една култура. Античната култура създаде лицето, образа на човека, според както се казва в Биетието: „И създаде Бог човека по образ и подобие Божие“. И най-после сегашната култура създаде ума на човека. Механическата и техническата страна на цялата западна култура

седи днес в ума, в челото на човека. Ето защо всички съвременни човешки произведения са все дребни. Надали ще остане за бъдещето нещо от тази култура. Мина времето на онова величествено знание на египтяните! Сегашната култура се изразява в строежа на човешкото тяло. Съвременните учени казват, че в човешкия организъм се включват всички култури на миналото, и когато започне пробуждане на човешкото съзнание, по атавистически начин, той ще премине през всички култури на миналото. Той ще премине през културата на минералите, на растенията, на рибите, на птиците, на млекопитающите, най-после и през човека, и по такъв начин в него ще изпъкнат всички негови противоречиви съществувания на миналото. Тогава у човека настава цяла каша. В Писанието се казва: „За всяко престъпление Бог въздава всекиму до четвърти и до десети род, а за всяко добро дело Бог дава благословието си за хиляди родове.“

Христос донесе в света науката за душата, т.е. начинът, по който хората могат да се приближат и познаят Бога. Човек има качеството да се ограничава, което го прави подобен на Бога. За да познаеш Бога, непременно трябва да се ограничиш. Следователно, Бог, като се ограничи, създаде човека. Там, дето има ограничения, всякога има и страдания. Значи със създаването на човека се създадоха и страданията в Космоса. Някой казва: „Аз искам да бъда свободен.“ По-свободни от Бога не можете да бъдете. Бог, Който беше абсолютно свободен, създаде човека и се ограничи. Тогава как ще бъдете вие по-свободни от Бога? Ще кажете: „Защо Бог се ограничи?“ – По този въпрос нищо няма да ви говори. Ограничението на Бога е добро нещо. Когато Бог се ограничава, Той създава доброто в света. В това отношение между Бога и нас съществува едно

съответствие, но в противоположна посока. То значи: Когато Бог се ограничава, доброто се ражда; когато човек се ограничава, злото се ражда, а когато се освобождава от ограниченията, доброто се ражда. Затова именно всички хора се стремят към свобода. Свободата подразбира безграничност, т.е. стремеж към Божествен живот. Хората трябва да се ограничават пред Бога. Ако този въпрос се разглежда от материална страна, той не може да се обясни.

Сега ще ви приведа един факт, който често се проявява в човешкия живот. В съзнанието на човека различаваме една фаза на подсъзнателен живот, която представлява безграничното в човека. То е божествената страна на живота. Подсъзнанието не се подчинява на нашите желания, на нашата воля, но ние трябва да му се подчиняваме. Който иска да стане добър, трябва да изпрати тази мисъл в подсъзнанието си и там да я остави, да не я чопли. Божественото начало в него ще реализира желанието му без някаква мъчнотия и един ден той ще види, че е станал по-добър, отколкото е бил по-рано.

Ще ви приведа още един факт за проява на подсъзнателния живот у човека. Имате един добър приятел, срещате го един ден на улицата и си казвате: „Сега ще спра приятеля си, ще го поздравя любезно, ще си поговоря малко с него, но и той ще ми отговори по същия начин.“ Какво става всъщност? – Приятелят ви възприема вашата мисъл, но подсъзнанието му, което изобщо не се подчинява на чужда воля, веднага указва обратно действие върху възприетата мисъл и той веднага обръща гърба си към вас, и завива в друга улица. Вие се чудите защо става така. Причината седи в това, че вашият приятел има свой господар, на когото се подчинява, а не на някакъв господар отвън, който иска да му внуши една или друга мисъл.

Много хора се плашат от внушения и казват: „Ние не искаме да бъдем под влиянието на други хора.“ Действително, те са прави. Има внушения, от влиянията на които хората трябва да се пазят, но не всяко влияние е зло. Добро и неизбежно е влиянието в света. Защо? – Какво щеше да бъде нашето положение, ако Слънцето не ни влияеше? Какво щеше да бъде нашето положение, ако ангелите не ни влияеха? Какво щеше да стане от нас, ако добрите хора не ни влияеха? Ако злото е несъвместимо с доброто, защо Бог, Който е толкова всемъдър, го е допуснал? Злото е една неизбежност в света. Нашето зло е добро за другите, а доброто е зло за другите. Кое е добро и кое е зло, това са относителни неща. Те са сили в Природата, които трябва да се използват разумно. Ние трябва да избягваме злото, но да не му се противопоставяме, да не се борим с него. Крадецът, който се изкушава от парите на богатия, не може ли да превъзмогне това изкушение? – Може. Мъжът, който се изкушава от някоя жена, не може ли да превъзмогне това изкушение? – Може. Заблудението седи в това, дето хората мислят, че могат да придобият нещо от тия изкушения. Не, изкушенията не донасят никаква придобивка на човека. Твое е само това, което Бог ти е дал. Ти не можеш да вземеш нито един атом от другите, както и те не могат да вземат нищо от тебе. Чуждото е всякога чуждо. При всички условия на живота всеки остава със своето. Някой казва: „Аз нямам ум.“ – Как нямаш ум? Гледам го, има глава този човек. Щом има глава, той има и ум, но не го е разработил. Той седи по цели дни, но нищо не мисли, т.е. не мисли нещо съществено. Той знае какво е казал Шекспир, какво е казал Кант, цитира мисли от тия учени, но казвам: Всички тия хора работиха, създадоха нещо, което остана след смъртта им, но ти какво направи? Какво

ще оставиш след смъртта си? Той казва: „Дано Господ бъде милостив към мене грешния!“ – Не, за грешните има менгеме, което ще ги притиска. Когато тия грешници дойдат до менгемето, питат: „Защо ни притискат?“ – Много естествено, че ще ви притискат. Когато масажистът дойде да ви разтрива, защо викаете? – Като ви разтрива по гърба с пръстите си, той предава на вашия организъм част от своята енергия, която ви е липсвала. Сегашните хора страдат или от недостиг на енергия, или от излишък на енергия. Много хора имат изобилно електричество, но не могат да го използват, защото нямат магнетизъм, а електричеството не може да се използва правилно без магнетизъм. Какво се забелязва у хора, които имат излишък от електрическа енергия? – Косата им става остра, настръхва нагоре. В организма на тия хора се забелязва отсъствие на вода, която играе роля на мек елемент. Човек, който има много електричество в организма си, започва да огрубява, срещу всички хора вади нож, иска те да му се подчиняват. – Не, така не може да се живее. Този нож трябва да се прибере в ножницата, иначе ще се счупи. Тия хора пък, които имат малко електричество в организма си, са меки по проява. Косата им е мека, добре прилегнала на главата.

Грънчарят, който разбира добре законите за уравновесяване на силите, е впрегнал заедно електричеството и магнетизма, и по такъв начин прави грънците си. Ако тури повече електричество, формата ще стане на прах; ако тури повече магнетизъм, формата ще стане на каша. Но, като ги е впрегнал заедно на работа, между частиците на материята, с която работи, започва да действа сцеплението, която сила сплотява материята в едно цяло и дава възможност на грънчаря да формира своите грънци. И после, като ги туря в огъня на пещта, той опича добре само тия форми, в

които има електричество и магнетизъм. По същия начин човек трябва да спазва и в своето съзнание тези взаимни отношения между електричеството и магнетизма. Ако електричеството е свързано с ума ви, а магнетизмът със сърцето, между ума и сърцето ще има правилни отношения. Следователно, ако работите с ума си, ще вложите в него електричество; ако работите със сърцето си, ще вложите в него магнетизъм. Вие не можете да внесете никаква култура в сърцето си, ако не внесете в него магнетизъм. Вие не можете да вложите никаква култура в ума си, ако не внесете в него електричество. Електричеството и магнетизмът са живи сили, които съществуват едновременно и в подсъзнанието. Аз не говоря за механическите сили. Магнетизмът е сила, която изтича от Бога. И когато се говори за Любов към Бога, това подразбира, че ние съзнаваме този Божествен закон. И електричеството също произтича от Бога. Значи, като слизат тия две сили от Бога, магнетизмът влиза в сърцето, а електричеството в ума на човека и посредством тях той може да премахне всички препятствия, които среща на пътя си. Само по този начин човек може да работи с Бога.

Като разглеждаме въпроса за самосъзнанието у човека, то често се явява като спънка, като препятствие в неговия живот. Да съзнаваш, че си много нещо, че всичко можеш да направиш, това значи да се спънеш. Например, някое малко дете среща на улицата едно свое другарче, по-малко от него и го набива. Друг път среща друго дете и него набива. След това среща трето, четвърто и тях набива. В неговото съзнание се изработва мисълта, че то може да направи много неща. Случва се обаче, друго дете, по-силно от него, го среща на улицата, хваща го, набива го, тупва го на земята и си заминава. Това дете вижда вече, че

има по-силни от него, т.е. има и по-високо съзнание от неговото. По същия начин и ученият човек, като това дете, казва: „Това мога да направя аз, онова мога да направя, всичко мога да направя.“ Но след време вижда, че не може да направи всичко. Някой човек отива в едно събрание да държи реч. Той се чувства смел, богат със знания и сили и си казва: „Като отворя сега устата си, чудо ще бъде!“ Но тъй се нарежда, че той не може да отвори устата си и се връща в къщи като оскубана патица и си казва: „Какво стана, та не можах да кажа нито една дума?“ – Много причини има за това. Или ти не си могъл да говориш, или се е случило лошо време, че хората не са могли да дойдат. Влизах в салона, намираш го празен, никой няма. Следователно, когато ние искаме да наложим своята воля, т.е. нашето съзнание върху Божественото подсъзнание, винаги в нас ще се роди дисхармония, противоречие. Затова първо човек ще вложи в душата си най-важния закон – Любов към Бога, а после ще дойде до своята воля. На първо място великото в света, а после малкото. Първо Бога, а после ти. Най-безопасното положение на ученика в духовния живот е да взима всякога последното място. Ето защо, ученикът винаги трябва да взима последното място във физическия живот.

Христос е казал: „Син человечески не дойде да Му слугуват, но сам да послужи.“ Само Един може да ни даде първото място в света. Само Бог – най-умният и най-мъдрият в света – може да ни даде първото място. Искаме ли ние сами да вземем първите места, да станем първи, силни, богати хора в света, ние вървим в крива посока на живота си. Ако всеки човек иска да заема първото място между хората в света, ще се яви голямо състезание. В това отношение, в целия съвременен свят има едно надпревар-

ване кой да заеме първото място: Франция иска да бъде велика, Англия иска да бъде велика, Германия иска да бъде велика, па и малката България иска да бъде велика. Какви ли планове не си крои България, но не ѝ се отдават! Ще кажете: „Съдбата ѝ е такава.“ – Не, съдбата ѝ не е такава, но друго нещо е определено за България, а не да бъде велика в този смисъл, какъвто разбират съвременните държави. Аз съм чел Божествената книга, в която е писано, че България ще бъде малка държава. На България не е позволено да се разправя с оръжия! Ако иска да се подигне, тя трябва да служи на Бога и тогава ще ѝ се даде едно почетно място. Не иска ли да служи на Бога, всички ще я тъпчат.

И след всичко това ще дойдат писатели и поети, да я възпяват и оплакват: „Българио, майко мила!“ Кой от съвременните поети, които се заели да възпяват България, са тръгнали между народа да го учат какво трябва да прави. Всички се обръщат към културната младеж, нея търсят, на нея възлагат всичките си надежди. Де е тази културна младеж? – Аз наричам „културна младеж“ всички хора, които са родени с идеали. Всеки, който отпосле възприема някакви идеали и се заема да им служи, той мяза на натоварена камила или на едно натоварено магаре, което само пренася товар от едно място на друго, а за него нищо не остава. Такива идеи има навсякъде. Такава младеж има и в Англия, и във Франция, и в Германия, и в Америка, но никой не се нуждае от нея. Днес се изисква младеж, родена с идеали. Казвате: „Ние ще напътваме младежта.“ – Няма какво да я напътвате. Тази младеж се нуждае само от малко вода. Вие ще я полеете с вода, както поливате някое малко дръвче и тя ще тръгне по своя път. Казвате: „Ние, старите, ще възпитаваме младежта.“ – Няма какво да я възпитавате. Откак светът съществува, все се възпитават и

все по-лош става. Колкото повече се занимаваме с възпитанието на младежта, толкова повече забатачваме.

Един учен германец казва, че съвременната култура залязва вече. Така е, тази култура от ден на ден умира. Каква култура е съвременната? Четете по вестниците, че еди-колко си души са паднали от аероплан и се убили, еди-колко хора има убити във войните, еди-колко параходи потънали в моретата и океаните, еди-колко къщи изгорели и т. н. След всичко това казват, че имало прогрес. Като се проследят внимателно статистическите сведения, в тях се вижда едно предсказване на събитията, или на произшествията, които има да се случат. Според някои данни се определя, че тази година, например, ще изгорят известен брой къщи. И действително, така става. Онези, които констатирали този факт, казват: „Природен закон е това.“ – Не, това не е резултат на някакъв разумен природен закон. Парходите, които потъват, къщите, които изгарят, както и смъртните случаи между хората – всичко това се дължи на човешките престъпления, на неразумния, на неправилния живот на хората. В бъдещата култура, в културата на шестата раса, хората няма да умират, както сега, без тяхно желание, но ще си заминават, когато те пожелаят. Човек ще идва тогава като странник, като чужденец на Земята, ще поживее 40 – 50 или повече години и като реши да си замине, ще повика приятелите си и ще им каже: „Аз поживях достатъчно на Земята, сега вече заминавам за Отечеството си. Попове няма да викате да ме опяват, в земята няма да ме заравяте и на гробища няма да ме носите. Аз ще стана невидим като Христа и ще се възнеса нагоре в пригответното за мене жилище.“ Ще кажете: „Това може да направи само Христос.“ – Не, това може да стане и с всеки човек, който е достигнал безсмъртието, който живее с веч-

ните идеали на Битието. Казват за някого: „Този човек е евангелист.“ Питам: откога е станал евангелист? – От скоро време. За друг някой казват: „Този човек пък е добър православен.“ Откога е станал той православен? – От скоро време. Казвам: всеки човек, който не се е родил с едно определено верую в себе си, а отпосле го е приел, той е прост човек. От всеки одного се изисква положително, неизменно верую, което да има свойствата на възвишената човешка душа – нито да се ражда, нито да умира, но вечно да съществува. Мнозина казват, че животът се разрушавал и изчезвал. – Това е само написано изречение. Животът не може нито да се разруши, нито да изчезне, но в живота се раждат скърбите и радостите.

И тъй, всички хора трябва да работят в подсъзнанието си, да знаят, че всяка добра или лоша мисъл, вложена с вътрешен стремеж и силно желание в подсъзнанието, непременно ще се реализира. Обаче, никога не желайте повече, отколкото ви трябва! Живеете ли така, бъдещата култура ще донесе блага за всички хора. Не мислете, че блага в света са достояние само за одного. Благостта, това е израз на морала. Човек трябва да бъде благ не само за подобните си, но и за всички останали същества, без изключение; той трябва да бъде благ и за животните, и за растенията и за всички останали същества, които са под него. Такъв е моралът на безсмъртието.

Представете си, че тази култура е дошла вече. Какво щеше да бъде нашето положение? Какви щяхме да бъдем тогава? Казвам на одного: Ако новата култура е дошла на Земята, ти щеше ли да ходиш от врата на врата да хлопаш, да искаш това-онова? Нямахте да ходиш. Ти щеше да бъдеш един от безсмъртните хора, всеки момент щеше да виждаш кой какво прави и нямахте да изпадаш в заб-

луждения. Някой казва: „Аз чух да се говори еди-какво си по дадена работа.“ Питам: Вярно, истинно ли е това, което си чул? Докато хората ходят с чуто и казано, големи простаци ще бъдат. Някои казват: „Кант написал книгата за „Чистия разум“. Каква е тази наука за чистия разум? Аз наричам наука на чистия разум тази, при която човек ходи без никакъв смут в сърцето си и се разговаря със същества от невидимия свят. Каква по-хубава наука от тази, да дойде при тебе един ангел и да ти разправя за Небето, за Слънцето, за всички звезди и след всичко това да знаеш, че ти разполагаш с една велика Истина. Съвременните учени казват, че разстоянието от Земята до Слънцето било около 92 или 93 милиона мили. Казват: „Значи разстоянието е или 92, или 93 милиона мили, не се знае с абсолютна точност колко е, но разликата между 92 и 93 е много малка.“ – Как, малка разлика ли е един милион мили? Какво ще стане с мене, ако аз разчитам на тия данни и тръгна с един трен до Слънцето и като стигна до 92 милиона мили, тренът ме остави в пространството, без да съм стигнал до Слънцето. Каква трябва да бъде тази математика, на която мога да се основавам? Някой казва: „Аз съм близо до часа, в който ще изправа живота си.“ – Колко си близо? – Докато изправиш живота си, има един милион мили разстояние. Между Слънцето и Земята има разстояние от цели седем физически пояса. Ще дойде време, когато нашето Слънце ще прояви само своята физическа обвивка и ще почервене. На същото основание има и звезди червени, портокалени, сини и т.н. Това показва както степента на тяхното развитие, така и степента на нашата култура. Ако човек развива своето духовно тяло, той ще започне да вижда звездите тъй светли, както и Слънцето, и ще влезе във връзка с тях. Често съм говорил, че човек може да се раз-

говоря не с материалното, но с духовното Слънце. Слънчевата светлина, която виждате от Земята е физическа, но Слънцето има и духовна светлина, която не хвърля никакви сенки. Тази светлина е мека и когато тя проникне в човешкото сърце, в човешкия ум и в човешката душа, в човека настанва голяма вътрешна тишина. Например, някой човек дойде до отчаяние, иска да се самоубие; взима револвера си и излиза във някъде си из гората. В този момент обаче тази мека светлина прониква дълбоко в душата му и веднага в него настанва мир, тишина, и той чува един тих глас, който му казва: „Не бой се, всичко ще се оправи!“ Не се минава много време и той вижда, че в този разрушен мир започва да расте нещо красиво, хубаво. Започват тогава приятелите му да се изреждат един след друг, започват да му говорят, да го насърчават, докато той изпрати живота си. Значи, Бог е в сила да измени живота на всеки едно.

Та казвам: Онези, които вървят в Божествения път, ако искат да добият новия живот – животът на безсмъртието – трябва да употребят новите методи в живота си. Казвате: „За нас е важно сега да преживеем както и да е, няма какво да мислим за безсмъртието. Ние сме слаби хора, безсмъртието не е постижимо за нас.“ – Че сте слаби, това не е извинение. Работете, за да се усилите! – Ама аз съм сприхав човек. – Ти можеш да констатираш, но то не те оправдава. Ти трябва да се обърнеш към Бога с молба Той да вложи повече магнетизъм в сърцето ти, повече електричество в ума ти, и тогава този стар опитен грънчар, който живее в твоето съзнание, ще разшири твоите стари форми и ще създаде от тях нещо ново. За да успееш в това, всяка сутрин и всяка вечер изпращай към всички хора част от твоето благо, което е вложено в душата ти. Казва се в едно

изречение: „Дето Мъдростта управлява, редът не се нарушава; дето Истината грее, плодът цъфти и зрее.“ И тогава, щом Истината дойде в нас, в душите ни ще се прояви висшата Любов. Висшата, идейната Любов се проявява в Любов към всички хора, без да подозират те източника, отдето тя излиза.

Второто проявление на висшата Любов седи в следното: Да любиш хората и тогава, когато те мразят и ти мислят злото; да им слугуваш по цял ден, без да знаят те кой им служи. Това подразбира Христос под думите „служене на Бога“. Значи, ние трябва да станем неизвестни в доброто, както сме неизвестни и в злото. Иначе, бъдете уверени, че ако искате да се прославите чрез доброто, вие ще се прославите и чрез злото. Това се вижда навсякъде в света. Щом човек се прослави с нещо добро, не се минава и година, веднага пред него се разкрива друг лист – той се прославя и с някакво зло дело. Затова именно Христос казва: „Не търсете слава от човеците, но търсете слава от Бога“! В този свят ние сме пътници, туристи, минаваме и заминаваме, носим семенцата на новата култура. Когато този свят се подобри, когато се възстанови ред и порядък в него, Божията Любов и Божията слава ще се възцарят, ще вземат своите места. Под слава Божия не разбираме нещо нереално. Напротив, най-реалното нещо в света е да видиш славата Божия навред и да живееш само заради нея. Старата култура вече отживява своето време. Бъдещата култура е за разумните, за добрите хора. „Блажени кротките, защото те ще наследят Царството Божие“, се казва в Писанието. Старата Земя ще се облече с нова, с хубава премяна и хората ще заживеят в Истината, ще цъфтят и зреят. Любов ще има между тях. Царството Божие ще се възстанови не на старата Земя, но в новото Небе и в

новата Земя. Новото Небе и новата Земя са нашите души, в които ще се възстанови Царството Божие.

От всички съвременни хора сега се изисква абсолютен, положителна вяра, а не вярвания. Вие може да кажете: „Вярно ли е това, което говорите?“ – Проверете. Мислите ли, че всичко, което се доказва е вярно? Мислите ли, че всички факти, които могат да ви наведе по един въпрос, представляват Истината? Всяко нещо е дотолкова вярно, доколкото всеки човек може да бъде отворена книга, която да отваря и да чете от нея.

Сега ще ви приведа два примера за изяснение на мисълта си. Какво трябва да направи скулпторът с най-хубавия камък, ако иска да извае от него една отлична статуя? Камъкът съдържа ли в себе си формата, която скулпторът иска да му предаде? – Не я съдържа. Значи скулпторът сам трябва да вземе чука и да започне ваенето на статуята. Допуснете, че в този мраморен камък има съзнание като нашето. Какво ще направи той? – Ще започне да плаче, да вика и да казва: „Докога ще продължават тия страдания?“ – Докато скулпторът извае статуята. Той си продължава работата, а мраморът плаче, вика. Най-после скулпторът свършва статуята си, отдалечава се от нея, поглежда я, погледне малко и към сълзите ѝ, усмихва се и казва: „Дойде вече краят и на сълзите!“ После взема кърпата си, изтрива сълзите на статуята и казва: „Не плачи вече! От този момент кой как мине покрай тебе, ще те погледне и ще види, че в тебе има ред и порядък.“ И наистина кой как мине покрай тази статуя казва: „Идея, дълбочина има в тази картина! Отлична е тя!“ Статуята слуша всичко това и е доволна, че няма вече чук, няма вече страдания. Но докато хората се научат да живеят правилно, много чукове трябва да минат по гърбовете им. Неизбежен закон е този.

Вторият пример. Имате едно парче бяло платно. Великият художник взема четка и боите си и започва да цапа безразборно върху него. Минава някой простак покрай този художник, поглежда го какво прави и си казва: „Виж какво върши този човек! Аз мислех, че е някакъв велик художник, а той знае само да цапа!“ На втория ден художникът пак взема четката и боите и продължава да цапа върху платното. Третият, четвъртият ден все продължава да цапа, докато един ден погледнеш, нещо взело да се оформя върху платното. Колкото повече художникът работи, образът все повече и повече се оформя, докато най-после на платното се вижда хубаво идеално изработена картина. Кой как мине покрай нея казва: „Великолепна картина!“ Художникът казва: „Виждате ли какво може да излезе от това цапане!“ – Да, но ако платното не беше се нацапало, можеше ли да има сега тази цена? Ако платното не беше се нацапало, можеше ли да има тази стойност? – Не. Платното придоби своята цена само след като се нацапа.

По същия начин и при вас може да дойде някой ангел и да ви нацапа с четката и боите си. Вие казвате: „Огреших се!“ Вторият ден дойде същият ангел, пак ви нацапа с четката си, а вие казвате: „Много се огреших вече!“ Третият ден пак дойде, понацапа ви още малко. Казвате: „Пропаднах сега!“ – Не. Ти сега именно си по-добър, отколкото беше по-рано. Той цапа, ти плачеш, той цапа, ти плачеш, докато най-после излезе нещо хубаво. Някои казват: „Едичия си сестра плаче, ще се пръсне от мъка.“ – Не, ангелът я цапа, ще излезе нещо хубаво от нея. Докато ангелът я цапа, тя няма да полудее, няма да се пръсне от мъка. Мнозина питат: „Защо хората плачат?“ – Плачът е признак на живот. Живите хора само плачат. Животът се изразява само с плач. Плачете докато сте живи, докато имате живот в себе

си! Невъзможно и страшно е да плаче мъртвият човек. И Любовта, когато обича някого, плаче – очите ѝ се насълзават. Истински плач е този, когато очите само се насълзават и сълзите потъват навътре. Не е плач това, когато сълзите излизат вън от очите и се проливат по земята. Аз бих желал да виждам очите на всички хора влажни, просълзени. Това говори за благородство на човешката душа.

И тъй, ако чука на скулптора и четката на художника работят върху ни, това е едно висше благо заради нас, за което трябва да се учим на търпение. Това е един от великите уроци, които Бог ни дава. Ние се приготвяваме за новата култура, която иде в света. Пред нас седи велико бъдеще. Съвременните хора не са живели още както трябва. Едва сега те започват да живеят правилно.

Сега, като се върнете дома си, вложете в подсъзнанието си вашата мисъл и желание да живеете добре. Кажете: „Господи, аз искам да живея добър, правилен живот!“ Кажете ли си веднъж тази мисъл, забравете я понатък! Някой казва: „Защо трябва да се молим на Бога?“ – Ако човек не се моли, какво трябва да прави тогава? Ако считаме молитвата за нещо смешно, яденето е още по-смешно. Ако считаме молитвата за нещо смешно, спането е още по-смешно. Ако ние считаме молитвата за нещо смешно, четенето на книги е още по-смешно. Някой отваря книгата и я затваря. Питам го: Какво четеш? – Една книга. Ако вие четете една ценна книга и по десет пъти на ден с кърпа изтривате написаното, какво ще остане от нея след 10 години? Написаното върху нея ще бъде ли отчетливо? Ако затриваме написаното върху книгата, какво сме придобили? Пазете се, да не би след като отворите книгата да кажете: „Животът, който Бог ми е дал не е хубав.“ Кажете ли така, вие затривате своя жи-

вот. Някои затриват така живота си като казват: „Господ не ми е дал богатство, не ми е дал знания.“ – Какво богатство искаш? Животът, който имаш е най-голямото богатство. Ти благодари, че си сиромаш. Добре ли ще ти бъде, ако имаш голямо богатство и бъдеш в положението на натоварено магаре? Казвам: сиромашията е най-голямото богатство, най-голямото благо в света. Коя сиромашия? Аз говоря за онази сиромашия, при която човек с жажда, с благоговение очаква да дойде великото в света. В това седи смирението на човека. Никой няма право да изтрива хубавите неща!

Казвам: Във всяка душа има хубави, богати условия за бъдещето. При най-голямото си нещастие, при най-голямата си несполука, благодари на Бога за всичко това и си кажи: „Аз ще докажа на Бога, че имам Любов към Него.“ Ако не можете да носите страданията си, в какво ще покажете вашата младост? Аз наричам млади хора тия, които геройски могат да носят най-големи страдания. Герои трябва да бъдете! Само по-този начин ще се подмладите. Дойде ли ви някое страдание, турете го на гърба си, поносетете го малко, а после го свалете на земята пред себе си, нагостете го, разговорете се с него и то ще ви напусне. Страданието се плаши от стария човек. Той иска млад човек да го носи на гърба си, за да разговаря с него и да му обяснява смисъла на страданията. Вие казвате: „Лесно се говори за страданието, но мъчно се носи.“ – Герои иска светът! Той търси млади, силни хора, с такива умове, които да обгръщат всички умове и с такива сърца, които да обгръщат всички сърца. Нашето благо е благо за всички хора и благо на всички хора е и наше благо. За това всеки трябва да каже: „Аз затова се родих.“ – Защо? – За да живея в безсмъртието. „Аз затова се родих.“ – Защо? – За

да живея в ред и порядък. „Аз затова се родих.“ – Защо? – За да живея, щъфта и зрея.

„Затова се родих.“ – Защо? – Да свидетелствам Истината и да покажа, че това, което Бог е създал не се разрушава. Слънцето не се разрушава. Разрушават се само тези неща, които човек е направил. Ако в нещата в Природата се разрушават, това показва, че те са направени от други някои същества, а не са направени от Бога. Много същества работят в света. Къщите ни например, които са направени от нас, изчезват. Много от нашите мисли и желания също тъй изчезват, но божественото в нас остава за вечни времена.

Христос казва: „Аз затова се родих, да свидетелствам Истината.“ По същия начин и всеки от нас може да каже защо се е родил в света.

Беседа от Учителя, държана на 10 октомври 1926 год. гр. София

РАЗДАЙ ГО НА СИРОМАСИТЕ

„Това като чу Исус, рече му:

„Още едно ти не достига: все що имаш, продай и раздай на сиромасите и ще имаш съкровище на Небето; и дойди, та ме последвай!“

(Марко 10:21)

Истинският или разумният живот има свой вътрешен смисъл. Не е достатъчно само да говорим, че животът има смисъл, защото когато казваме, че животът има смисъл, всъщност ние го считаме като нещо механическо, външно, което няма нищо общо с нас. Светлината има смисъл за очите, понеже отваря простор пред човека и му показва пътя, по който той трябва да се движи. Топлината също така има смисъл за човека. Като говорим за топлината, ние не разбираме резултата на онова горене, което разтопява елементите, но подразбираме онази естествена нормална топлина, която подхожда на човека и му дава свобода на движение. Без топлина човек не може да се движи. Казваме, че човек трябва да мисли. Защо? – Мисълта е подобна на светлината. Светлината и топлината имат сходни качества. Както топлината дава свобода в движенията на човека, така и чувствата създават движение, подтик. Някой казва: „Аз нямам интерес към нищо.“ – Такъв

човек е безжизнен, в него няма чувства; той може да философира, да мисли, колкото иска, но в него няма подтик, няма движение. Не е мисълта, която дава подтик в живота на човека. Съвременната наука е допринесла много нещо за човечеството, но същевременно тя донякъде е объркала понятията му за живота. И сега всички учени доказват как се разширяват телата. Те твърдят, че телата се разширяват от топлината. – Вярно е, че някои тела се разширяват от топлината, а някои се сгъстяват, т.е. от изстудяване. И после как се разширяват тия тела? Учените са доказали, че например водата прави изключение от другите тела, а именно: при изстудяване тя не се свива, а се разширява тъй, както се разширява и от топлината. Наистина, това е доказано само за водата, но всяко доказателство трябва да има смисъл за целия живот. Защо? – Защото цялата Вселена е жив и съзнателен организъм, жива и съзнателна душа, в която царува един мощен и жизнен Дух. Съвременните астрономи казват, че Слънцето било едипакво си тяло, че Сириус бил едипакво си тяло и т.н. Знаете ли на какво мязат тия техни твърдения? – Те мязат на един съвременен анатом, който взема човека и го раздробява на отделни части, като хвърля червата му на едно място, дробовете – на друго място, сърцето – на трето място и казва: „Това е човекът.“ Питам: Какво разбрахте от този човек? Това наука ли е? Тия учени казват: „Ние правим отделни скици.“ Те изваждат сърцето на човека и казват: „Чакай да видим какви са човешките чувства!“ После изваждат мозъка му и казват: „Сега пък нека видим, какви са човешките мисли!“ Какво може да се разбере от това? Какво ще се спечели от тези знания? – Все ще се спечели нещо, но не това към което те се стремят. Казват за някого: „Този човек трябва да се обуздае, той е див кон.“ – Доб-

ре, може да е така, но по какво се отличава дивият от питомния кон? Казвам: Ако се говори така за един човек само, трябва да се знае, че голяма част от хората на съвременното общество са подивели. Умът на много хора не е на мястото си. Ще кажете: „Как тъй, ние сме културни хора!“ Казвам: Не е майстор онзи, който сглобява нещата механически, но онзи, който умее да ги хармонизира. Аз не виждам никаква култура в този свят, където хиляди хора бесят, където хиляди майки разплакват, където хиляди братя и сестри се развращават и опропаствяват и т.н. Този свят от единия до другия край е заприличал на лудница. И тогава, кое е онова, което ще ни радва?

Знаете ли на какво мязат съвременните хора? Бащата казва на дъщеря си: „Дъще, тичай долу в мазата и донеси от там някое въже, защото едно дете е паднало в кладенеца, та да го извадим!“ Дъщерята в това време седи пред огледалото и си прави прическата, не се мърда. Като си направи прическата, като се докара, ще слезе в мазата да търси въже. И това било морал! Кажете ми кой не си прави днес прическата пред огледалото? Днес хората грешат и умират, падат и стават, но много от съвременните свещеници турят одеждите си пред олтара, правят прическите си, не виждат какво се прави навън. Казвам: Оставете вашите одежди и прически, погледнете какво правят хората вън! Хората умират, а те разправят как Христос бил разпнат, как пострадал и т.н. Хората умират, а в някое заведение се дава концерт и всички бързат да отидат там да се забавляват. Някъде хиляди наши братя и сестри се развращават, а другаде се готвят за концерти и вечеринки. Едни хора умират, а други казват: „Няма как да им се помогне, съдбата им е такава, имат наследствени болести и пороци, на които не може да се помогне.“ Обаче, когато Гос-

под създаде света, нямаше нито наследствени прояви, нито лоша съдба. Всички тия неща се явиха в света, откак дойдоха разгалените, развалените деца на Земята. От това време насам се заговори за наследственост, за лоша съдба и т.н.

И тъй от хиляди години насам и сега учените хора създават своите теории по въпроса за сътворяването на света. Те третират въпроса за атомите, дали те се въртят около един център или радиират от този център към периферията на окръжността. По този начин учените хора обуславят своите теории с ред формули, например, че $X^2 =$ на еди-каква си величина и т.н. Те изчисляват например как работят природните сили във време и пространство и след ред формули изваждат своите заключения, като питат: „Разбрахте ли как е създаден светът?“ Казвам: Ето сега и аз ще ви представя една формула! Взимам едно яйце и ви питам: Това яйце здраво ли е? – Здраво е. – Добре, след 25 дена аз ще ви донеса това яйце да видите, че нищо не е останало от него като яйце но погледнете ли вътре, ще видите, че там се крие едно живо същество. Казвате: „Възможно ли е това?“ Елате да проверите! Аз ще туря пред вас едно яйце под някоя кокошка и след 25 дена елате пак тука, да видите, че от яйцето се подава главичката на едно малко пиленце. И след това ученият човек ще дойде при мене да ми разказва как се създадо това пиленце. Казвам му: „Не ми трябва това нещо. Как се е създадо пиленцето, аз зная вече, но кажи ми по-нататък как да го храним.“

Знаете ли на какво още мязат някои от съвременните учени хора? – На финансови инспектори, които разглеждат сметките на някой фалирал търговец. Дойдат тия учени при търговеца и започват да разглеждат сметките му. Те казват: „Ние направихме изчисления и намерихме, че

тук има злоупотребление от два милиона лева. Тия пари са използвани някак незаконно.“ – Добре, тия пари са изядени вече. Въпросът е как могат да се върнат. – Този човек бил голям вагабонт! – Добре, но какво трябва да се прави сега? Днес учените се хвалят, именно, с това, че открили злоупотреблението. Аз бих желал да срещна такива учени, които да знаят как да поправят грешките, а не само да ги намират. Има такива учени в света. Ще седне някой син да говори на майка си: „Мамо, от някое време аз не харесвам нашата Драганка. Тя се държи много свободно, не се облича както трябва. Като облякла една старомодна дълга рокля, че до земята се влачи. В нея няма нищо модерно, нищо естетично. При това не знае ли, че за такава дълга рокля се дават повече пари? Тя трябва да си направи покъса рокля!“ Казвам: От ред години насам хората само търсят грешките си, а не търсят начини как да се изправят. Някой проповедник среща един човек със свободно верую и го пита: „Ти какво направи досега с твоето верую? Откажи се от него!“ – Добре, ако този човек се откаже от своето верую, ти ще го спасиш ли? Спаси ли някого досега? – Не спасих. – Ако ти можеше да спасяваш, децата нямаше да умират и хората нямаше да се лъжат.

И до днес всички свещеници и пастори проповядват, че Христос спасил света. – Ако Христос беше спасил света, хората щяха да живеят добре. Той още не е спасил света. Има спасение някъде, но то не е там, където хората го търсят. В материалния свят няма никакво спасение. Ако съвременните хора мислят, че като живеят само в материалния, във физическия свят, могат да турят ред и порядък в домовете, в обществата и в народите, нищо няма да придобият. Животът не седи само в материалните прояви. Той има и други страни за проучване.

Събрали се няколко мравешки философи, които живе-ли в един богат чифлик да се разговарят. Първият фило-соф започва разговора: „Нашият господар е отличен чо-век. Откак е дошъл тук, ние имаме всичко в изобилие: яде-не, пиене и всичко необходимо. Няма друго същество ка-то него. Той е първото божество в света.“ – Да, за мравите този господар е първото божество, но право ли е това зак-лючение и за нас? За нас има хиляди такива същества, хи-ляди такива божества, които не спасяват света. Ама някой бил светия! – Чифликчия е той! Някой казва: „Знаете ли какво верую имам?“ – Какво верую имаш? – Знаете ли какво учение имам? – Какво учение имаш? – Знаете ли какво знание имам? – Какво знание имаш? Питам: Мо-жеш ли с твоето знание, с твоето верую да измътиш едно пиленце от яйцето? По природа българинът е символист, често си служи със символистически изрази. Например, той казва за някого: „Много тънко го преде този човек.“ – Какво лошо има в това, ако някой човек преде тънко? Или: „Много дебело го преде този човек.“ Ако е лошо човек да преде тънко или ако е лошо да преде дебело, как трябва да преде? – Средно: нито дебело, нито тънко. Значи, бъл-гаринът не обича нито тънко, нито дебело предене. Друг път българинът казва: „Прекален светец и Богу не е драг.“ Като срещне някой голям грешник, той му казва: „Прека-ли го много.“ Но като срещне голям праведник, който се моли по цял ден на Бога, казва: „И ти прекали много. Да направиш 50 – 60 поклона разбирам, но да направиш 500 – 600 поклона, това не разбирам вече!“ Наистина, какво може да постигне човек, ако прави всеки ден по 500 – 1000 поклона? В Природата има един закон за умереност. Ако прекалиш и престъпиш този закон, идва насищане в не-щата. Колко бучки захар най-много можете да турите в

една чаша пълна с вода? Ако турите една бучка захар, тя ще се разтвори напълно; ако турите две, три, четири, пет бучки захар – също ще се разтворят; турите ли обаче 20, 30, 40, 50, 60 или повече бучки захар, какво ще стане с тях? – Няма да се разтворят и водата ще се пресити. Тогава прилагайте този закон и в живота си, за да избегнете пресищанията. Като човек, за да се движи свободно, ти трябва да имаш само едно желание. Внесеш ли обаче повече желаниа едновременно в твоето сърце, ти не ще можеш да се движиш свободно в живота си и на всяка крачка ще се спъваш. Божествената философия казва: „Учи!“ За всеки даден момент Божественият закон позволява само по едно желание, по една мисъл и по едно волево движение извън времето и пространството. Във времето и пространството пък се допуска реализирането само на едно от тия желаниа, мисли и действие.

Когато се говори за време и пространство, това подразбира, че за всеки даден момент се допуска да мислиш само върху една мисъл, да имаш само едно желание и да проявяваш само едно волево действие. Ще кажете, че човек не може да мисли без ум. – Не, човек може да мисли без ум и може да чувства без сърце. Тогава ще кажете, че човек може да живее и без Бога. – Не, това не е вярно и не може да бъде! Мислите и чувствата идват от Бога и минават през мозъка и през сърцето, като през фокуси, чрез които се отразяват навън. Реалните неща в света не могат да са или да не са. Такава философия не съществува. Вземете, например, думите, с които си служи съвременната наука: материя, субстанция и есенция. Тия три думи, като понятия, се различават коренно. В моя ум понятието „материя“ подразбира състояние на смърт и на живот; това понятие означава мястото, където стават постоянните про-

мени. Материята е свързана с формите на телата и предметите. За да се прояви материята, трябва да има форми. Когато някой каже думата „субстанция“, подразбирам размножаване. Това може да не е съгласно с мнението на учените хора, но според мене, аз съм на правата страна. Ако вляза в една аудитория, аз ще докажа на учените хора моето разбиране по тези въпроси, стига те да ме питат, какво нещо е материя, какво – субстанция и какво – есенция. С тези три състояния ние живеем. Щом се променяш много, ще кажеш: „В материята съм.“ Щом се движиш много, щом скачаш много ще кажеш: „Субстанциален съм.“ Щом се размножаваш много, ще кажеш: „Есенциален съм.“ Ако си поставен в материята, ще знаеш доколко можеш да се променяш. Ако си в субстанцията, ще знаеш доколко можеш да се движиш. Например, в даден момент мисълта на някой човек може да се движи с бързина 100 или 200 километра в минута, но тя може да се движи и с бързина сто милиона километра в минута. Науката доказала ли е това? Ще каже някой, че човешката мисъл може да се движи с такава бързина. Изчислено ли е точно с колко милиона километра може да се движи човешката мисъл в минута?

Сега ще направя една аналогия между човешката мисъл и яйцето. Човешките мисли са тъй изкусно създадени, че както не може да се намери връзката между мисълта и мозъка, така не може да се намери никаква връзка между пилето и черупката на яйцето. Казвам: едно време, когато пилето не беше излюпено между яйцето и него имаше някаква връзка, но сега когато пилето е излюпено, между него и яйцето няма нищо общо. Като броите числата от 1 до 10, ще се запитате как е произлязла двойката, тройката, четворката, петорката и т.н. Има математици, които до-

казват как единицата е станала двойка, после тройка, след това четворка, петорка, шесторка, седморка и т.н. Да направим следните разсъждения. Някому се ражда дете на име Светослав. Като стане на 1 година, бащата казва: „Детето ми е на една година.“ Наред с името му написват със светли букви единица. На втората година написват: „Наш Светослав е на две години.“ На третата година написват: „Наш Светослав е на три години.“ Най-после дохожда десетата година и родителите написват: „Наш Светослав е на 10 години.“ Какво означават числата от 1 – 10?

Питам: първата година произлязла ли е от числото едно? Двете години произлезли ли са от числото две. Трите години произлезли ли са от числото три? Четирите години произлезли ли са от числото четири? Петте години произлезли ли са от числото пет? Кабалистите казват, че единицата е създала света. И аз казвам същото. Но коя единица именно е създала света? Единицата не може да създаде света. Че единицата е създала света, това са твърдения, подобни на ония, които дава българинът като казва за някого, че тънко преде. Единицата и всички останали числа са символи. Като говорим за единицата, ние разбираме най-разумните същества в света, които са направили първия план, по който светът бил създаден. Като говорим за числото две, ние подразбираме всички ония разумни същества, които са слезли на Земята, за да приложат този идеален план за създаването на света. Когато говорим за числото три, ние подразбираме ония идеални същества, които са определили границите на всички възможност в света. Следователно, кажеш ли „аз съм единица“, трябва да бъдеш във връзка с всички тия разумни същества, които означават единицата. Ти говорил ли си с тях? Вие казвате: „Еди кой си наш учен човек е доказал тия неща.“ Ни-

що в света не се доказва. Ако е за доказателство, и водата ни доказва много неща. Съвременните инженери често казват: „Ние трябва да изпитаме пътя, да проверим всички условия, за да пуснем някоя река да тече.“ Питам: Едно време реките не си ли намираха сами пътя? По кой инженерски план и според коя математика те си пробиваха път и се движеха. Има ли математика, на която те да се подчиняват? – Има, разбира се, но тя е Божествената математика. Водните капки сами по себе си са живи и в тях има живот. Вие как мислите, елементите без движение ли намират своя път? – Не, и в тях има движение и то съзнателно. Как са се сплотили всички елементи в едно, за да образуват канарите в Природата? – Те работят, движат се под външно и вътрешно налягане, под влиянието на сцеплението и афинитета. Като говорим за вътрешното сцепление, за афинитета, ние подразбираме един разумен живот, разумен процес, който става в цялата Природа. Когато говорим за живот, ние подразбираме също тъй разумни процеси, които се извършват в цялата Вселена.

И тъй, да се доказват нещата, подразбираме да се приложат. Доказването е упражнение. В съвременните университети си служат с ред формули. Това са упражнения, задачи, доказателства, но повече умствени, теоретически, без тяхното практическо приложение в живота. С това ние не съдим учените хора, но казваме, че в съвременната наука има още много недоизяснени факти и явления. Някой казва: „Аз имам право верую.“ Ние не говорим против твое верую. Ти можеш да имаш един верен принцип, едно право верую, но важното е да го приложиш в живота си.

За изяснение на мисълта си ще ви приведа един пример. Да кажем, че някой човек иска да направи добро на един свой близък, да му помогне с известна парична сума.

Обаче този негов близък започва да злоупотребява с добрината му и често дохожда при него да иска пари. Това не е правилно от негова страна. Човек, който иска да прави добро, трябва да постъпва според своето верую. Ще извика този човек настрана и ще му каже: „Братко, днес, когато имам в изобилие, Волята Божия е да ти дам част от моето богатство, но всеки ден не мога да ти давам; утре не ще мога да ти дам нищо.“ Този човек ще започне да ти цитира стихове от Евангелието, да казва: „Каквото даде дясната ръка, лявата да не знае.“ Какво означава този стих? – Понеже дясната ръка е на ума, а лявата на сърцето, то лявата ръка не трябва да се бърка в работата на дясната, нито дясната – в работата на лявата, т.е. сърцето не трябва да се бърка в работата на ума, нито умът – в работата на сърцето. Работата на човека е разпределена между ума и сърцето. Умът може да се бърка в работата на сърцето само тогава, когато го повика и каже: „Моля, почтеният слуга ума, да дойде в кухнята да свършим една работа на господаря си.“ Ще кажете: „Ама ние знаем, че слугинята и слугата, като дойдат в кухнята на господаря си, започват любовни работи.“ – Според вас това е възможно, но в дома на господаря, и то в кухнята, любовни работи не стават. Любовни работи не стават и по гробищата. Често някоя мома отива на гроба на майка си и там дойде нейният възлюбен да се разговарят и след време се оженват. Казвам: хората, които уговарят женитбата си на гробищата, животът им не може да бъде добър. Онзи човек, който има правилно верую и иска да помага ще каже: „Ето, давам половината от имането си!“ Какво подразбираме под това? – Ако получава двеста лева, стотен лева ще даде на своя близък. Всеки човек има право да даде само половината от онова, което получава, а не цялото. И като даваш,

не искай нищо, остави своя ближен да се жертва, както той иска и разбира. Ако този човек иска да се ожени, да живее за себе си, остави го свободен.

Ще ви приведа един пример за един знаменит цигулар под псевдоним Сеготин. Той се влюбва в някоя Мария Белковска. Този цигулар ходел всяка вечер със своята любима далеч от града да ѝ свири. Тя се възхищавала от неговото свирене. По едно време обаче, тя се влюбила в един руски княз, за когото се оженила. Цигуларят престанал вече да свири и заминал далеч някъде из света. След много години, той се върнал в града, където живеела неговата любима и започнал да обикаля около дома ѝ. – Едно време веселях тебе, но сега ще свирия на твоите деца – казал той. Цигуларят бил вече много стар човек. Той не се сърдел, че тя го напуснала, че му изневерила, но продължавал да свири на нейните деца, като си мислел: „Такава е волята Божия!“ Един ден неговата любима видяла, че един стар цигулар обикаля около дома ѝ, но не го познала. Повикала го и му казала: „Дядо, посвири малко на децата!“ Той започнал да им свири. Ако някой съвременен човек се намери в това положение, ще каже: „Остарях вече, разнебитиха се моите идеали, нещастен е живота ми, нещастен съм и аз!“ Светът иска герои като този стар цигулар. Той и като млад и като стар свири за своята Любов. Ако цигуларят беше от съвременните герои, щеше да удари цигулката си в земята и да каже: „Не свирия повече!“ Кое е по-хубаво сега: да свириш или да не свириш? – Да свириш е по-хубаво, отколкото да не свириш.

Казвам: Вложете в себе си силното желание, да разберете живота във всички негови прояви. Съвременната наука не трябва да представлява само теория и да служи за накит на хората. Науката трябва да има вътрешно при-

ложение. Мнозина казват: „Ние трябва да се държим в старото; да не отстъпваме от науката, от религията на нашите деди и прадеди.“ Казвам: не е въпросът да се създава нова религия. Светът няма нужда от нова религия. Има една нова религия, в която хората още не са повярвали. Ние препоръчваме на хората тази именно религия, която те още не са възприели и приложили. Когато възприемат тази нова религия, те ще се преобразят. Тя е религия без форми, без одежди, без кандилници. В тази религия човек може да ходи облечен както иска – като последен просяк или като княз; в тази религия човек може да бъде пръв, може да бъде и последен. Както и да е облечен той, всички ще го приемат с „добре дошъл“, като техен добър брат. Едно е важно за хората от новата религия. Те трябва да бъдат чисти и светли като светлината. Ако дрехите им са скъсани, от всяка тяхна дупка ще извира вода, бистра и чиста като кристал. Всяка дупка в чучур ще се превърне; хората ще се събират около тия чучури и песни ще им пеят.

Аз бих желал да срещна хора със скъсани дрехи, но не съм срещнал досега нито един такъв човек. Всеки се срамува да ходи скъсан. Не се срамувайте от това! Няма нищо лошо в скъсаните дрехи. Естествено нещо е да се късат дрехите. Като седи, като се движи човек нагоре и надолу и дрехите му ще се късат.

Христос казва: „Още едно ти не достига!“

Кое е то? – Любовта. В човешката Любов обаче има срастване, страсти, тъй както два клона се срастват. Съвременните учени наричат това нещо „присаждане.“ Значи, съвременните хора наричат присаждането Любов. Те казват: „Ние имаме Любов, знаем да присаждаме дивачки.“ Казвам: чакай да видя, дали тези дивачки са присадени добре! Посейте семе от вашата присадена круша, да ви-

дим дали ще даде добър плод! Посаждаш, пак дивачка излиза. Защо? – Не знаеш правилно да присаждаш. Същото нещо се забелязва в живота и при възпитанието на децата. Възпитаваш детето си ред години и като порасне, дават му някъде служба, но не се минава много време и той задига касата с парите. От този момент той изгубва всичко. Ще кажете: „Науката и религията ще ни просветят.“ – Нито науката, нито религията могат да ни просветят. Какво са направили науката и религията от човека досега? Впрочем науката и религията могат да направят много нещо от човека, но за коя наука и за коя религия може да се каже това? За тази религия, от скъсаните дрехи на която вода тече, и за тази наука, от пропуканите умове на която пиленца излизат, както излизат пиленца от счупените яйца, които кокошката е мътила. Казвам: това е учението, което аз проповядвам. Като казвам „аз“, това се вижда малко смело. Всеки човек казва „аз“, обаче тази дума може да се употреби само в един случай. Кога? – Когато измътя пилето от яйцето. Измътя ли го, мога да кажа аз, но когато счупя яйцето и нищо не излезе от него, не мога да употребя думата аз. Какво трябва да кажа тогава? – Постарах се да измътя това пиле, но не можах, яйцето било развалено. – Не е развалено яйцето, но като не разбирам закона, сам го развалих.

Сега ще приложа тази мисъл по отношение на вашия живот и ще ви запitam: Ако това яйце е вашата глава, какво може да излезе от нея? Вие ще кажете: „Гледай сега този човек, какви работи седнал да ни говори! Няма да ни каже нещо научно, ами взел да ни говори за счупените яйца!“ – Защо да не говоря такива неща? Яйцето е вашата глава. Често вие си говорите един другиму: „Я ми кажи, какво е родила, какво е измътила твоята глава досега?“

Казвате, че мислите. Кажете ми една ваша мисъл! Коя мисъл сте измътили и родили вие сами? Кажете ми една такава мисъл, която никой досега не е казал преди вас! Покажете ми едно пиле, което знае да говори!

И тъй, един млад човек дойде при Христа и Го запита: „Учителю благи, какво трябва да направя, за да наследя живот вечен?“ Какво означава вечният живот? – Живот на абсолютна свобода. Този човек иска да обикаля цялата Вселена със свободен билет, да го посрещат навсякъде тържествено като господар, но Христос му каза: „Още едно ти не достига!“ Какво е то? – Иди продай всичкото си имане, останало от деди и прадеди, то не трябва за новия живот. След това раздай всичко на сиромасите и ела та ме последвай! Нека тия бедни хора те помнят за вечни времена! Този млад момък се поспря малко и се замисли върху Христовите думи. Той се намери в положението на някой съвременен адвокат, който за всичко си прави сметка и запитва Христа: „Ако продам всичкото си имане и го раздам на сиромасите, а сам тръгна със скъсани дрехи и не получа след това вечния живот, какво ще правя тогава?“ И този млад човек се отдалечи от Христа наскърбен и със съмнение в себе си. Христос, като го видя, каза на учениците си: „Колко мъчно може да влезе богат в Царството Божие!“

По същия начин, колкото и да се говори на съвременните хора, все ще се наскърбят и усъмнят. Има един закон, според който като наскърбиш или обидиш някого, тази скръб ще се върне към тебе. Гледам някое малко дете си играе с едно пумпалче. Трябва ли да му развалям играта? Като учен човек, аз трябва само да го попитам: „Върти ли се добре твоето пумпалче?“ Докато това дете си играе, аз не трябва да го занимавам с нищо сериозно. Престане ли да играе, насити ли се на детинския живот, тогава аз имам

право да му говоря и за по-сериозни неща, за които той вече е готов да работи съзнателно. Въртенето на пумпалчето показва как се върти светът. Учените хора имат редица теории за създаването на света. Според една от тия теории първоначално всичко е представлявало една мъглявина и от въртенето ѝ около един център се е образувало Слънцето. Значи, тази мъглявина постепенно се е втвърдявала, оформяла, докато най-после се е превърнала в твърда маса. Първоначално Слънцето е заемало няколко милиарда километра пространство по обем, но после около него се явили няколко обръчи, които го разделили на няколко части, от които постепенно се образували редица планети, каквито са нашата Земя, Венера, Юпитер и други. Засега нашите астрономи знаят само седем планети, но има още две неизвестни за тях – всичко девет планети. Числото седем е строго число. То е съдията, който те закача на въже, без да мисли, че съществува Бог. Числото девет пък е търговецът, който те поставя пред ликвидационната маса. Как ще ликвидираш? – С 25% лихва. Питам: Вие, съвременните хора, като започнете ликвидацията си, с колко на сто ще ликвидирате?

Сега като говоря така, ни най-малко не искам да омаловажа живота на съвременните хора, нито да омаловажа начина, по който те се движат. Моята цел не е тази, но казвам: в живота на всеки човек трябва да има непреривно движение. Всяка сутрин, като ставате, трябва да почувствате в живота си един малък плюс: да почувствате, че вашето сърце е станало малко по-топло, вашият ум – малко по-светъл, а във волята ви да се яви най-малкият импулс да направите едно микроскопическо добро. Например, вие сте господарка, имате слугиня и според обичая си, още като ставате сутрин, започвате да ѝ се карате, да я хокате за

това-онова. Сега, обаче като приемете това ново учение, със ставането си още нека у вас се яви поне най-малкото желание да измените, да смекчите малко отношенията си към вашата слугиня. Нека слугинята ви, която се е научила на вашите гроби към нея обноски, като влезе в стаята на господарката си, да се учуди, че е станала някаква промяна с нея, че не ѝ се кара. Нека тази слугиня започне да се пита кое е нормалното положение на господарката ѝ: да я бие и да ѝ се кара, или да не я бие и да не ѝ се кара. На същото основание днес и религиозните хора минават пред света за малко ненормални, защото нито се бият, нито убиват. Ако те се бият и убиват помежду си, щяха да минават за нормални, както всички останали хора. Тогава мнозина ще се запитат: в такъв случай кой път да хванем? Те се оправдават с това, че са невежи, че не знаят какво да правят. – Аз не отричам и това мнение на хората, но поддържам, че в света не съществува невежество. Всеки човек знае какво трябва да прави. Той знае кое е добро и кое зло, знае кой път да хване. Някои казват, че светът се развалял от невежество. – Не, светът се разваля от лакомия. Престъпленията в света не се вършат от невежество, но от лакомия. И умопобъркванията в света също така стават от лакомия. Някой човек иска да стане по-учен, отколкото може, вследствие на което неговата нервна система не може да издържи на това голямо напрежение, на което той я подлага. Нервната система на всеки човек може да издържа само известно напрежение. Мине ли този максимум, тя се разстройва. Ако човек не може да издържи напрежението на известни теории, на известни истини, нека бъде благодарен на най-малкото, за което е достъпен неговият ум и неговото сърце. Колкото малки и микроскопически разбирания да има той, нека бъде благодарен и на тях. Ут-

ре той ще има по-големи разбирания. Това не значи, че ут-решното му разбиране ще бъде съвсем ново, но все ще има един малък плюс в разбиранията си. Той ще гради тухла след тухла в своето здание и ще може да влиза из-лиза от него, когато пожелае. Това здание ще бъде живо и ще може постоянно да расте и да се развива.

Днес на съвременните хора е зададена същата трудна задача, каквато е била зададена някога, още в древността на един велик адепт, който се явил на Земята във формата на египетската богиня Изиди; тя била дъщеря на един от египетските фараони, Саваат-Амон-Ра, за когото не се знае положително дали е бил историческо или митическо лице. Тази богиня трябвало да мине през всички посвеще-ния, за да ѝ се поверят тайните на новата религия. За тази цел Бялото Братство ѝ дало следната задача: „Ако може да живее във водата, без да потъва, да се движи из възду-ха, без да пада, да влиза и излиза от огъня, без да изгаря, да се движи из светлината, без да почервява и най-послед-но да ходи из света, без да се опетнява, без да се съблазнява, само тогава ще може да стане член на Бялото Братство.“ Какво означават водата, въздухът, огънят, светлината и све-тът? – Това са символи, известни величини, които имат своето дълбоко назначение. И от нас, съвременните хора, се изисква да живеем във водата, без да потъваме, във въз-духа, без да изгаряме, в светлината, без да почерняваме и в света, без да се съблазняваме, без да се изкушаваме. Та-зи хубава светлина, на която днес се греем, почернява ли-цата ни. Какво представлява светът? Какво представлява Природата? Какво представлява Бог? – Природата предс-тавява един добре уреден, оформен свят с всички свои закони и правила. Това, което е проявено, ние наричаме разумна, жива Природа. Това пък, което още не е прояве-

но, ние наричаме идейна душа на Битието. Значи разумното, идейното, вечното, свещеното, непроявеното в света, това е Бог, това е великото начало на живота. То е свързано с проявеното. Някои наричат Природата тяло на Бога. И това обяснение не може да се отрече, но ние знаем положително следното нещо: Природата е проявеното в света, а Бог е непроявеното. Мнозина казват, че Природата и Бог са едно и също понятие. – Ако понятието Бог подразбира Природата, тогава той трябваше да бъде ограничено същество, а всъщност, когато говорим за Бога като безграничен, ние разбираме това същество, което не се е проявило и за което трябва да имаме свещен трепет, понеже от Него произлизат най-хубавите и велики неща. Всеки се стреми към хубавото, към великото, към непостижимото. Никой не се стреми към постижимото.

Като се разсъждава по този начин, онези, които искат да приложат тази нова философия, това ново учение в живота си, ще кажат: „Като е тъй, да раздадем имането си и да тръгнем след Христа.“ Питам: Може ли човек, който следва Христа да тръгне с празна торба? Какво е по-хубаво: да нося пълна или празна торба? Разбира се, че е по-хубаво да нося пълна торба. Да раздадеш имането си и да последваш Христа, не значи да останеш последен сиромах и да тръгнеш между хората да просиш. Да раздадеш имането си, значи да раздадеш всички онези стари идеи, стари убеждения, които са те спъвали досега и да напълниш торбата си с нови и велики идеи и така да тръгнеш между хората. Казват за някого: „Този човек носи нови идеи.“ – Да, приятели, торбата му е пълна с велики идеи. Радвайте се, че носи пълна торба заради вас. Ще кажете: „Ама какви са тези идеи?“ – Това може да се провери в пет-десет минути. Този човек се спира, изважда нещо от

торбата си и ви дава да го опитате. Вие хапвате от него. Ако стомахът ви се развали и вие започнете да повръщате, съдържимото в торбата не е било на мястото си. То е било нещо старо, нещо развалено. Но, ако вие започнете да скачате, да се радвате, след като хапнете от тази торба, съдържимото в нея е било на мястото си. Казвате: „Ама този човек ни омагьоса!“ Как, вие вярвате ли в магия? Чудно нещо, съвременните учени хора на ХХ век да вярват в магия. Те отричат Господа, отричат вечния живот, отричат душата, а вярват в магия! Щом приемат магията, нека приемат и другите неща. Аз не зная какво да мисля за тия хора, които не вярват в Господа, не вярват във вечния живот, а вярват в магията. Това показва, че тяхната мисъл не е права, не е Божествена. Благородно е душата да бъде чиста. Благородно е всяка мисъл да дава път на Божественото. Благородно е всяка чешма да е отпушена и да тече. Водата на всяка чешма трябва да изтича навън. Радост е за чешмата, когато тече. Нека поетът възпява всяка такава чешма! Нека той пише хвалебни стихове за чешмите, които текат. Нека той възпява красивите моми и момци, които среща на пътя си. Какво представлява хубавата, красивата мома? Какво представлява хубавият, красивият момък? – Красивата мома е подобна на чешма, от която тече чиста, кристална вода. А красивият момък е подобен на чист, планински извор. И кой как мине покрай тази хубава чешма и покрай този чист извор нека пие. Много хора – англичани, французи, германци, българи и ред други народности – са правили пред мене изповед как им е подействала водата от тази чешма. Водата от тази чешма действа върху жадния пътник така, както чистият поглед на красивата мома действа върху отчаяния човек. Един от тия хора ми разправяше веднъж следното: „Аз бях отчаян човек, изгубил

смисъла на живота; един ден отивах в гората да се самоубия, но по пътя ме срещна една красива мома, която ме погледна само без да ми каже нищо. От този момент в мене стана цял преврат. Аз хвърлих револвера, отказах се от мисълта за самоубийство и си казах: „Има за какво да се живее в света! Втори път обаче не срещнах тази красива мома в живота си.“ Действително, от очите на красивата мома излезе нещо, което преобрази живота на този човек. Тя беше живата вода – водата на вечния живот!

Казвам: животът на всички духовни хора трябва да бъде като този на тия млади, красиви моми и момци, които могат да обръщат хората към Бога. Казвате: „Човек има слабости, наследствени и придобити, с които трябва да се бори.“ – Да оставим настрана тия неща! Едно е важно сега: всички трябва да придобият новата наука, новата философия, новата религия, които тепърва идат в света, тепърва си пробиват път в умовете и сърцата на хората. Те съществуват на Земята, съществуват и в невидимия свят, съществуват и в Божествения свят. Благодарение на тях се крепи живота. Сега са най-благоприятните условия за човечеството да възприеме новата наука и религия. Виждате ли огнярите отгоре, които всеки ден ни изпращат светлина и топлина? Те вършат това благодарение на тази нова наука, на тази нова религия.

Мнозина питат: „Какво нещо е Любовта?“ – Любовта на Земята има две проявления. В сърцата се проявява човешката Любов, а в душите Божествената Любов. Когато някой каже, че хората не го обичат, аз казвам, че огъня може да го обича. Кога? – Когато го запали. После? – Като се грижи за него. Ако се грижите за този огън, той ще ви топли; ако не се грижите, няма да ви топли. Това е човешката Любов. Божествената Любов прилича на Слънцето. Кой

пали Слънцето? – Никой. Палиш го или не го палиш, то дава свобода, светлина и топлина. Божествената Любов иде независимо от това дали имаме, или нямаме грехове, дали имаме, или нямаме слабости. Като дойде Господ, той няма да те пита грешен ли си, какви грехове са направили баща ти и майка ти, но ще те попита: „Твоята торба празна ли е или не?“ – Празна е. – Вземи тия пари и иди да работиш! Среща те Господ и те пита: „Твоето шише празно ли е?“ – Празно е, Господи, устата ми е засъхнала. – Дай да го напълня. – Господ напълва шишето ти и ти казва: „Иди сега да помагаш на другите!“ Той среща някой учен човек и го пита: „Какво правиш, написа ли своята теория?“ – Не, Господи, аз забърках всичките теории и нищо не изкарах от тях. Сега търся такава теория, с която да изправа своя живот, но не и живота на другите. Господ изважда една малка книжка, подава му я и казва: „Вземи тази книжка, иди дома си и чети от нея. Напусни всички теории на миналото, които забъркаха живота ти. Проучвай новата религия и новата наука!“

Мнозина ще кажат: „Де това щастие, да ме срещне Господ и да ми тури такава книжка в джоба?“ – Господ може да ви срещне, но кога? – Когато можете да живеете във водата, без да потъвате; да се движите из въздуха, без да падате, да влизате и да излизате от огъня, без да изгаряте; да живеете в светлината, без да почернявате и най-после да живеете в света, без да се съблазнявате.

Христос казва: „Иди, продай имането ти, раздай го на сиромасите и ела та ме последвай!“ Аз не искам да останете с отрицателна мисъл в себе си и да се запитвате дали е възможно всичко това, или е невъзможно? Не са ли хипотези всички тия неща? Казвам: колко мъчно може да влезе в Царството Божие такава публика, която мисли по

такъв начин! Аз не казвам да раздавате имането си, понеже не сте милионери, но казвам: колко мъчно може да влезе в Царството Божие всеки човек, който мисли по този начин! Този стих, който Христос казал на учениците си, има дълбок смисъл. Всеки човек трябва да търси и да разгадава смисъла на стиха. Мнозина казват: „Какви ценни неща са казали апостолите Павел, Петър, Яков и други!“ Казвам: Това не е всичкото, което те са казали преди 2000 години. Нито апостолите, нито Христос даже днес не са това, което са били преди 2000 години. Ако Христос днес говореше на съвременното човечество, той би говорил съвсем другояче. Той казваше: „Много работи има да ви кажа, но още не сте готови за тях.“ Вие казвате: „Като се свърши светът и преминем в другия живот, тогава ще разберем и научим това, което на Земята не сме могли да научим.“ – Светът няма да се свърши. Свършването на света е само една илюзия. Ние отричаме свършването на света и мнозина са съгласни с това. Младите момичета и момци ще кажат: „Да не се свършва светът! Старите живяха повече от нас и ние искаме още да поживеем!“ – Светът няма да се свърши. Вие ще живеете, ще проверите всичко, което ви се говори, и ще кажете: „Струва да се живее в новата наука и новата религия, в която Божията Любов царува!“

Беседа от Учителя, държана на 17 октомври 1926 год. в гр. София

АКО ГОВОРЯ

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка.“

(Коринтяном 13:1)

„Ако говоря.“ Всяко нещо, което става в живота или в Природата, има свои причини. Причините могат да бъдат първични, вторични, третични, до десетични. Значи, за да може известно явление или известен факт да съществува, има десет причини. Затова, когато някой иска да знае причината за нещо, питам го коя причина иска да знае: Първата, втората, третата, четвъртата, петата или десетата? Сегашната философия започва с първата причина на нещата. И съвременната наука засега е казала само първата буква на нещата – буквата А. Въпреки това сегашните учени казват: „Голяма наука имаме ние!“ Така и майката казва за своето дете: „Знаете ли какво е научило моето малко дете?“ – Какво е научило? – То знае да пише буквата А. И вие виждате това малко дете, по цели дни все тази буква пише. Буквата А е символ на проявения човек.

Едно време, когато Господ решил да създаде света, извикал на разговор при себе си всички букви. Те се представили пред Господа, Който запитвал всяка една по отделно различни неща. Всяка буква искала да се представи

първа пред Господа, че дано с нея започне началото на света. Всяка буква имала свои добри черти, но същевременно имала и свои дефекти. Като се явила буквата А при Господа, помолила Го да започне създаването на света с нея. Също така тя пожелала и човекът да започне своите работи с нея. Господ изпълнил желанието ѝ. Той започнал с нея създаването на света. И човек на същото основание, каквато работа и да започне, все казва: „Аз!“ Аз ще направя това, аз ще направя онова. Обаче, това „аз“ ражда най-големите злини в света. Защо? – Защото то не може да храни света. В буквата А няма растене, няма размножение. Днес Бог наново извиква буквата А при себе си и ѝ казва : „Понеже ти внесе злото в света, сега ще направя втори опит за пресъздаването на света и за начало на новия свят ще взема буквата Б – Битие. Тази буква крие в себе си условия за развитие, за размножаване и хранене на света.

Мнозина ще кажат: „Всичко това е хубаво, но и ние имаме свои възгледи, свои научни теории за създаването на света.“ – Ние не отричаме съвременните теории и възгледи, но когато разглеждаме света с всичко, което става в него, трябва да имаме положителна философия, положителна наука, която правилно да обяснява всички тия неща. Според тази наука човек трябва да знае, че всяко нещо има свое велико предназначение. Когато рибите излезли от водата, те си казали: „Тази вода донесе големи злини в живота ни. Тя ни лиши от говор, от къщи, от дрехи и от ред други удобства. Не искаме повече да мръзнем във водата, натеглихме се вече.“ Водата им отговорила: „Не забравяйте, че аз съм необходимото условие за вас. Като пресъхнат гърлата ви, ще ме търсите. Вие не можете без мене.“ Рибите казват: „Водата е голямо зло за нас.“ Казвам:

Каквото зло да е донесла водата за рибите, все пак тя е единствената среда, в която те могат да живеят. Значи, тя е необходимо зло за тях.

Питам: Коя е причината за съществуването на злото в света? Що е злото? – Злото е спирачка в живота. Когато човек се намира пред голям наклон, Господ му туря спирачка, за да не падне. В такъв случай злото е особен род търкане, което предпазва човека от падане. Това е философията на злото, с която всички съвременни хора трябва да се справят. Една българска пословица казва: „Ела зло, че без тебе по-зло!“ То значи: Понеже се намирам пред голям наклон, ела зло, че без тебе по-зло! Казвате: „Не може ли без зло в света?“ Питам те: „Ти, който тръгваш за Варна, не можа ли да пътуваш без трен, ами трябваше да се разправяш с купуване на билет от първа класа?“ Казваш: „За по-удобно пътуване си взех билет от първа класа.“ При това, когато тренът спира на една или на друга станция, нали употребява спирачката си? Какво ще бъде положението на пътниците, ако тренът, с който пътуват, няма спирачка? – Те неминуемо ще претърпят някаква катастрофа. Значи, всеки трен трябва да има спирачка. Някой пита: „Не може ли трен без спирачка?“ – Може, но тогава непременно ще дойдат катастрофите, ще дойде и злото в света. Следователно, злото е влязло в света тогава, когато не са съществували никакви спирачки.

Някой пише с перо на хартия, но перото дращи, стърже по хартията. Той се дразни, иска да захвърли перото на страна. Казвам му: „Не се дразни, не хвърляй перото! В дадения момент това дращение е спирачка, която иска да ти каже: Не пиши това писмо сега. Остави го за друг път, когато обмислиш въпроса по-добре!“ Представи си, че без тази спирачка ти напишеш едно лошо писмо! Знаеш ли

какво може да стане? – Какво може да стане от едно или няколко лоши изречения? – Цяла пертубация може да стане в тебе, както и в този, до когото си изпратил писмото. Напишеш ли едно писмо без спирачка, лекарят трябва да дохожда след това да превързва счупения ти крак или счупената ти ръка. На следния ден всички вестници ще пишат, че еди-кой човек счупил крака или ръката си. Обаче, това се отнася до външната страна на живота.

„Ако говоря.“ Как трябва да се говори? Павел казва: „Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед що звънти или кимвал що дрънка.“ То значи: Ако езикът ми не е пълен с Любов, ще бъда неорганическо вещество, каквото е медта, без разумност в себе си. Нима удрянето на клепалото, на камбаната е говор? Какво говори камбаната? Казват, че тя свиквала богомолците на молитва. От кога се научи тя да говори? Хората сами бият камбаната, а после казват, че тя ги свиквала. Вярно ли е това? – Камбаната даже не подозира, че съществува Господ в света. В този и ред други случаи хората употребяват фигуративни изрази. Те казват за пример: „Красиво говори това перо.“ Питам: Може ли перо да говори? – Не може. Или: „Силна ръка има този човек, всичко може да направи.“ Вярно ли е всъщност, че ръката може да направи всичко? Някой художник казва: „С тази ръка аз мога всичко да нарисувам.“ – Не, ръката сама не може да рисува. Колкото камбаната може сама да вика богомолците на молитва, толкова и ръката сама може да пише и да рисува. Ако действително ръката можеше сама да рисува, тогава отделете тази почтена ръка от тялото и я накарайте да нарисува нещо. Друг някой казва: „Аз видях това със собствените си очи. – Какво си видял? Очите сами могат ли да виждат? Ако очите сами виждат, защо слепи хо-

ра, на които очите външно са здрави и отворени, не могат да виждат? Всъщност с какво виждаме? Казват: „Според съвременната наука процесът на виждането става чрез нервите, които предават външните впечатления на главния мозък.“ – Не, това не е никакво знание, никаква философия. Трети пък казват, че сърцето ги боли. – Как, може ли сърце да боли? Какво нещо е болката на сърцето? – Болката на сърцето е спирачка. Някой човек намисли да направи някакво зло, но за да го предпази от последствията на злото, Господ му туря спирачка – сърцето го заболява.

Следователно, когато човек концентрира своя ум вътре в себе си, той се спира от извършването на някое зло. Човек трябва да знае, че болестите в живота му са спирачки в неговия път. И ако лекарите при сегашните условия на живота, успеят да премахнат болестите, с това те ще създадат най-голямото зло за човечеството. Най-важната служба, която може да се отдаде на съвременните лекари, е да научат хората да не стягат спирачките си, дето и когато не трябва. Когато колата им отива нагоре, те не трябва да употребяват спирачките си; когато колата им слиза надолу, те трябва да употребяват спирачките си. Когато колата им се качва нагоре, те трябва да отвъртват спирачките си; когато слиза надолу, трябва да ги завъртват. Тъй щото, злото е развъртане на спирачката, когато човек слиза надолу; доброто е отвъртане на спирачката, когато човек се качва нагоре. Казват за някоя мома: „Тази мома е завъртяла ума на еди-кой си момък.“ – Много добре е направила, като е завъртяла ума му. Това подразбира, че тя е поставила спирачка в неговия живот. Ако тя не беше завъртяла ума му т.е. ако не беше турила спирачка на пътя му, той щеше по цели нощи да ходи по кръчмите, да пие и да гуляе с другари. По този начин тя го е спряла пред едно

зло, пред един наклон, да не падне. Момъкът казва: „Тази мома така завъртя ума ми, че дори сърцето ме заболя!“ – Значи, търкане се е образувало. От това търкане се образува топлина. Ако топлината е достатъчно голяма, образува се горение, при което се отделя светлина, дим и пепел – зависи какво е горението, дали е пълно или непълно. Изобщо, хората наричат горението Любов. Не, това още не е Любов. То е малко търкане, което предизвиква слабо горение. Съвременните хора нито са виждали, нито познават още истинската Любов. Онази мома, която се е научила да завъртва спирачките на момците, мисли, че познава философията на живота. Не, тя знае само да завърта спирачките, но не знае кога да ги завърта, дали когато колата се качва, или когато слиза. Срещаш някой момък, който иска да прави добро или да служи на Бога и се качва нагоре, но тази мома завърта спирачката му и го спира. В този случай вече не става горение, не се отделя топлина и светлина, а се образува студ и тъмнина. Когато някой човек казва, че еди-кой си му изстинало от сърцето, това показва, че този човек, именно, го е спрял в движението му към доброто. Когато спирате човека от движението му към доброто или от пътя му към Бога, той непременно ще ви намрази. Омразата между някои хора се дължи именно на това, че когато те са отивали нагоре към Бога, тия хора са завъртали спирачките им и са ги спирали от този път. Всички хора, които в желанието си да вървят към Бога, са срещали някакво препятствие, като не могат да вървят вече нагоре, започват да се занимават със строене на къщи, с правене на дрехи, с различни забавления, докато от всичко това се образува една каша, в която те се обезличават.

Казвам: Съвременният религиозен човек, трябва да знае две важни неща. Първо: той трябва да знае, че водата

е среда, в която живеят рибите и необходимо условие за целия органически свят, тя символизира живота, а животът сам по себе си е необходимо условие за развитието на всички същества. Водата е проводник на електричеството, а стремежът на електричеството е към центъра на Земята.

Павел казва: „Ако говоря.“ Кое трябва да се говори? – Разумното трябва да се говори. „Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед що звънти или кимвал що дрънка.“ – Да, в Любовта трябва да има говор, но ако в говора на човека няма Любов, този говор ще мяза на мед, що звънти, или на кимвал, що дрънка. Какъв е стремежът на човека при сегашните условия на живота? Задавали ли сте конкретно въпроса какво желаете? Всеки човек има поне едно конкретно желание или една конкретна мисъл в себе си, която се стреми да реализира. Никой човек не може в даден момент да има две конкретни желания или две конкретни мисли. Постави ли в ума си две мисли или в сърцето си две желания, той непременно ще се раздвои.

Ето защо съвременните хора трябва да изучават закона на единството. Всеки човек трябва да има една основна мисъл в ума си, едно основно желание в сърцето си и едно основно действие във волята си. Всеки трябва да намери тази основна мисъл, това основно чувство и действие в себе си. Обаче при сегашната култура на човека основната му мисъл се движи все около неговото „аз“ – дотам е спрял той. И животните, и растенията са спрели дотам. Значи, този принцип съществува във всички живи същества. Ние виждаме грамадните форми, остатъци от миналото, които е създал аз-ът на човека. Ние виждаме грамадните форми от животни и растения, остатъци от миналото, създа-

дени все под влиянието на същия закон. От тези грамадни форми на миналото разумната Природа е приготвила дебели пластове каменни въглища, с които си служи съвременният културен свят. Значи, културата на миналото днес се използва в нашите фабрики. Вследствие на това, съвременните хора в своите стремежи преживяват стремежите на съществата от предпотопните времена. Войните, избиванията на хората днес се дължат именно на културата на въглищата, които са главният двигател в съвременната техника.

Сега мнозина казват: „Знаете ли какво е допринесъл съвременният фабричен век за културата на човечеството?“ – Този век освободи всички духове, всички души на същества, умрели още в далечното минало. Те бяха затворени във въглищата и с употреблението им като гориво дойде и тяхното освобождение. Затова днес хората наляво-надясно се бият. И когато някои ме запитват кога се роди злото в света, аз им казвам: „Злото в света се роди за пръв път, когато се образува и първият дим.“ Казвате: „Възможно ли е това?“ – Възможно е. Ще ви обясня, каква връзка съществува между злото в света и първия дим. Когато братята Каин и Авел принесоха жертва на Бога, огънят на Каин гореше с много дим, който се разстилаше по земята, а огънят на Авел гореше с хубав пламък, без дим и пламъкът възлизаше нагоре към небето. Това разгневи Каина и от този момент той намрази брата си, и го уби. И двамата братя трябваше да произведат огън без дим. Някои питат: „Кога ще настане Царството Божие в нашите домове?“ Казвам: Царството Божие ще настане между хората само тогава, когато те престанат да кладят. Дето има дим, кадеж, там има и дрънкеш, като мед, що звънти, или кимвал, що дрънка. Ще кажете: „Значи, дом, в който има ка-

деж, там Царството Божие няма да дойде.“ – Да, но днес почти навсякъде има кадеж. Комините на всички хора кадят. И жената кади, и мъжът кади, и децата кадят. Всички хора, които живеят в този кадеж, знаят какво представлява той.

„Ако говоря.“ С какво? – С Любов. Мнозина казват, че Любовта е горение. – В Любовта няма абсолютно никакво горение. В нея не се забелязва никакъв излишък, никакъв кадеж и дим, каквито има при обикновеното горение. Когато хората заживеят в периода на организиране човешкото сърце, само тогава ще разберат какво нещо е Любовта. Бъдещата култура е на Любовта и тя представлява организиране на човешкото сърце и проявление на човешката душа. Тогава ще става горение без огън, без дим. Можете ли да си представите култура без огнища? – Може. Такава култура съществува. Как се пекат плодовете на дърветата? Как се пекат картофите в земята? Как се пече бобът? Ако хората живеят по закона на Любовта, същият този боб, от който днес всички се оплакват, че разстройва стомасите, би им доставил много енергия. Надали има друго растение, което съдържа толкова много хранителни вещества, както бобът. Той казва: „Когато шестата раса дойде на Земята – културата на братство и равенство – тогава само аз ще дам на хората всичката си енергия. Дотогава ще им давам малко енергия, ще развалям стомасите им, защото те ме пекат на огън.“ И наистина, когато се вари боб, първата му люспа се напуква и всичко хранително, както и голяма част от енергията, която се съдържа в нея, отлетява, излиза навън, а от боба остава главно онова, което надува стомаха, без да го ползва много. Как ще се разбере това нещо? Вие трябва да знаете, че бобът, както и всички зърнени и плодови храни, които употребявате, пред-

ставяват колективни същества. Те се образуват от множество живи, съзнателни същества, подчинени на една централна клетка, на една централна монада, която представлява индивидуалната душа на всяко растение. За пример, бобът има своя индивидуална душа; ябълката, крушата, гроздето, черешата също така имат своя индивидуална душа. Светът е пълен с такива души, а хората мислят, че само те имат души. Питам някого: „Ти разговарял ли си с душата на черешата например?“ – Не съм се разговарял с нея, но съм ял череша. – Ами с душата на картофите разговарял ли си? – И с нея не съм разговарял, но съм ял варени картофи, супа от картофи, приготвена по най-модерен начин – без масло.

Съвременните учени хора, като слушат някого да говори, казват: „В думите на този човек няма никаква логика, никакъв смисъл.“ Същото казват и за мене. Чудни са хората! Тогава какъв смисъл намират те в избиването и осакатяването на милиони хора във време на война? Да се избиват на бойните полета хиляди и милиони хора, да се откъсват ръце и крака, да ослепяват и оглушават, а след това да ги възнаграждават с ордени и кръстове за храброст, в това имало смисъл! Ако избиването, осакатяването на хората е правилно и разумно, защо, когато един апаш обере или убие някой богат човек, не закачват на гърдите му орден за храброст? Де ли не стават кражби и убийства в съвременния свят? Почти навсякъде хората крадат, само че едни крадат много, а други – малко. Много или малко, кражбата сама по себе си е престъпление. Ако кражбата е някаква добродетел, защо подир крадците вървят стражари? Защо ги преследват и затварят? Щом хванат някой крадец, веднага му турят белег, че е такъв и го завеждат в затвора. Защо правят това? – Защото светът гледа на кражба-

та като на порок. Щом кражбата е порок, защо се върши тя. В такъв случай, хората не трябва да крадат, не трябва и да убиват. Когато хората се убиват, това показва, че техните спирачки са развъртени – нищо повече!

„Ако говоря.“ Като ме слушате, мнозина ще кажат: „Този човек говори против нас.“ – Аз не говоря против вас, но от невидимия свят отдавна са заговорили против вас. Те изпращат срещу вас голяма армия, от 500 милиона духове, добре въоръжени, със своя модерна артилерия. Знаете ли какво ще стане с вас, като излезе тази армия насреща ви? – Огнищата на всички хора по лицето на Земята ще изгаснат; дърветата ще престанат да раждат и по цялата Земя ще се образува такова силно течение, че нито една здрава къща няма да остане – всичко в света ще бъде пометено! От философията и религията на съвременните хора помен няма да остане и те няма да имат време да облекат своите одежди, с които извършват службите си. И от хората, които мислят само за забавления – също тъй помен няма да остане. Какво ще остане тогава? – Ще останат само пашкулите на хората. Ще кажете: „Страшно нещо е това, да останат само пашкулите на хората!“ – Да, така ще бъде! Хората ще се излюпят и от тях ще останат само проядените пашкули. Някои ще кажат: „Дано това нещо не стане в наше време!“ – Именно, във ваше време ще стане. Казвам: Светът няма да свърши, но ще се преобрази. Ние не говорим за свършване на света, но казваме, че светът ще се преобрази и прероди. По същия закон и хората няма да умрат, но ще преминат от живот в смърт и от смърт в живот. Те ще преминат две състояния: Първо ще съблекат физическата си дреха, ще излязат от гъстата материя и ще влязат в по-рядка материя, където ще облекат духовната си дреха, т.е. духовното тяло. И тогава всич-

ки противоречия от човешкия ум ще изчезнат и ще се родят нови хармонични действия.

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед що звънти или кимвал що дрънка.“ С тези думи апостол Павел иска да каже, че и най-учения човек, най-видният философ, ако говорят с ангелски език, а Любов нямат, нищо не са. Хубави неща има и в съвременната култура, ние не я отричаме, но казваме, че в сърцата на мнозина от съвременните учени и философи няма Любов. Като четете съчиненията на видни философи от миналото и сега, виждате мисъл, разсъждения, знания, но в тях липсва топлина. Например новите физици казват, че когато светлината минава през пространството, претърпява известно отклонение. Според тях, това отклонение става, когато светлината минава покрай някое голяма небесно тяло. Казвам: В света съществува само една реална и положителна физика – Божествена физика, според която светлината никога не се отклонява. Има един идеален свят, едно идеално пространство, дето светлината не претърпява никакво отклонение. Ако става въпрос за отклонение на светлината, такова отклонение става само на Земята, а не когато светлината минава през пространството, както твърди новата физика. Когато нося запалена свещ, светлината ѝ се отклонява на една или на друга страна, но причината за това не е тази, за която говорят най-новите учени. Съвременната наука и философия са подложени на ред изменения, докато дойдат до положителната Божествена наука.

Някой казва: „Всичко в света изчезва, и човекът ще изчезне. И аз като човек ще умра.“ Питам: Кой човек, след като е умрял, може да знае какво нещо е смъртта? Кой човек, след като е живял много време на Земята, мо-

же да каже какво нещо е животът? Казват някои: „Животът е движение.“ – Да се движа, да се местя от едно място на друго, това още не е живот. Аз карам краката си да се движат, да ходят, но животът не седи само в това движение. Казвате: „Клетките на човешкия организъм са свързани по особен начин и с това стават причина за движението на човека. – Не, клетките не са причина за движението на човека. Човекът сам е свързал тези клетки. От хиляди години насам той е запознат с тези клетки, работил е с тях и днес пак ги извиква на работа в своя организъм. Той сам ги организира и влиза с тях в съдружие. И ще дойде след това някой учен да разправя какво нещо е стомахът. Какво ще разправя за стомаха? Аз, човекът, съм взел участие в създаването на стомаха и съм по-велик майстор от този, който ще ме учи. Кой е по-велик художник: Онзи, който е рисувал дадена картина, или този, който я тълкува и критикува? Ще дойде този голям критик да разправя какво искал да представи художникът с тази картина. И започва той да обяснява, че художникът искал да постави главата на образа в картината малко надясно или наляво, но не излязло така. Казвам: Я извикайте художника, да каже сам той как искал да постави главата на образа и дали е поставена добре.

Днес много филолози разглеждат критически посланията на апостол Павла и разискват върху това защо някъде употребил определения член, а някъде – неопределения. Когато е писал своите послания, Павел не е мислил върху това кой член да употреби, пълния или непълния. Той е употребявал единия или другия член в зависимост от положението на думите в изреченията. Във всяка реч има три основни неща, които трябва да се спазват. Първата важна дума е подлогът, т.е. предметът, за който

се говори. Той е проявеното в света. Втората важна част в изречението е сказуемото, т.е. глаголът, който показва на каква основа трябва да се постави проявеното в света. Глаголът подкрепя проявеното. Между подлога и сказуемото има една съединителна частица, която се поставя като връзка. Преведете тия думи сега. Какво означава подлогът и какво сказуемото в духовния живот на човека? – Подлогът е сърцето, сказуемото, т.е. глаголът е умът, а съединителната връзка, частицата е, т.е. спомагателният глагол е душата, която свързва ума и сърцето на човека. Всички съвременни хора говорят за сърцето. Понеже душата на човека седи далеч от ума и сърцето, тя не ги разбира добре. За да ги разбере, трябва да дойде близо до тях; затова тя се явява като съединителна връзка помежду им. Душата се намира на такова разстояние от физическия свят, на каквото разстояние се намират много звезди от Земята. Дисковете на много звезди никак не се виждат, даже с най-силни телескопи. Защо? – Защото те са толкова далеч от Земята, че съвременните телескопи не са в състояние да ловят техните дискове. Това остава да се открие в бъдещите времена.

Павел казва: „Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти или кимвал, що дрънка.“ Той определя какво нещо е истинският говор, какво нещо е Любовта. Любовта дълготърпи, не завижда, не дири своето, не се дразни и т.н. Някои хора искат да добият тия качества на живота без Любов. – Това е невъзможно. Най-първо човек трябва да постави Любовта като основа на живота си. Любовта трябва да се влее в живота като велико условие и след това ще дойдат всички нейни качества, които искаме да развием в себе си. Тогава всичко в живота ни ще върви нормално, без противоре-

чия. Придобиването на Любовта трябва да бъде стремеж на всяка душа. Сега някой иска да го уважават, да бъде учен човек, да знае математика и ред други науки. Ако е въпрос да знаете математика, всички сте я знаели едно време, когато сте работили върху създаването на своето тяло. Днес, обаче, сте забравили тази висша математика и се занимавате с извличане квадратен корен от числата, с повдигане числата в разни степени и т. н. Каква валидност има едно число, ако не се вложи съдържание и смисъл в него? Когато напиша единица, в моето съзнание вече изпъква идеята за живата клетка, която отговаря на числото едно, на единицата. Следователно, щом напиша единица, веднага определям към каква категория спада това число, коя от десетте причини е подействала върху неговото проявление и т.н. Например, като напиша единицата, спомням си, че имам да давам на някой човек един лев или един грош. Тази причина, именно, ме е заставила да напиша единицата. Някои ще кажат: „Тия неща ще научим за в бъдеще, когато дойдат по-добри условия в живота ни за нашето развитие.“ Що е бъдещето? – Бъдещето е там, дето човешкото съзнание не е проникнало. Миналото е там, дето човешкото съзнание е загаснало вече, а настоящето е там, дето съзнанието сега иде и се разгорява. В това отношение, животът, в който съзнанието се разгорява, ще използва и миналото, и бъдещето.

Казвам: Всеки, който не използва живота на настоящето, в който съзнанието се разгорява, ще се натъкне на големи противоречия. Тези противоречия създават нещастията на хората, вследствие на което и майките, и бащите, и братята, и сестрите ни умират. Всички лекари се борят усилено срещу смъртта, но те не са намерили пътя, по който могат да достигнат безсмъртието. Всички съвременни

хора – учени, философи, религиозни – са изгубили пътя. Ако проследите живота на хората от най-стари времена до днес, какво са придобили? Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Намериха ли те този Път, тази Истина и този Живот? Придобиха ли те безсмъртието? Казват: „Ние имаме наука, литература, философия, изкуство, имаме велики хора, които са оставили видни съчинения, велики книги. – „ Ние не отричаме всички тия неща, но казваме, че има по-велики книги от тия. На човешката ръка, на човешкото лице, на човешката глава са написани по-велики неща от тия, които срещаме и в най-видните книги. Написаното в книги ще изчезне, а написаното върху човешката глава ще остане за вечни времена. Следователно, това, което остава за вечни времена, е реално, а физическото, което не остава, е нереално. Нереалните неща са забавления в живота на хората. Ще бъде смешно, ако момата, която се жени, събере всички кукли от детинството си и ги туря в сандъка, като започва да ги брои, да им се радва, да ги показва на възлюбения си! Тия кукли са изживели времето си. Днес те не са реално нещо за тази млада мома.

По същия начин много от съвременните теории мязат на тия детински играчки. Те са отлични, но само за децата. Момата, която се жени, трябва да отвори сандъка си и каквато играчка намери вътре, да я изхвърли навън и да каже: „Отсега нататък аз преставам да се занимавам с всички тия играчки, с тия кукли на живота.“ Тази мома трябва да напълни сандъка с дрехите си, да отиде при своя възлюбен и да каже: „Аз ще говоря със своя възлюбен за великата наука на живота.“ – Кой е нейният възлюбен? – Великият Божествен Дух, който е създал всичко в света. Отидеш ли веднъж при Него, ще застанеш с всичкото си сми-

рение и ще Му кажеш: „Господи, говори ми сега! Аз напуснах своите кукли и мога вече да Те разбирам.“ Всички съвременни хора трябва да се обърнат към Господа и да напуснат своите стари кукли и играчки. Те са тяхното минало, което е загаснало. Пътят към Бога е тяхното бъдеще, което не е още проникнало, а моментът в който се отправят към Бога е тяхното настояще, което сега се разгорява и в което се разпалва малка искрица на Вечния Живот.

Идва при мене един млад студент, отчаян, обезсърчен и ми казва: „Мрак е в съзнанието ми, навред е тъмнина, животът ми е безсмислен.“ Започвам да му говоря, че това са външни влияния, на които не трябва да се подава, че животът има смисъл, красиви и велики неща има в него и т.н. След като ме изслуша внимателно, той се поусмихна малко и каза: „Благодаря Ви, виждам вече малка светлинка, съзнанието ми се проясни.“ Иди дома си и гледай втори път да не загасваш тази светлинка на съзнанието ти. Тя е Божественото в тебе, което никога не трябва да загасваш.

По същия начин и съвременните хора са изоставили Божествената светлина на своя живот и говорят за малките работи, които донасят нещастията в света. Обаче, те трябва да знаят, че колкото и да се осъждат, колкото и да намират погрешките си, по този начин няма да се спасят. Да се търсят погрешките в човека, това не е някаква философия. – Философията на живота седи в това, човек да намира, както в себе си, така и в другите хора, хубавите, красивите неща и да ги посажда и разработва. Истински философ е този човек, който може да насажда в себе си хубавите неща и да ги култивира. Добър, силен човек е този, който никому не прави зло и не туря спирачка на своите благородни пориви и желания. Някой човек иска да нап-

рави едно добро, но изведнъж туря спирачката си и казва: „Не е сега време за правене добри дела.“ Защо? – Защото е турил спирачката си.

Често старите хора казват на младите: „Вие не трябва да се занимавате с правене на добри дела, дето трябва и не трябва, тия неща ще ви осакатят, преждевременно ще остарее.“ – Това не е никаква наука, никаква религия. Бъдещата религия ще почива върху три основни положения: Върху Любовта, върху Мъдростта и върху Истината. Любовта дава законите, по които може да се живее свободно, разумно, с всички възможности на великия живот. Мъдростта е носителка на Божествената светлина, която създава най-благоприятни условия за развитието на човешкия ум и човешкия дух. Истината пък осмисля живота. Това са три велики свята, които съдържат всички възможности на Вечността. Любовта е плод на Вечността. Вие всякога може да бъдете близо до нея, но никога в самата нея, никога не можете да я достигнете. Никой не може да реализира своята Любов. Любовта, Мъдростта и Истината са непостижими неща. Те представляват вечния стремеж на човешката душа. Вечно се стремете към Любовта, но никога в нея! Вечно се стремете към Мъдростта, но никога в нея! Вечно се стремете към Истината, но никога в нея! Който иска да влезе в Любовта, ще попадне в мрежа, както рибата попада в мрежата на рибаря. И затова Любовта, като велика майка, казва на своите деца: „Излезте вън от мене, аз ще бъда само условие за вашия живот!“

И тъй, не се стремете да влезете в Любовта, но се ползвайте от нея като необходимо условие за вашия живот. Какво е положението на онзи човек, който иска да влезе в Любовта? – Той се намира в положението на всяка мома или на всеки момък, които са влезли в Любовта. Най-пър-

во момата подава главата си от прозореца да види своя възлюбен, когато минава по улицата. Той мине, погледне я, и тя го погледне. На другия ден пак минава, подхвърля ѝ едно цветенце; тя го взема, усмихва му се и благодари. На третия ден той пожелава да я види по-отблизо, да си поговорят. И тя пожелава същото. Дойдат ли, обаче, по-близо, Любовта изчезва. Изгубят ли Любовта, и двамата са недоволни един от друг. Така става с всяка мома или с всеки момък, които излизат от бащината и от майчината си къща и отиват да живеят при своите възлюбени. Чудни са хората, като мислят, че двама души могат да живеят добре, ако са близо един до друг! Съберете два коня заедно и вижте как ще започнат да се ритат.

Някои казват: „Този човек ни обижда, като ни говори така за нашата Любов.“ – Така мислят само ония хора, които имат извратени понятия за Любовта. Любовта подразбира възвишеното, великото и вечното начало в живота. Някой говори за Любовта, казва че има Любов, а след това разплаква хората. Това не е Любов, то е обикновено човешко схващане, човешко чувство. По същия начин и много религиозни хора казват, че обичат Бога, но не се минава много време и виждаш, че те са обидили едного, огорчили другото, изнасилили трети и т.н. Питам: Как е възможно да обичаш Бога, а в това време да създаваш страдания на толкова души? Когато отидеш в дюкяна на някой търговец, който наистина обича Бога, ще видиш, че този човек само като си помисли за Бога, веднага е готов на жертви. Щом влезеш да пазаруваш нещо от дюкяна му, той казва: „Слушай, едно време аз обичах да оскубвам своите клиенти, както малките деца оскубват перата на патиците, но сега вече вземам толкова, колкото ми струва стоката, като задържам за себе си само 5% от печалбата, кол-

кото да прекарам един скромен живот.“ Такъв човек е готов да говори Истината. Дойде мъжът в къщи, иска да яде, но жена му малко прегорила яденето. Слага го на масата, но се смущава, че направила малко пакост. Ако този човек наистина обича Бога, докато е готов да се кара и сърди, веднага трябва да омекне и да каже: „Няма нищо. Заради Господа и прегоряло ядене мога да ям.“ Сегашните хора, мъже и жени, са готови да се карат при всяка грешка, направена от кого и да е наоколо им. Тогава какво трябва да се каже на всички ония, които изгарят свещите или дърветата в огъня? Казвате: „Не може без огън!“ Казвам: Наистина, без огън не може, но без горение може. Без огън не може, но без дим може. Днес и при най-доброкачествените електрически крушки, след известно употребление се образуват сажди. При всяка неправилна мисъл, при всяка мисъл, лишена в основата си от Любов, в мозъчните клетки се натрупват сажди, които пречат на Божествената светлина да прониква през тях.

Значи, всеки човек, който иска да има правилни мисли, трябва да тури Любовта за основа на своя ум. Някои казват: „Това учение е непостижимо.“ – Турете в ума си на първо място идеята за Бога и не мислете, че Той е непостижим. Ще възразите: „В коя култура може да се приложи Божественото учение?“ – Оставете този въпрос настрана. Поставете в ума си идеята за Великото Начало на живота като свой идеал и новата култура ще дойде. Съвременната култура е отживяла своето време, а сега иде вече Божествената култура на хората от шестата раса. Едно е важно за всички хора днес: Да задържат в себе си всички нови схващания, които са придобили досега. Ако можете да задържите енергията, която днес имате, вие много ще се ползвате. Някой казва: „Аз искам да израства високо, голям човек

да стана!“ Питам: Какво ще те ползва този ръст, тази височина, ако след 20 години я изгубиш? Ако е въпрос за височина, за ръст, душата трябва да бъде висока, мощна, да преодолява всички мъчнотии в света. Умът трябва да бъде толкова светъл, че никаква тъмнина да не го засенчва. Сърцето трябва да бъде толкова силно, че никаква буря да не преломява клончетата му. Днес навсякъде в света говорят само за огорчени, за скършени сърца. Щом се говори за огорчени, за скършени сърца, това подразбира, че говорим на човечески и ангелски езици, а Любов нямаме.

Сега ще ви дам следното алхимическо правило. За десет дни наред повтаряйте в себе си стиха: „Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка.“ Не прекъсвайте ежедневната си работа, но живейте и работете със съзнание. Старите ви кукли показват пътя, по който трябва да вървите. Какво липсва на вашите кукли? – Разумен живот. Те могат да отварят и затварят очите си, могат и да говорят, но им липсва разумност. Българите имат такива бъклицы; като ги натиснеш през средата, ракията изтича. Децата имат такива кукли: като ги поставиш легнали, затварят очите си; като ги дигнеш отварят очите си; като ги натиснеш по коремчето, изговарят някои думи. Това е добро и правилно за куклите, но човек не трябва да издава глас само когато го натиснат. Това не е правилно за човека. Той трябва да говори, да издава глас и без да го натискат. Казвате: „Човек трябва да страда много, за да поумнее.“ Това е старата философия на живота. Казвам: Според новата философия човек трябва да поумнее и без да страда! Той трябва да дава и без да го натискат. Той трябва да влиза в положението на другите хора, да разбира страданията им,

да страда за тях, без да има свои собствени страдания. Щом влиза в положението и страданията на другите хора, той ще се учи от тях.

Казвам: Оставете вече настрана вашите страдания и се занимавайте със страданията на другите хора! Пригответе се за бъдещата култура! Тази култура има свои органи, свои инструменти, които все повече и повече ще се развиват. С тия органи, с тия инструменти, нещата вече ще могат да се проверяват, и по такъв начин всякакво съмнение от умовете на хората ще изчезне. Един ден, когато вашите деца постъпят в новите училища и университети да се учат при видни, опитни професори, щом се заемат да изучават астрономията например, професорите ще кажат: „Хайде сега да направим една екскурзия до Слънцето!“ Познатите ще излязат да ги изпращат, да им пожелават добър път и т.н. Ще запитате: „Възможно ли е това?“ – Възможно е, но не с този организъм, който имате сега. За в бъдеще, когато изработите новия си организъм, с него ще отивате до Слънцето, до Месечината, дето ще направите своите точни изчисления и ще се върнете назад с нови знания и придобивки. Ако някои от съвременните професори би се осмелил да каже пред хората, че е ходил със студентите си на екскурзия до Слънцето, как ще се произнесат за него? Ще кажат, че този професор е кандидат за някое от отделенията на Александровската болница, че заблуждава студентите си и т.н. Ако днес някой човек каже, че е говорил с дядо си, който е заминал за другия свят, ще го вземат за умопобъркан. Не говори ли нищо по тези въпроси, той минава за сериозен, за здравомислещ човек. Ако някой човек казва, че вярва в Бога, той минава пред другите хора за малко умопобъркан. Не вярва ли в Бога, той е здравомислещ човек.

Питам: Ако тази философия е права, защо хората се радват на пълната кесия и само я потупват и поглеждат самодоволно? Защо не се радват и на празната кесия? – Между празната кесия и безверието има такова отношение, каквото между пълната кесия и вярата. Пълната кесия и вярата са подобни величини, както са подобни помежду си празната кесия и безверието. Материализмът е празната кесия; духовният живот е пълната кесия на човека. Някой религиозен човек казва: „Аз ще мълча пред хората, няма да се издавам, че вярвам в Бога, да не ме мислят за глупав.“ Чудно нещо! Защо трябва този човек да скрива своята светлина под шиник, да не я вижда никой? Как могат съвременните учени да разпръсват своята светлина навсякъде, а религиозните да я крият? Ако днес един съвременен учен знае, например, само първата причина, а един религиозен човек знае от първата до десетата причина на нещата, защо последният трябва да мълчи? Защо трябва да крие светлината, която той има? Както ученият има право да разнася своята светлина навред, колкото малка или голяма да е тя, така също и религиозният има право свободно да сочи пътя на човечеството със светлината на своето съзнание.

Всички съвременни хора, били те учени, поети, музиканти, философи, проповедници или обикновени занаятчии, трябва да бъдат смирени. Смирение се изисква днес от всинца! Казват за някого: „Този човек е файтонджия.“ – Какво лошо има в това? От файтонджията зависи дали главата ти ще бъде здрава или превързана. Ако той е трезв човек, ще те заведе благополучно до определеното място, за което ще му заплатиш и благодариш. За друг казват: „Този човек е свещеник, проповедник.“ – Значи, той е глашатая, разнася Словото Божие из света. Еди-кой си бил

писател. – Значи, той е барабанчик, съобщава де какво става из света. Четвърти някой бил шивач. – Той е битпазарджия, старото превръща в ново. Истинската философия на живота седи в това, да се научи човек да намира смисъл във всички неща. Когато някой каже, че аз съм отличен проповедник, казвам: „Да, аз съм отличен глашатай.“ Смирение, Любов към Истината се изисква от всички хора днес. Който притежава истинската наука, само той може да говори с Любов.

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка.“ Любовта е велика сила, която може да произведе вътрешен преврат в душата на всеки едного. Затова всеки човек трябва да работи усилено върху себе си, да намери този малък огън, тази малка искра, която е в състояние да произведе преврат в неговата душа. Настане ли този преврат в него, той ще започне да се разговаря със своята съдба разумно като с най-добър свой приятел и ще ѝ каже: „Ти си много добра, не си тъй жестока, както те представят. И в тебе има сърце. Аз обикнах Бога, при Него искам да отида, за Него искам да живея, помогни ми и ти в този мой вътрешен стремеж.“ И наистина, съдбата има сърце. Що се отнася до смелите, до силните хора, съдбата е добра, отстъпчива. Тя им казва: „Понеже вие сте смели хора, аз ви давам свободен билет, да отидете, дето искате. За страхливите, обаче, аз съм страшна като мечка. Достатъчно е да си отворя пред тях устата и зарева, те ще напуснат и наука, и религия и ще бягат извън гората, дето няма мечки.“ Страхливите хора не излизат зимно време поради студа; лятно време по обед също не излизат поради голямата горещина. И в Америка има таква хора, които във време на силно слънце, излизат с

големи шапки на главата, пазят се от слънчев удар. Такива хора трябва да носят на главите си магнетически шапки, да не ги пече слънцето.

И тъй, човечеството е минало първо през фазата на растенията, от които се образуваха каменните въглища. После то премина през фазата на рибите, които организираха водата. Най-после премина през фазата на птиците, които организираха въздуха. Сега вече иде културата на огъня, т.е. културата на истинския човек. Христос казва: „Огън дойдох да запаля на света.“ Той донесе култура, която ще преобрази света. Този Божествен, свещен огън ще почне да гори върху огнището на всяко човешко сърце. Този огън, именно, ще организира света.

Аз искам всички хора да бъдат носители на този свещен огън, не огъня на въглерода, или на водорода, или на кислорода, но на огъня, който окултистите наричат азот, който нито гори, нито изгаря. Новата култура е на Божественния огън. В този огън Мойсей чу гласа, който му говореше: „Събуй обувката си, защото местото, на което седиш, е свято.“ Мойсей казва: „В този огън чух въздишките на народа си.“ Тогава Господ му каза: „Аз ще сляза да помогна на твоя народ чрез тебе.“ Мойсей се уплаши, той не беше готов да влезе в този огън и да помага.

По същия начин днес много хора казват: „Ние не можем да бъдем носители на Словото Божие.“ Носител на Словото Божие може да бъде само този човек, който може да се справи със свещения огън. Когато сърцето на хората се стопли от този огън, те могат да направят всичко. Това може да стане моментално. Затова не изгасвайте свещения огън, който гори в сърцата ви! Изхвърлете навън стария огън, който гори с дим и пепел! И когато в сърцата на хората се запали свещеният огън на новата кул-

тура, нека го пазят да не изгасне. Който не може да го използва, сам ще си напакости.

Някой пита кои са причините за нещастията в света. – Причините за нещастията са съмнението и безверието. Мнозина се съмняват в това, което им говоря. Казвам: Ако запаля моя огън и се образуват дим, сажди и пепел, думите ми не са верни; ако в моя огън няма сажди, няма дим и пепел, а има свобода, светлина и Любов, както и всичко хубаво, което търсите, думите ми са верни. Този огън ще бъде идеалът на човешкия живот. Придобие ли този огън, пазете го да не изгасне! Имате ли този огън, вие ще се ползвате от науката на великите учители, на великите адепти и гении в света, които са завършили своето развитие. Тази наука носи радост, блаженство и величие за човешката душа. Само така човек може да познава Бога и Бог ще го познава. Това подразбира да се говори с Любов.

„И ако говоря с ангелски език и с езика на Любовта и познавам Бога, ще съм човек с прави мисли и с чисти и възвишени чувства.“

Беседа от Учителя, държана на 24 октомври, 1926г. в гр. София

НЕГОВАТА ЗАПОВЕД

„И знам, че Неговата заповед е живот вечен.“

(Йоан 12:50)

Знанието е проява, качество на съзнанието. Знае онзи човек, съзнанието на когото е пробудено. Знае онзи човек, който разбира законите на Природата и тяхното приложение, както и съотношенията, които съществуват между тях. Знае онзи човек, който прилага в живота си правилата и методите на разумната Природа и може да изкарва от тях нещо реално, с което да подобри своето положение. Знае онзи човек, който може да запази своето щастие, здраве, богатство, дарбите на своята душа, силата на своя дух, както и всичко възвишено и благородно в себе си. И обратно, всеки човек, който разрушава своето щастие, изгубва своето богатство, покваря своя ум и своето сърце, изнасилва своята душа и своя дух, той е невежа, той е прост човек.

Като се разсъждава така, може да се дойде до закона на вероятностите в математиката. Всеки, който познава и изучава този закон, знае, че в живота се срещат повече или по-малко случаи за реализиране на нещо, а някога тия случаи могат да се реализират 100% – значи, вероятността е абсолютна, пълна. Например, ученикът, който редовно учи уроците си през годината, знае всичкия материал, и веро-

ятността за него да издържи изпита си успешно е 100%. Обаче, за ученик, който оставя някои предмети ненаучени, вероятността да издържи изпита си успешно се намалява. Следователно, колкото по-малко учи един ученик, толкова по-малка е вероятността да издържи той изпита си. Такъв ученик разчита вече на щастие, на късмет, както казват турците, и той очаква да му се падне нещо, което знае. Ако той знае само един предмет, има само единица вероятност да издържи изпита: ако му се падне някой въпрос от този предмет, това значи, че между сто празни билети има само един пълен. Тогава вероятността да се падне този билет е едно на сто. Опитвали ли сте колко пъти трябва да бръкнете в кутията, за да извадите пълен билет?

Сега всички съвременни културни хора, т.е. хората на цивилизацията имат по една такава кутия и всяка сутрин бъркат в нея, да извадят пълен билет. И майки, и бащи, и деца, и учени, и прости, и свещеници – всички бъркат в тази кутия, но работите им пак не вървят добре. Като ги питаш нещо за Господа, виждаш, че те не Го познават и не вярват в него. В ангелите не вярват, в душата не вярват, в доброто също не вярват; дойде ли, обаче, до късмет, всички вярват. Разправят за един от френските писатели, голям материалист и реалист, че преди да започне издаването на някои от своите романи, вадел билетчета от една кутия, на която било написано с какъв успех ще се ползва неговото съчинение, дали обществото ще го посрещне добре или зле. Да вярва човек в късмет, това е атавизъм. Въпросът не седи във вярата на човека в късмет или в щастие, но той трябва да има в себе си нещо положително, установено, на което да вярва. Ако се намерите пред някоя река без мост, как ще преминете от единия бряг на другия? – Ще ви трябва едно въже или един прът. Този прът или въ-

жето представлява вярата на човека. Следователно, колкото и да е слаб този прът, т.е. колкото и да е слабо веруюто на човека, то все ще му помогне да премине реката. В какъв случай е необходимо веруюто на човека? – Само когато той срещне някоя река без мост. Обаче, случва се човек да измине 1000 км. път и да не срещне никаква река или пък, ако срещне по пътя си някоя река, тя има мост. Питам: Заслужава ли тогава да се носи този прът толкова дълъг път? – Не заслужава. Значи, веруюто на много съвременни хора е такова, че те могат да разчитат на него само в крайни случаи. Тяхното верую е този именно прът, който те носят със себе си цели 1000 км. път и казват: „Не трябва да се отказваме от веруюто на нашите деди и прадеди, то все може да ни потрябва в някой критичен момент.“ Питам: Нужен ли ви е този прът, ако реката, през която ще преминете, има здрав и хубав мост? – Не е нужен. Едно време между Земята и Небето нямаше мостове, но сега има; днес има много богове, които учат хората как трябва да вярват в Бога. Индия е пълна с такива богове. В България пък има много светии. Отидете ли в Русия, там ще намерите още повече светии. Някой пита: „Чели ли сте последните теории на еди-кой си философ, с които той разрешава най-сложните задачи в живота?“ – Не съм чел. – Който не е чел тези теории, той е голям невежа. Питам този човек: „Ами ти чел ли си Божествената книга, в която е написано всичко за създаването на света? – Не съм я чел. – Тогава ти си първокласен невежа. – Според мене, тази книга нищо не струва. – Не, Божествената книга беше написана преди книгата на видния философ, от когото ти се възхищаваш. Той зае своята теория от свещената, от Божествената книга и тури под нея своя подпис. Теориите на новите учени хора също тъй са заимствани от

тази Велика книга на живота, написана още преди създаването на света. С това теориите на тия учени не се обезценяват, но казвам, че преди тях е имало ред философи със светли, трезви идеи, които са взели участие в написване на Свещената книга на живота. Те са учители на новите философи и учени. Те са учители и на цялото човечество.

Някой казва: „Знаете ли какъв морал е изнесъл еднички си философ в своето учение?“ – Зная. На такъв морал днес и паяците не могат да се задържат. Подобен морал имат и растенията, и животните. Например мъжкото куче никога не дави, не хапе женското. На друго мъжко куче то напада, но женско – никога! То казва: „Според нашите традиции мъжко куче никога не напада женските кучета. Това е наш свещен морал. Ако някое мъжко куче си позволи да хапе женските, нашия род ще изчезне съвършено от лицето на земята.“ Хората казват, че кучетата се отличават с привързаност и благородство. – Тяхната привързаност и тяхното благородство се дължат на факта, че мъжките кучета не хапят женските. Какво става, обаче, между хората? Днес, между съвременните културни хора ще видите, че мъжът е в състояние да умори жена си, и жената е в състояние да умори своя мъж. Защо някой мъж уморява своята жена? Нали жената е направена от реброто на мъжа? Бог извади едно ребро от Адама и каза: „Ето, давам ти тази жена за другарка през целия живот. Пази свещено нейната душа!“ В това време извън рая имаше друга култура, пред която Адам излезе да се хвали със своята другарка Ева като казваше: „Аз имам красива, хубава жена, каквато светът не е виждал досега!“ Тогава тази култура изпрати един свой делегат преобразен в змия, да опита, да разбере добре каква е тази жена. Какво стана след това? – Тази хубава

жена съгреша, а след нея съгреша и Адам, след което и двамата се намериха извън рая. Имаше един българин във Варненско на име Драгни, който също така обичаше да се хвали със своята жена, че била работна и трудолюбива. Щом види, че жена му изтъче един топ платно, той го взема под мишницата и вечер, когато никой не го вижда, отива в кръчмата, разгъва платното и казва на кръчмаря: „Виждаш ли, платно е това! Дай тук половин кило вино!“ Тъй вървят чашите една след друга, докато всичкото платно отиде.

Днес, повечето съвременни мъже са изгубили своето мъжество – тази възвишена и благородна черта, вследствие на което са огрубели. Истинското мъжество подразбира Мъдрост. Думата „мъж“ в българския език означава „човек,, а в английския език означава „гъба“, мек като гъба. Значи съвременният мъж е станал гъба. Какво представлява гъбата? – Нещо, което израства в една нощ и скоро след това изчезва. Какъв мъж е този, на когото израстват мустачки и брада за една нощ и след една година го виждаш останал без мъжество, обременен от живота, обезсмислил всичко в себе си и се оплаква, че някоя жена го увлякла и го съсипала? Как може да го увлече една жена? Ако е вярно, че жената опростаява мъжа си, как ще се обясни пропадането на младия човек, който още не е женен? Някой млад човек прекарва по цели дни и нощи в кръчмата с чаша в ръка и казва: „Тази проклета чаша ме съсипа!“ Един млад човек се оплаква от жена си, друг – от чашата. Питам: Кой е виновен тогава – чашата или жената? – Виновно е желанието, което е дълбоко скрито в него и чопли, разрушава живота му, както червеят разрушава дървото. Кое заставя работника в английските фабрики да работи по цели дни само за няколко английски лири?

Или кое заставя работника във французките фабрики да работи за няколко златни френски монети? Кое заставя работника в Турция, или в България да работи за няколко турски лири, или за няколко български книжни лева? – Желанието за пари кара хората да работят. Добро е това желание, но кой човек, след като е обичал парите, е придобил нещо безсмъртно, нещо, което не се губи? Ще кажете: „Без пари не може да се живее.“ – Не е въпросът там дали може или не може да се живее без пари. Може ли Любовета – най-свещеното нещо в живота – да се печели с пари? Златото има ли съзнание? – Няма. – Щом златото няма съзнание, дайте му тогава мястото, което справедливо заслужава. Турете златото в касите си и го употребете като слуга, да извърши някаква работа. Мнозина от съвременните хора турят златото си в касата и треперят върху него, както майката трепери върху децата си; постоянно отварят и затварят касата, радват се на златото си. Гледаш някой старец, едва се държи на краката си, подпира се на тоягата си, но ходи, обикаля нещо, озърта се насам-натам, отива някъде далеч около един километър извън селото. На работа ли отива той? – Не, този старец не може да работи. Той отива на мястото, дето е заровил парите си; ходи, обикаля, наглежда, да не ги е взел някой. Само парите ли са заровени там? – И неговото сърце е заровено заедно с парите. Парите, това е неговия син, неговия възлюбен, заровен в земята. Той обикаля около гроба на своя син, пали му кандилце и казва: „Синко, тук ли си още?“ Като разбере, че никой не е пипал парите му, започва да си тананика, връща се в дома си весел, радостен и казва: „Заколете ми едно ярче да си хапна!“

Това представлява днес съвременният живот. Това представляват съвременните културни хора, които посто-

янно питат: „Нали трябва да ядем, да се храним?“ – Трябва да се храните! – Нали трябва да имаме пари? – Трябва да имате пари! – Нали трябва да бъдем богати, а не сиромаси хора? – Богати трябва да бъдете! Никъде в Божествената книга не е казано, че човек трябва да бъде сиромас. Сиромашия и грях са синоними. Значи във физическия свят човек не трябва да бъде сиромас, а в духовния свят не трябва да бъде грешен. Ако на физическия свят човек прави грехове и престъпления и по този начин избягва сиромашията, какво печели с това? Какво печели той, ако разбогатява на Земята, а обеднява в духовния свят? Каква е вероятността да спечели човек от 100 000 лева още 100 000 лева, ако дава пари с лихва 100% или ако търгува? – Малка е вероятността. Защо? – Тук имат влияние няколко фактора: броят на търговците, реколтата, природните условия, дъжд, суша, ветрове и т.н

Днес съвременната математика се занимава със закона на вероятността по отношение на броя на смъртните случаи и раждаемостта в живота, т.е. тя прави изчисления колко хора умират и колко се раждат годишно. Също тъй тя прави изчисления колко хора са здрави и колко болни и каква вероятност има някой човек да заболее и през коя година от своя живот. Тия изчисления се правят въз основа на условията, средата в която живее даденият индивид, неговите родители, наследствеността и т.н. Мнозина казват: „Да бъдем богати и здрави!“ – Добре, това желание е на място то си, но същевременно човек трябва да бъде праведен. Ако богатството и здравето на човека във физическия му живот създават неговата смърт в духовно отношение, това здраве и това богатство не са необходими. За предпочитане е човек да умре на Земята, а да живее в духовния свят, отколкото да живее на Земята, а да умре в духовния свят.

Христос казва: „И знам, че Неговата заповед е живот вечен.“ Неговата заповед е великата заповед, която съдържа всички основни правила за духа, за душата, за сърцето и за ума. Само с тия правила човек може да работи успешно. Някой човек не вярва в ума. Какво показва това? – Че неговото съзнание не е дошло дотам. Друг човек не вярва в душата. Какво показва това? – Че неговото съзнание не е дошло дотам. Обаче всички хора вярват в сърцето и в ума. Няма човек, който да не вярва в сърцето и в ума. Тогава, нека всички хора започнат с възможностите и условията, които се съдържат в сърцето и в ума на човека. Какви са тези възможности? -Човешкият ум се проявява чрез мозъка. При това колкото по-фина е материята, от която са изтъкани белите и сивите мозъчни влакна, толкова по-богати са условията за умствения живот на даден човек. Гънките на сивото мозъчно вещество трябва да бъдат добре моделирани, за да могат правилно да предават човешката мисъл. Съвременните учени изучават набраздяванията и нагъванията на човешкия мозък, но те не са дошли още до положително научно определение за ролята на мозъчните гънки. Те са дошли само до общо научно заключение, че интелигентността на човека зависи от набраздяванията, т.е. човек е толкова по-интелигентен, колкото броят на мозъчните гънки в него е по-голям. Освен това, те са дошли още и до заключението, че колкото по-дълги са тия гънки, толкова човек е по-интелигентен. И най-после, колкото по-дебели са тия гънки, толкова човек е по-умен и интелигентен. Значи, има известно съотношение между дебелината, дължината и набраздеността на мозъчните гънки и разумността и интелигентността на човека. Ето защо интензивността на ума не е еднаква за всички хора.

Питате: „На какво се дължат много от нещастията в човешкия живот?“ – На човешкия ум. Какво ще стане например, ако някои хора се облекат зимно време с тънки дрехи, събуят се боси и така излязат вън? – Ще се простудят. Значи, разумният човек трябва да познава издръжливостта на своя организъм. Лятно време човек може да ходи бос по тревата, без да се простуди, но ходи ли бос по паважа на някой голям град, той ще се простуди. Човек не трябва да ходи бос по камъните нито лятно време, а още повече зимно време. Защо? – Има ред причини, които сега няма да обяснявам. Едно е важно да се знае: Камъните поглъщат силата на човешкия живот. Хората са разбрали това нещо и за туй никога не си правят каменни къщи. Те правят къщите си от тухли, от дървета, като най-здравословни. Защо камъните поглъщат силата на човешкия живот, това е друг въпрос. Фактът е важен. И в Писанието се казва, че от вкаменяването на човешкото сърце произтичат най-големите нещастия в света. Някой пита: „Защо ме сполетяха толкова нещастия в живота?“ – Защото сърцето ти е каменно. Умен, добър човек е този, който не вижда само своите страдания, но и страданията на окръжаващите. При това той знае защо му идат страданията. Не само това, но той може да отстрани известни страдания, които го очакват.

Следователно, когато се говори за съвременната наука, ние подразбираме, че само този човек може да се занимава с нея, който има обич към знанието. Няма ли човек обич към знанието, науката за него няма приложение. И действително, съвременната наука има приложение само във външния, във физическия живот на хората, но не и в техния вътрешен, морален живот. С помощта на науката днес се построяват фабрики, пътища, пътни съоръжения

– железници, параходи и аероплани; тя помага в разните отрасли на живота: кожарство, стъкларство, бояджийство и т.н. Цялата съвременна индустрия лежи в основата на науката. Вземете за пример бояджийството. То е донякъде само разработено. Може ли да се сравни с бояджийството на птиците и на растенията? – Не може. Те далеч надминават хората в изкуството си да боядисват. Когато човек боядисва нещо, тази боя се разрушава, а дори съвсем изчезва от слънчевите лъчи. Затова казваме: „Боите, които човек е открил, избеляват от слънцето.“ Боите пък, с които птиците боядисват крилцата си и растенията – цветовете си, обратно: Колкото повече ги грее слънцето, толкова по-хубави стават.

И тъй, най-важното нещо за човека е да запази чистотата, девствеността и силата на своето сърце и на своя ум. Някой казва: „Всички възможности за човека се крият в силата на неговата воля.“ – Не, силата на волята зависи именно от чистотата на сърцето и от силата на ума. Волята представлява направление на силите на ума и сърцето в известна посока. Воля, в широк смисъл на думата, имат само най-възвишените хора, най-великите Учители. Когато казват за някой обикновен човек, че има силна воля, това са силни желания, но не и воля. Волята не подразбира да направиш това, което пожелаеш. Да имаш воля, значи, като пожелаеш да извършиш един акт, предварително да знаеш условията и законите, на които той се подчинява, та като го направиш да имаш резултат 100%. Когато разумният човек направи нещо, резултатът на неговата постъпка 100% е успешен. Това, което съвременните хора наричат воля, не е нищо друго, освен своеволие. Ето защо съвременните хора са повече хора на своеволието, отколкото на разумната воля.

Аз съм правил ред френологически изследвания и изчисления върху брадата на българите. Брадата на човека показва каква е неговата воля. От многото изследвания, които направих, намерих само двама души, брадата на които е поне близо до нормата. Такива хора могат да постъпват справедливо при всички условия на своя живот. Според закона на вероятностите, може да се изчисли колко справедливи хора ще има на 4 000 000 население в България. Според моите изчисления, аз зная приблизително колко души има в България с будно съзнание в своите действия. За всички хора е важно да се използват възможностите, които са вложени в тях. Тези възможности се крият в силата на техния ум и в чистотата на тяхното сърце. Разумен, чист човек е този, чието сърце не се смущава от условията на живота: Че родителите му умрели, че някой говорил лошо за него, че някой го нападнал – той сълза няма да пролее. Разумният човек може да плаче, но никога за себе си. Не е правилно, когато човек мисли, че Господ го прокълел и затова страда. – Не, богатството на човека е вложено в самия него. Няма същество по-богато от човека. И най-престъпният човек съдържа в себе си грамадна енергия, която, ако той използва правилно, може и светия да стане. Той се оплел в идеята, че е престъпник, че от него нищо добро не може да излезе и не прави усилия за своето повдигане. Как е дошъл до това положение? – Чрез внушение.

Съвременните хора работят със закона на внушението. Нима със създаване закон за престъпниците, държавниците не внушават престъпността у хората? Щом се яви един престъпник, те казват: „Хайде да създадем закон за престъпниците!“ С този закон се отваря път на престъплението. Свещениците говорят за развалата на хората, но

с това те не ги изправят, а отварят път за развалата в света. За да се избегнат тия лоши последствия в живота, човек трябва да се стреми към Истината. В Истината е скрит смисълът на живота. Ще кажете: „Как да познаем кой човек говори Истината.“ – Човекът на Истината има свой определен образ, по който може да се познае. Както всеки учен, бил той астроном, геолог, или какъв да е, има свои мерки, своя определена норма, по която съди за явленията в света, така и за човека, който проповядва Истината, има определена норма, определени мерки, по които той се познава.

„И знам, че Неговата заповед е живот вечен.“ Когато държавникът създава закони, преди всичко той трябва да знае Божиите закони и по тях да ръководи управлението на своята държава. Някои казват, че човек трябва да бъде патриот. Кой човек може да бъде патриот? – Най-разумният, най-честният и най-благородният. Не е достатъчно патриотът да обича своя народ, т.е. ръката си само, но всички патриоти трябва да живеят един за друг, да съставляват нещо цяло. Ние виждаме, че стремежът на всички съвременни хора, на всички икономисти, както и на всички народи и общества, седи в идеята да си помагат взаимно едни на други.

Обаче нека оставим тия общи въпроси настрана, те сега не ви интересуват. Всички, които ме слушате, искате още днес да бъдете щастливи, очаквате да чуete нещо по това как да придобиете щастието. Това, което очаквате да чуete, ще го изкажа в две правила. Първото правило: Пазете чистотата на своето сърце! Второто правило: Пазете чистотата на своя ум! Чистотата е капитал за човека. Тогава, за да запазите този капитал, тази своя чистота, спазвайте следното правило: Не влагайте своя капитал в чуж-

ди банки! Щом става въпрос за запазване на чистотата, казвам: Не правете никакъв компромис със своята чистота! Докато сте чисти, всички извори на вашия живот ще текат правилно. Денят, в който изгубите чистотата си, изворите, каналите на вашия живот ще се задръстят и вие ще се лишите от силата и здравето си, ще започнете да боледувате, да се дразните, ще изгубите свободата си, ще очаквате на чужда помощ и т.н. Който иска да бъде здрав, трябва да бъде чист. Който иска да поправи своите работи и да бъде независим от хората, непременно трябва да бъде силен. Обаче, силен човек е онзи, който е запазил своята първоначална светлина на ума, която Бог е вложил в него. Някой пита: „Как мога да запазя светлината на своя ум?“ – Като вложиш ума си в Божественото. Какво трябва да направя, за да постигна това нещо? - Не бързай да забогатееш! Не бързай учен да станеш! Не бързай силен да станеш! Смешно е, когато силният човек иска да стане силен. Не бързай да станеш богат! Кой трябва да желае богатството? – Сиромасът. Има ли смисъл богатият да желае богатство? Не бързай да станеш добър! Доброто е необходимо условие за съвършенството на човека, но той не може да стане добър в един ден. Следователно, щом човек се стреми към съвършенство, доброто ще му помага. Не се ли стреми към съвършенство и доброто няма да му помага. Цялата съвременна философия се стреми да направи човека добър. – Не, човекът трябва да бъде съвършен, а за да бъде съвършен умът трябва да бъде силен в доброто.

В съвременната математика, покрай различните въпроси, се изучават и отношенията между дългите и късите линии. Какво разбирате под дълги и къси линии? Ще кажете: „Какво отношение има между дългите и късите линии и стиха, който е цитиран в тази беседа? Защо става

такова прекъсване на речта?“ – Аз говоря за дългите и къси линии, за да ви изясня известни положения в живота. Когато човек иска да направи едно добро, не го отлага от днес за утре, той образува дълги линии в живота си. Добър ли е този човек? Не е добър. Обаче, когато човек иска да направи зло, но го отлага от днес за утре, той пак образува дълги линии в живота си. Лош ли е този човек сега? – Добър човек е той. Следователно, дългите линии за лошите работи показват, че даден човек е добър; късите линии за добрите работи показват, че даден човек е добър. И обратно: Дългите линии за добрите работи и късите линии за лошите работи показват, че даден човек е лош. Оттук изваждаме следното заключение: Късите линии за добри постъпки показват, че хората са добри; дългите линии за лоши показват, че хората са добри, и обратно: късите линии за лошите постъпки показват, че хората са лоши; дългите линии за добрите постъпки показват, че хората са лоши. Когато при някой добър човек има дълги линии, това показва, че той всякога разсъждава. Но добрият човек няма право да разсъждава, да направи ли едно добро дело или не. Ако съм около някой извор и дойде при мене един беден човек за милостиня, трябва ли да разсъждавам – да му помогна ли с нещо или не? Тук няма какво да се разсъждава. Ще бръкна в джоба си, ще извадя една монета и ще му я дам. Има ли нужда тук от моите разсъждения? Този човек е беден, нещастен, три дни не е ял. Днес аз ще му дам нещо, утре – друг някой и така ще прекара своя живот.

Казвате: „Трябва ли човек да проси?“ – Нека проси! Няма нищо лошо в просията. Някой казва: „Аз не обичам да прося!“ – Докато просиш, ти си човек. Какво ще стане с малкото дете, ако не проси от майка си мляко?

Какво ще стане с държавника, ако не проси? – Няма да взима участие в управлението на държавата. Затова той ходи при тези, при онези избиратели, моли ги да го изберат за депутат или за министър, като им дава ред обещания. Тия обещания имат валидност, докато той стане министър. Стане ли веднъж министър, той казва: „Аз съм човек независим, изработвам закони и ги прилагам. Други закони, друга воля не признавам!“ Какво признава? – Да изпразва чувалите. Тъй казват българите. Смешно е, когато българите говорят за изпразване на чувалите! Каква наука има в изпразването? Наука е, когато нещо тече като извор. Какъв смисъл има в това един да пълни чувала, а друг да го изпразва? Какво подразбира изпразването? Някой казва: „Добре е отвреме-навреме да се изпразва чувалът.“ – Не, аз не бих желал да виждам в света само празни чували. Чувалите трябва да са пълни с жито. Колкото вадите от тях, толкова прибавяйте! Ако човек бърка в една каса, трябва веднага да прибави изваденото. Когато нашите каси, нашите чували са пълни, това подразбира изобилие. Нека всички хора се надпреварват в пълнене на касите и чувалите си! Днес повечето хора се надпреварват тъкмо в обратното: Всеки гледа пръв и колкото може повече да изпразни чувала. Като видят, че чувалът се изпразва, казват: „Дано се намери някой умен и учен човек, който умее да пълни чувалите!“ Няма умни хора, които да могат да пълнят чували. Пълните чували са наши измислици, наши изобретения. Идеята, че трябва да пълним касите, чувалите си, се отразява така заразително между хората, както се отразяват разните микроби върху организма на човека. Обаче микробите не действат върху чистия човек. Ако човек има чисто сърце и светъл ум, никакво зло не може да го сполети. Но ако

сърцето му не е чисто и умът му не е светъл, каквито микроби има по света, все около него ще дойдат.

Днес светът е пълен с различни болести, умопобърквания, нещастия и т.н. На какво се дължи умопобъркването например? Някоя мома се влюбва в един момък, но той ѝ отказва и тя се умопобърква, не могла да понесе този удар. Какво от това? Нека задържи своята Любов за този, който ще я обича. Има някой в света, който я обича, но тя трябва да има търпение докато го намери. Ако царската дъщеря остави своя възлюбен и отиде при някой свинар, може ли той да оцени нейната Любов? – Не може. Срещам някоя мома, наблюдавам я, тя се влюбила в някой свинар и страда, че той не ѝ отговаря. Казвам ѝ: „И сто години да любиш този човек, нищо няма да придобиеш, той само свинете ще си гледа. Ако беше умен човек, свинар нямаше да стане.“ Какво може да даде той на свинете? Казват за някой човек, че станал овчар. Какво от това? Овцете могат да живеят и без овчар. Че някой човек станал овчар или свинар, то се отнася до човешкия живот, до възпитанието на хората. А сега, някой взел торба на гърба си, кривак в едната ръка, кавал в устата и свири ли, свири, но овцете пет пари не дават за своя овчар. Защо? – Любов няма този овчар. Като дойде времето, той взима ножиците, отрязва им руното, а после ги издоява, като им казва: „Вие сте много егоисти, трябва да учите милосърдието, трябва да учите закона на жертвата. За да влезете в Царството Божие, трябва да научите Божия закон, доброволно да давате млякото си, а не чрез насилие.“ „Да бъде, както Господ е казал“, отговарят овцете. – Освен това, според Божия закон, вие трябва да пожертвате и вашите деца, да ги дадете в нашите училища, ние да ги възпитаваме. – Така да бъде!

И наистина, от хиляди години насам, хората все възпитават децата на овците, но костите им и до днес са разпръснати из целия свят. Защо не говорят Истината? Нека всеки каже на своята овца: „Сестро, съжалявам, но такова време е дошло, или ти, или аз, един от двамата трябва да стане жертва, иначе и двамата ще умрем. Тази година житото не стана, ябълките не станаха, а трябва да живея, създаден съм по образ и подобие Божие.“ Тази овца ще ви погледне и ще каже: „Добре, аз ще стана жертва за Господа, стига вие да дадете плод.“ Така трябва да говорите на овцете, а не да ги зальгвате. Като им говорите така, те ще се жертват доброволно, и тяхната жертва ще бъде благословение и за вас и за тях. Ако Христос, за Когото проповядват всички съвременни църкви, дойде днес, колко истински верующи ще намери, които да изповядват Неговото учение? Това не е съдено, но Истината трябва да се знае. Ще кажете: „Ние се трудим, работим, правим усилия над себе си.“ – Трудете се, работете, но всякога се запитвайте: „Истински християнин ли съм аз?“ Запитват едного: „Ти вярваш ли в светия кръст?“ Той му казва: „Братко, цели 2000 години вярвах в светия кръст, но все ми липсваше нещо. – В света Троица вярваш ли? – Цели 2000 години вярвах в света Троица, но пак ми липсваше нещо.“ В какво ли не съм вярвал и в какво ли още ще вярвам?

„И знам, че Неговата заповед е живот вечен.“ Христос не казва, че Неговият кръст е живот вечен. Той не казва, че вярванията на хората са живот вечен. Мнозина може да се обидят, като се засягат тия въпроси, но казвам: Ние почитаме тяхното верую, ако то е Божествено и ако носи някакво благо, както за самите тях, така и за цялото човечество. Не е ли Божествено, ние не го подкрепяме. Аз съм готов да подкрепя всичко, което е за Славата Божия, за

доброто на човека, на дома, на обществото и на народите. Аз съм готов да подкрепя всичко онова, което носи благо за страдащите, за бедните. Аз не мога да подкрепя онова, което спъва идването на Царството Божие на Земята, което помрачава човешкия ум или опетнява човешкото сърце. Казвам: В света иде голяма буря и докато не е дошла още, разумните хора трябва да оберат плодовете от своите дървета. Повтарям: Голяма буря иде! Оберете плодовете си и ги турете в хамбарите! Някои питат: „Какво зло има в бурята?“ – Тази буря няма да помете целия свят, но ще причини големи злини на хората. Разумно е да се вземат мерки, за да се избегнат нейните лоши последствия.

Казвам: Това е учението, което трябва да се приложи в света. Всеки човек може да го приложи. Много от съвременните хора очакват Христа и казват: „Преди 2000 години Христос дойде на Земята и сега пак ще дойде.“ – Вярно е. Христос е бил на Земята, и пак ще дойде. От 2000 години насам няма човек в света, когото Христос да не е посетил поне три пъти. Вие сте плакали за Него и Той е дохождал при вас. Вие сте Му обещавали много неща, но не сте ги изпълнили. Вие и до днес плачете за гвоздеите в Неговите ръце, но Той казва: „Не плачете за моите гвоздеи! Аз ги извадих вече. Време е вече да приложите Божията Любов, както ви казвам.“

„И знам, че Неговата заповед е живот вечен.“ Свържете се с Христа и приложете Неговото учение широко в живота си – не само в дома си, нито само в църквата, нито само в един народ, а навред – по целия свят. Целокупният живот може да бъде заквасен с Божията Любов! Тя има общо приложение и може да царува навсякъде. Без Любов няма живот; без светлина няма растение; без свобода култура не може да съществува. Тия са основните поло-

жения на живота. Главната задача на човечеството е да изучава Божията Любов и да я познава. Казвате: „Как ще познаваме Божественото?“ – Там, дето човешката Любов престава, Божията Любов започва. Там, дето човешкото знание престава, Божието знание започва. Там, дето човешката свобода свършва, Божията свобода и Истина започват. Някой човек се обезсърчил и казва: „Аз остарях вече, ще се мре.“ – Не, тъкмо сега ти можеш да намериш истинския живот.

„И знам, че Неговата заповед е живот вечен.“

Казвам: Старият човек може да се подмлади в 24 часа. – Как? – Той е богат човек, вложил в банките 25 милиона лева и си казва: „Ако раздам един милион лева от парите си, дали ще мога да се подмладя?“ – За да се подмладиш, трябва да продадеш и раздадеш всичкото си имане: пари, къщи, ниви – нищо старо да не остане в тебе. Аз, който му говоря така, съм млад човек. Той ме слуша, гледа, мисли си, не се решава. Казвам му: „Раздай богатството си и ти ще станеш млад!“ Той не вярва, разглежда ме изпитателно, от главата до петите и си казва: „Какво мисли този човек? Възможно ли е, след като съм работил толкова години за това богатство, да го раздам току-тъй изведнъж!“ Този старец мисли, че аз ще взема парите за себе си. Казвам му: „Не се безпокой, дядо, неправда не може да съществува в света. Ако взема парите за себе си, аз ще остаря, а ти ще се подмладиш. Ако повярваш в тия свещени думи, в 24 часа ти ще се подмладиш; ако се усъмниш, нищо няма да постигнеш. След пет години аз пак ще те посетя, да видя разбрал ли си великата идея, която се крие в тия думи.“ След пет години пак отивам при него и го запитвам: „Сега съгласен ли си да раздадеш богатството си?“ – „Не мога ли да раздам само половината? Какво

ще правя, като раздам цялото си богатство? Нали ще страдам тогава повече?“ Отивам си и му казвам: „След пет години пак ще дойда.“ Питам: „Кой от двамата печели?“ Христос днес задава същия въпрос на всички съвременни хора. Вие казвате: „Всичко знаем, но това нещо не може да се приложи.“ – Може да се приложи.

„И знам, че Неговата заповед е живот вечен.“

Сега ще ви разправя един разказ. Един ангел разглеждал света от невидимия мир и Господ, като го видял, че се интересува от света, му дал следната задача: Да слезе на Земята и да изчисли за колко хиляди години може да изтече всичката вода, като минава през някое малко тясно отворстие. И трябвало да прекара той на Земята дотогава, докато изтече всичката вода. Тази задача му се видяла доста сериозна. Дълго време трябвало да остане той на Земята, но затова пък виждал, че ще придобие много знания. Той боравил със закона на вероятностите, според който всичката вода могла да изтече през това тясно отворстие само за 24 часа. За такова изчисление турците казват: „Вредно за ума е да се занимава човек с такива работи.“ И наистина, невероятно е да приеме човек, че всичката вода на Земята може да изтече през едно тясно отворстие само за 24 часа! Това нещо, обаче, е възможно само за ангели, които имат велики знания, чрез които ще могат да сгъстят водата. Това са възможности, вероятности, които не се отнасят до физическия свят. Това нещо не може да стане по физически начин. По същия начин, когато казваме, че човек може да се подмлади в 24 часа, не подразбираме, че то може да стане по физически начин.

Казвам: Знание трябва на света! Най-първо човек трябва да изучава своята глава и своя мозък. У някои хора, например, очите са вдлъбнати, у други – изпъкнали; у някои

хора ушите са дълги и големи, у други – къси, малки. Защо съществуват такива различия между хората? У някои хора лицата са пълни, у други – слаби. Физиолозите казват, че между пълните лица и стомаха има известно съотношение: Колкото лицето на даден човек е по-пълно, толкова и стомахът му е по-здрав; и обратно: Колкото лицето на човека е по-слабо, толкова и стомахът му е по-слаб. Други физиолози казват, че когато носът на човека е широк, и гърдите му са широки; когато носът е сплеснат, и гърдите му са сплеснати. Значи, всяко нещо в живата Природа има свое място и предназначение. Не е нужно да се отвори стомахът, за да се види дали той е здрав, или не. Има външни признаци у човека, по които може да се познае това, а именно: Здравословното състояние на стомаха се определя от лицето на човека.

Преди няколко дни ми попадна една книга на някой германски физиолог-анатомист, който посветил цели 20 години да изучава човешкото око с всичките му потайности. По окото той познавал каква болест имал човек и на кое място. Също така и по окото той могъл да предсказва болести, от които човек след време може да заболее. Всичко е написано в окото на човека: Неговото минало, настояще и бъдеще. В своите изследвания върху окото този учен се домогнал и до разни методи за лекуване. Ако някоя майка има тия познания, като види окото на детето си, тя ще познае, че нейното дете след 2-3 години, например, ще заболее от известна болест. Щом знае това, тя ще може да вземе предварително мерки за неговото лекуване. Какво правят съвременните хора в такива случаи? – Те се лекуват след като заболелят, когато болестта е напреднала вече. Казвам: Викайте лекар, докато болестта още не е дошла! Някой човек сгре-

ши и тогава вика проповедник да го изповядва. Казвам: Викайте проповедника, да ви каже, как да живеете докато грехът не е дошъл! Днес затворите са пълни с престъпници; улиците пълни със стражари. Ние сме сити на грехове и престъпления! Вървя по улиците, срещат ме някои детективи, наблюдават ме, мислят ме за анархист. Защо? – Имам дълга коса. Питам ги мислено: „Как сте приятели? Как върви вашата работа?“ – Не сме особено добре, но какво да правим? Веднъж сме приели тази работа, ще я караме, че каквото излезе. – Не е лоша вашата работа, но като търсите лошите хора, трябва да знаете как да ги изправяте. Работата на детектива не се заключава в това да улови някой престъпник и да го премаже на мястото от бой. Постъпва ли така, той трябва да знае, че пътят, по който върви, не е добър за самия него. Той трябва, преди всичко себе си да изправи! И на стражаря казвам същото. Не е лошо човек да бъде стражар, но като лови хората, да ги изправя. Всяка служба, извършена правилно и разумно, е благородна. Това подразбира да бъде човек стражар или детектив, или съдия, или адвокат, или държавник и т.н.

„И знам, че Неговата заповед е живот вечен.“

Мнозина питат: „Как ще дойде новият живот на Земята?“ – Ще дойде пролетта на човешкия живот, ще дойде и лятото на човешкия живот, но усилена работа се изисква от всинца ни. Като очакваме добрите условия на живота, не трябва да бездействаме и да казваме: „Добър е Господ, Той всичко ще ни даде!“ Така правят мързеливите хора, а ние трябва да работим! Дойде ли пролетта, всички трябва да работим, да придобием необходимите блага за вечния живот, който изключва страданията, а включва щастието на цялото човечество, на всички народи и на всички души.

Най-първо от всички се изисква абсолютна, положителна вяра! Христос е казал: „Всичко опитвайте, доброто дръжте!“ Аз ви казвам: Опитвайте това, което ви говоря; опитвайте това, което Христос е говорил; опитвайте и това, което добрите, учените и гениалните хора са казали! Във всеки човек има нещо гениално, той е модел. В този смисъл всички хора се допълнят. Всички добри, учени и гениални хора вървят към една и съща цел. В знанието, което те внасят в света, има единство. Щом е така, между науката и религията не трябва да има разногласие. Между религията и обществения живот също така не трябва да има разногласие. Науката, религията, общественият живот, това са форми на живота, а между всички форми на живота трябва да има единство, а не разногласие. Някой бил държавник, или съдия, или адвокат, или лекар, или художник, или поет – това са различни служби само, а всички са хора, души и братя помежду си. Всеки човек не може да бъде художник. В какво седи изкуството на художника? – Художникът трябва така да тегли четката, че да предава с нея онези черти от лицето на човека, които да изразяват неговото благородство или неговата добрина, или неговата чистота и т.н. Само чрез дълги наблюдения художникът ще може да предава с четката си вътрешните качества и добродетели на човека. При това положение всеки човек може да бъде художник. Някой казва: „Аз не съм хубав.“ – В продължение на 24 часа всеки може да направи лицето си красиво, но се изисква голямо усилие на неговия ум и на неговото сърце.

И тъй, нека постави в душата си високия идеал да живее най-първо като разумен човек, а после като българин. И после, не само като разумен човек, а като служител Божий, като Син Божий. Да бъдеш Син Божий, значи да чув-

стваш импулса на цялата Вселена, всичката нейна красота, всичко възвишено и благородно в света. Това ще внесе радост и веселие в твоята душа. Всеки може да бъде Син Божий, ако не за днес, то поне за в бъдеще.

Казвам: Задръжте този идеал в душите си, за да можете поне отчасти да премахнете страданията, неверието, съмненията, които ви мъчат. Много мъчения имате, но има начин, по които човек може да се избави от тях. Отива един беден, бос човек при Господа и му се оплаква, че бял ден не е видял през целия си живот. Краката му станали на решето от тръни и бодили. Той се помолил на Господа, като Му казал: „Моля ти се, Господи, дай ми едни обуца от склада на Небето, за да се избавя от това тегло на Земята!“ Господ се усмихнал и му казал: „Съжалявам, не мога да ти дам обуца, каквито ти искаш. Тук нямаме такива обуца, но ще ти помогна по друг начин.“ Като слизал към Земята, Господ му дал две крилца и му казал: „Щом дойдеш до някой трън, започни да махаш с тия крилца и те ще те издигнат нагоре.“ – Дали ще мога да се издигна с тях нагоре? – Ще опиташ. – Сега Господ ме поставя в друго затруднение.

Днес и аз турям на всинца ви по две крилца и казвам: Щом дойдете до тръните, махнете с крилцата си да литнете нагоре и ще се освободите от тръните. Има ли по-проста философия от тази? – Няма. Ако не махате с крилцата си, по десет и повече от десет тръни ще вадите от краката си. Махате ли с крилцата си, добре и леко ще ви бъде!

Беседа от Учителя, държана на 31 октомври, 1926г. в гр. София

МОЙСЕЙ И ХРИСТОС

„Защото, ако бяхте вярвали в Мойсея, повярвали бихте в мене; понеже той за мене писа.“

(Йоан 5:46)

Има известни положения в живота, които трябва да се изяснят. Изясняването е също така процес в Природата, както растенето, развитието и ред други процеси. Всички предмети или всички същества, към които се движим, стават толкова по-ясни, колкото повече се приближаваме към тях; колкото повече се отдалечаваме от тях, яснотата им се губи. Изясняването на нещата подразбира външната, материалната, видимата страна. Този процес е необходим за човека, понеже днес, по разни външни и вътрешни причини, той не може да мисли и да чувства правилно, идеално. Извадете от него материалните неща и духовният му живот ще остане напълно неразбран. Представете си, че човек живее в един свят, особено създаден, дето той не се нуждае нито от стомах, нито от очи, уши, нос, език, не прави никакви грехове и престъпления. Как мислите, какво ще бъде положението на този човек?

Често съвременните хора задават следния философски въпрос: „Не може ли светът да бъде създаден по друг начин?“ – Светът може да бъде създаден по хиляди начи-

ни, но въпросът е да се избере най-добрият начин и така да се създаде. Най-добрият начин, по който светът можа да се създаде, е този, който имаме днес. Казвате: „Не можа ли човекът да има друга някаква форма, а не тази, която днес има?“ – Може. Обаче, най-хубавата форма, в която човек може да се прояви днес, е тази, която ние познаваме вече. Всички форми, които са дадени за птиците, за млекопитаещите, за растенията, за всички живи същества изобщо, са най-добрите, за да могат да се проявят при сегашните условия на живота. Ние не можем да съдим за нещата само от наше гледище. Защо? – Понеже много от разбиранията и схващанията на съвременните хора по разни въпроси са повърхностни. След стоици или хиляди години хората ще разберат тясната връзка, която съществува между живота на всички същества. Ако се разглеждат нещата и отношенията между тях само от външна страна, те изглеждат разхвърляни, независими едни от други. Например между растенията и хората, както и между минералите и хората на пръв поглед не се забелязва никаква връзка, но всъщност такава съществува. Ще дойде време, когато учените хора ще проповядват нови учения, нови теории. Те ще бъдат носители на новата, положителната Божествена наука. Според тия нови теории учените ще доказват, че атомите се раждат и умират както хората; йоните също така се раждат и умират както хората. Всичко това ще бъде обосновано и доказано точно, математически, с ред формули, с които си служи днес математиката.

Често, като говоря в беседите си за учените хора и за науката, мнозина мислят, че аз отричам тяхната работа, че не ги признавам и т.н. Който мисли така, той не ме е разбрал добре. Според мене, учените хора представляват планински върхове с различни височини. И като пла-

нински върхове, те събират енергията от живата Природа – от снеговете, от атмосферата, от светлината, от топлината и от ветровете и я изпращат в долините. Например, те изпращат енергията от снеговете в потоци жива вода, като напояват долините и развиват всякаква култура по тях. Планините дават направление на изворите. Следователно, в умствения свят учените хора представляват високи планински върхове, отдето слиза Божествената енергия. Те сами не създават тази енергия, но събират я, задържат я в себе си и когато дойдат благоприятни условия, тя слиза надолу и напоява долините. Ние не искаме да освободим света от снега, както някои хора искат да освободят живота си от всякакви противоречия и да живеят като ангелите. Чудни са хората! Те били ли са при ангелите, за да знаят как живеят? Ангелът живее добър, красив живот, защото е крайно разумно същество. Ангелът обръща внимание на такива малки неща, които и най-досетливият човек не може да забележи. В това отношение ангелите се отличават с висока култура. Ако постъпите в някой ангелски университет, вие нищо няма да разберете от техните теории. И те имат теории за създаване на света, за духа и материята, за разните светове и т.н. Техните теории, обаче, се различават от нашите. Понякога в ангелския университет засягат земния живот и научно разрешават въпроса защо хората грешат, защо страдат и се мъчат и т.н. Между всички учени не се е срещнал досега нито един такъв, който да е обяснил истинските причини на злото в света. Обаче има учени хора, които нищо не са писали по този въпрос, но знаят причините за злото в света и могат да ги обяснят. Онзи, който знае причините за произхода на злото, той ще може и ще знае как да го поправи. Всеки лекар, който може да обясни

причините за развиване на някоя болест, той ще знае как да я лекува.

„Мойсей за мене писа.“ Мойсей е идея, която представлява видимото, материалното в света. Той представлява всички съвременни учени хора, целокупно взети, както и всички съвременни художници, музиканти, писатели и поети. Христос казва: „Ако вие не вярвате във всички ваши поети, художници, музиканти и учени хора, които са написали всичкото свое знание на книга, как ще вярвате в мене, който сега ви проповядвам нещо ново?“ С това Христос иска да каже, че всички тия хора подготвят пътя за Христа, та като им говори да Го разбират. Някой казва: „Аз не вярвам в науката.“ За коя наука говори този човек? Ако той подразбира само външната страна на официалната наука, прав е да не ѝ вярва. За тази страна на науката Писанието казва: „Буквата умъртвява.“ Всеки, който се занимава с тази наука, той е опитал, че тя умъртвява. Ние говорим за вътрешната страна на науката, за положителната, Божествена наука, която е жива и възкресява човека.

Днес много ученици са по-учени от своите учители и много деца са по-учени от авторите на някои хубави стихотворения. Защо? – Например, някой автор напише едно хубаво стихотворение и след време го забрави, а едно малко дете като научи това стихотворение наизуст, дълго време го помни и може да го декламира. Децата имат силна памет и като научат нещо, не го забравят лесно. Извикайте някой виден поет и вижте дали помни това, което е написал. Някои ученици със силна памет запомнят всички формули по математика и при случай коригират своите учители. В този смисъл казвам, че някои деца са по-учени от своите учители. Днес знанието е механизано, всеки може да го придобие. Истинско зна-

ние е това, което има приложение в целокупния живот, външно и вътрешно и може да преобразява човека. Ако е въпрос за такова знание, в това отношение плочите на фонографа също тъй могат да минат за учени. Ако изпее-те една песен пред фунията на някой фонограф, тя ще се отбележи на неговата плоча с всичките си подробности. И ако пожелаете да се повторите, ще я чуете безпогрешно. Ще може ли един съвременен музикант при първо слушане на песента да я повтори тъй, както грамофона? Ами колко пъти трябва да се повтори песента на човек със слаби музикални способности? – Най-малко 5-6 пъти и пак няма да я схване точно.

И тъй, Божественият принцип, който съществува във всички хора, ги направлява към един общ закон. Учените хора не създават произволно своите закони, хипотези и теории, но под влиянието, именно, на този общ закон, който работи в тях по свой особен, специален път. Например, един художник минава през някоя хубава местност, наблюдава изгледите и веднага вниманието му се спира върху един от тях и го копира. Всички се възхищават от тази картина, похваляват го, но той ли е създател на самия оригинал? – Не, художникът е създател на копието само, а създателят на оригинала е другаде. На същото основание казваме, че и ученият човек копира само една малка част от това, което той е могъл да види и да научи. Затова, именно, и съвременните теории ни се виждат малко непълни, недоизяснени. Може ли художникът със своята четка да нарисува всичко, което съществува или което той сам е видял в Природата? Той може да изнесе само някои малки подробности от това, което е наблюдавал. Съвременната фотография е по-голям художник от този с четката; тя изнася повече подробности, защото има специални ле-

щи, с които ги долавя. Голямо изкуство е да знае човек как да изнася нещата.

Казвам: Всички учени хора са учители на човечеството. Всички хора от своя страна са малки деца, които Бог приготвява чрез тези учители. Всеки човек е едно малко дете, дошло на Земята да се учи. Докато е дете, той ще се занимава с детински работи. Казвате: „За да разбере Истината, човек минава през ред заблуждения.“ – Няма заблуждения, но има фази на живота. Куклите, кончетата, с които децата си играят, не са заблуждения. Това са реалности, това са уподобления. Нито кончетата на малките деца, нито конете, които възрастните хора яздят, могат да се нарекат заблуждения. Детето се разговаря със своето конче така, както се разговаря с баща си, когато го язди вместо кон. В ангелския свят има коне, с които можете да се разговаряте така, както с най-видните философи. Тия коне могат да решават сложни математически задачи, както и много от съвременните учени математици.

Мнозина от вас ще кажат: „Възможно ли е всичко това?“ Като казвам, че един кон в ангелския свят може да говори, може да решава сложни математически задачи, вам се вижда чудно това и не можете нито да го разберете, нито да го възприемете, защото си представяте неговата форма, а не и неговата субстанция. Представете си двама велики художници, единият от които има четка, бои и всички необходими инструменти на разположение, а другият няма нищо и е принуден да рисува с пръсти. Питам: Кой от двамата ще рисува по-добре? – Разбира се този, който има на разположение всички инструменти.

Представете си също така двама велики виртуози цигулари, единият от които има най-хубавата цигулка Страдивариус, а другият има обикновена българска цигулка,

скована от две прости дъски и един прост лък. Кой от двамата ще свири по-хубаво? – Първият. Защо? – Понеже вторият няма благоприятни условия, за да прояви своя талант. На същото основание има много животни, които по своята интелигентност седят по-високо от много хора, но по нямане възможност да се проявят, за дълго време те остават затворени в своята форма. Един учен твърди, че някои паяци могат да мислят като хората. С това свое твърдение той озадачава съвременните академици. Вследствие на това много учени във Франция започнаха да вярват, че паяците не само мислят, но за тази цел имат и някои технически приспособления. Условията, в които живеят паяците, ги заставят да мислят. Ако турят някой човек в едно подземие и той ще започне да мисли дали над него не съществува нещо по-хубаво. Ние, съвременните хора, сме заровени, намираме се на дъното на някой океан като сомове, а над нас отгоре има вода, има и суша. Там ние философстваме. Над тази суша се намира още една такава, върху която ангелите орат и сеят своето жито. Това е мисъл, предадена в поетическа форма. Що е орането? – Да ореш, значи да си разумен; да не ореш, значи да си глупав. Разумният оре и сее, затова е богат и сит; глупавият не оре и не сее, затова е сиромаш и гладен.

Христос казва: „Ако бяхте вярвали в Мойсея, повярвали бихте в мене, понеже той за мене писа.“ Съвременните културни хора не вярват на своите учени и учените хора не си вярват едни на други. Те постоянно се опровергават едни други: Един учен опровергава теорията на друг и създава своя теория; трети учен опровергава теорията на втория и т.н. Всяка нова теория не отрича старата, но я допълва. Нека децата учат, ние не отричаме техните стремежи! Нека учените създават все по-нови и но-

ви теории, това е необходим път в развитието на науката. Нека поетите, философите, музикантите и религиозните хора, които са деца на учените, се качват по тия високи планински върхове, та като стигнат до най-високото място, ще видят, че науката има своя вътрешна страна, скрита от погледа на обикновения човек. Във всеки човек има нещо скрито, което не е измислено от него. Съвременните хора не са в състояние още да разберат учения човек, който е посветил цели 20-30 години от своя живот в труд, усилие и постоянство, за да изнесе пред света един факт от живата Природа. Цялата наука е съградена от безброй малки факти, малки скъпоценни камъчета. Ние наричаме учените хора „трудолюбиви пчелички.“ Какво щеше да прави човечеството без тия трудолюбиви пчелички? Трябва да има учени хора, трябва да има проповедници в света! Не е учен този, който преписва нещата. Не е учен този, който само изучава и преписва съчиненията на някой виден автор. Мнозина казват: „Учените хора ще развалят света.“ Вярна ли е тази мисъл? – Не е вярна. Да учиш, да се стремиш да станеш учен, значи да се храниш. Тогава какво ще стане от човека, ако не се храни? – Стомахът му ще се развали. Ако простият човек иска да разреши сложните проблеми на живота със своя ум, той непременно ще се повреди. Науката не може да се погълне изведнъж. За това нещо се изискват ред години, докато мозъкът на човека се упражни и кали в сложните задачи. Той трябва да се възпитава и дисциплинира, за да могат да го занимават идеи съответно на неговото развитие. В това отношение науката създава отлични, красиви идеи. При това всяка наука трябва да намери своето приложение във физическия свят. Само тогава тя има смисъл.

Сега учените хора изучават бактериите, микроорганизмите, които причиняват вреда на човечеството. Обаче задачата на науката е да изучава не само вредните микроби, но и тия, които подобряват живота. В Природата има такива микроби, от които, ако се внесат само две в организма на човека, те са в състояние да го подобрят. В своята практика бъдещите лекари ще използват благородното влияние на тия микроби. Те знаят, че охтиката не е нищо друго, освен отслабване на човешкия матрикс, вследствие на което организмът се лишава от необходимата за него енергия. Следователно, ако в организма на такъв човек се внесат само две такива микроби, те ще представляват един вид противотуберкулозен серум, който в 24 часа ще внесе оживление в болния. Микробите изобщо се размножават с магическа бързина и като попаднат в организма, ще му доставят необходимата прана. Те приемат праната отвън и после я придават на човешкия организъм. Вредните микроби пък са от друго естество, те имат друг род вибрации и като попаднат в тялото на човека, постепенно го изсушават; те внасят в него особен род динамическа сила, подобна на електричеството, във вид на малки топчици. Тия топчици, като се разнасят из целия организъм, предизвикват пропукване, малки експлозии между тъканите и в кръвоносните съдове. Някои хора казват: „Зле ми е нещо.“ – Причината на това състояние се дължи именно на тия вредни микроби.

Та когато хората започват да стават нервни, трябва да знаят, че неприятелят е влязъл в тях със своите бомби, със своите оръжия и топове и предизвиква пукане, вътрешни експлозии. Войниците знаят какво нещо е пукане на бомбите, какво нещо са експлозиите. Учените хора на запад и на изток се занимават с микробите, искат да ги впрегнат в

полезна работа. Ще дойде време, когато те ще успеят в това, но то няма да стане по механически начин, а по начин, напълно съобразен със законите на живата разумна Природа.

И тъй, ще вярвате в Мойсея и във всичко онова, което учените хора са казали, защото те ще ви дадат подтик. Когато изучавате произведенията на учените хора, вие не изучавате само техните книги, но се свързвате и със самите учени, с техните умове и сърца. По този начин именно, учените указват влияние върху всички хора. По същия начин, когато изучавате Христовото учение, вие влизате във връзка и с Христа. Когато изучавате живота на мъчениците и на пророците, вие се свързвате и със самите тях. Сега в света, във всеки човек съществува вътрешна борба, причините на която няма да обяснявам, но казвам, че тя е резултат на две велики състояния на човешката Природа: Едното състояние е човешкото, а другото – Божественото. Когато човешкото състояние вземе надмощие, то оказва силно влияние върху човека, и той започва да вижда всичко наопаки: В него настава голяма тъмнина и мрак и цялата Природа се обръща надолу с главата. За каквото и да се говори на този човек, за поезия, за музика, за изкуство – нищо не го радва. Такъв човек се нарича „песимист.“ Песимизмът е излязъл от хаоса на живота. Обаче Природата има един важен закон, който тя спазва строго. В какво се ди този закон? -Природата не търпи безверници, нито болни, нито глупави хора. Всички тия хора тя е осъдила на смърт. Тя ще заличи всички противоречия, които израждат човешкия род. Според тази разумна Природа бъдеще има само оптимистът, човекът на вярата; бъдеще има само човекът на Любовта; бъдеще има само човекът на Мъдростта; бъдеще има само човекът на Истината; бъдеще има

само човекът на Правдата; бъдеще има само човекът на Добродетелта. Всички останали хора са осъдени на смърт.

Някои питат: „Какво трябва да правим сега?“ – Ще започнете с Любовта. – Ами после? – Ще повикате Мъдростта. – После? – Ще се свържете с Истината. – Ние знаем тези работи. – Как ги знаете? Като онзи учен, който демонстрирал пред учениците си свойствата на цимента и турил крака си в циментовата каша, та едва могъл после да го извади. Това не е правилно преподаване. За да покаже свойствата на цимента, този учен не трябваше да туря крака си в циментовата каша, а трябваше да постави в нея някой мъртъв предмет, като дърво, камък или друго нещо. Той искал да преподаде урока си по-нагледно. Съвременните хора не правят ли същото? И те поставили главата си в такава циментова каша и не могат да я извадят. Те казват: „Ние трябва да вярваме в старото.“ – Да вярва човек в старото, значи да тури главата си в цимента и да не може да я извади оттам. Това наука ли е? Под „наука“ се разбира великата Истина, която работи за общото благо на човечеството. Ако тази наука се проявява в даден народ, тя трябва да работи за благо на своя народ. Ако тази наука се проявява в религията, тя трябва да работи за благо на цялото човечество. В каквото и направление и да се проявява дадена наука, тя трябва да работи еднакво и за стари и за млади.

Сега около 20% от населението в България страдат от охтика. Тия хора нямат никакво бъдеще, затова наука им трябва. Казвате: „Ние ще се молим на Бога, да им помогне да се излекуват.“ – Не, наука трябва на тия хора! Те трябва да направят един решителен опит със себе си. – В какво седи този опит? Питам тия болни, от които повечето младежи: Готови ли са да посветят живота си за благо на

човечеството? Те трябва да знаят, че има лек против туберкулозата. Срещате някой болен, който не смее да каже, че е такъв. Той прикрива състоянието си. Защо? – Понеже съвременните хора са привикнали да икономисват Истината. Те казват: „Такъв е животът, все трябва да сметнеш някого, ако искаш да си пробиеш път. По същия начин постъпват и учените хора. Някой учен казва: „Аз така обвързах еди-кой си човек, поставих го на тясно, да ме познае!“

Казвам: Не е мъчно да поставиш човека на тясно. Например, двама души отиват заедно на гостилница. Единият от тях разчита на другия, надява се на него, той да плаща. Обаче, този човек, като бръква в джоба си, нищо не намира. Другарят му веднага се смущава и изгубва доверие в него. Всеки човек, който се смущава от условията и губи доверие в своите близки, той не е учен. Само този човек може да се нарече учен, който, като забележи, че джобът на приятеля му е празен, веднага го хваща за ръката и го запитва: „Приятелю, колко искаш? Моята кесия слуша само мене -никого друго.“ Така е, когато човек се нуждае от пари, той трябва да поиска да му дадат, но не сам да бърка в чужди джобове. Който иска, ще му се даде.

Христос казва: „Ако не вярвате в своите учени и в мене няма да вярвате.“ Това се отнася до нашите времена, до работниците в съвременната наука.

Сега ще разкажа една малка приказка от българския живот за дядо Рашко Дизев. Ще кажете: „Какво ли ще се говори за този дядо Рашко Дизев?“ Когато бил млад, той ходил в чужбина на гурбетлък. Като прекарал там няколко години, спечелил доста пари и решил да се върне дома си. По природа той бил много любознателен, обичал да види и разбере всичко, което ставало около него. Като се връщал за дома си, минал през една гора и видял, че в

гората десетина души турци копаели нещо. Той се отбил от пътя си, навлязъл в гората, да види какво правят тия хора там. Тия хора били разбойници, ходили на обир; донесли много крадени пари и сега търсили място, да ги заровят, никой да не знае, де са ги скрили. Дядо Рашко се заинтересувал да разбере какво се копае там. Приблизил до тях и им заговорил на турски: „Добър ден, какво правите тук?“ – „Ще ти кажем, какво правим“, отговорил главатарят. „И твоята кръв ще остане тук.“ – Тъй ли, защо? Какво зло съм ви направил? – Ти видя, когато копаехме и ще ни предадеш на властта, а ние искаме да няма живи свидетели в нашата работа. Замислил се дядо Рашко и си казал: „Да ме пази Бог! Попаднах в клопката!“ – Слушайте, братя, аз нямам лошо намерение, честен човек съм. Връщам се от чужбина, дето бях на работа и отивам в селото си, дето ме чакат майка, баща, годеница. – Не, нищо не минава пред нас! В нашите очи ти си шпионин, който ще ни предаде на властта. – Чудно нещо! Каква беля ми дойде на главата. Пари имам, дом си имам, годеница имам. Отде ми дойде това нещо? Полюбопитствах само да видя какво правят тия хора, и ето какво ме сполетя! Започнал да им се моли: „За Бога, братя, моля ви се недейте ме погубва! Може някога да имате нужда от мене.“ – Добре, няма да те заколим, но ще извадим очите ти, защото видя мястото, дето заровихме парите. Ако имаш очи, ти ще намериш това място и ще ни предадеш на властта. – Ето на, сега попаднах на друга беля! По същия начин много от съвременните хора се намират пред такава „туна беля“, както казват българите. Защо? – От любопитство, искат да видят, какво се копае в гората. Как се избавил най-последно дядо Рашко? Той казал на разбойниците: „Слушайте, аз не ви желая злото! Ако ме пуснете, ще видите, че косъм

няма да падне от главата ви. Аз съм щастлив човек. Готов съм да ходя с вас цели 2-3 месеца, да ме познаете и да разберете, че не съм лош човек и нямам лоши намерения против вас. Така бил арестуван дядо Рашко цели три месеца, докато най-после го освободили. Дълго време след това, дядо Рашко разказваше на своите познати и на децата си тази своя опитност. Казваше им: „Цели три месеца дядо ви Рашко ходи заедно с разбойниците.“ Защо? – За да задоволя едно свое любопитство, да видя какви дупки копаят тия хора в гората.

Много от съвременните хора страдат от едно сляпо любопитство; те се интересуват да знаят де какво се върши. Защо трябва да се интересуват? – Разбойници ще срещнете в гората. Нека разбойниците си копаят, а вие минете – заминете покрай тях, не се интересувайте от работата им. Те не ви мислят злото, но в желанието си да спасят своя живот, ще пожертват вашия. Съвременните хора се намират в тази фаза на развитие именно когато един народ жертва друг за своето спасение. Същото ще срещнете и между учените хора: Един учен жертва друг учен, за да се спаси той. Защо става това? – Защото личният егоизъм взема надмощие в живота на човека. Повечето хора днес са нещастни, защото излизат от рамките на истинския живот. И религиозният живот днес е излязъл от рамките на истинския път. Днес човек не познава себе си. Например, някой човек, като преживее известно време с един добър човек, започва да мисли, че и той сам е добър. Това не е доброта. Добротата на човека се изпитва по отзивчивостта на неговото сърце и неговата душа към общите страдания, които го заобикалят. Отзивчивият човек, като мине покрай някой беден, гладен човек, веднага почувства положението и му помага. Друг път мине покрай някой се-

лянин, който бие вола си и веднага влиза в положението на вола. Обръща се към селянина и му казва: „Слушай приятелю, този вол е твой. Ако го изтезаваш и товариш толкова много, той утре не ще бъде годен вече за работа и от това нещо ти ще изгубиш повече, отколкото твоят вол. Разтовари го малко, за да може по-лесно да пренесе товара!“ Селянинът ще го разбере и ще смекчи малко страданията на своя вол. След това този човек вижда, че един ловджия гони заек. Спира го и му казва: „Слушай приятелю, не убивай този заек! Ако го убиеш, може би, утре ще умре някое от твоите деца.“ Той се позамисля и оставя заека свободен, не го преследва повече. Този човек разбира езика на животните, на насекомите. Вижда паяк, хванал муха в паяжината си, и му казва: „Остави мухата на свобода, не я изяждай, стани вегетарианец!“ Ако паякът го разбере, веднага му се покорява, скъсва нишката, в която мухата се е оплела и я освобождава. Ако не го разбере, казва му: „Какво да правя? И аз искам да се нахраня. От толкова време чакам да попадне нещо в мрежата ми.“ – Нищо, остави мухата, аз ще ти дам нужната храна. Ако и при това положение паякът не се подчини, той скъсва паяжината му с тояжката си и освобождава мухата.

Казвам: Само така може да се изпита отзивчивостта на човешката душа. Човек трябва да бъде чувствителен, отзивчив и състрадателен към нещастията на околните. В този дух, именно, трябва да се възпитава и младото поколение. Не е достатъчно само да изслушаш някого, но трябва да се вслушаш, да влезеш в положението му и да разбереш защо страда. Разбереш ли защо страда, ще можеш да му помогнеш. И затова казвам: Малко говори, повече мълчи; малко се тревожи, повече мисли! За подкрепление на тия думи турците имат следната поговорка: „Дето стиг-

неш, там вържи края!“ Това е отлична философия. Съвременните хора се тревожат много. Те искат да придобият много знания, да свършат четири факултета. За да свърши човек четири факултета, той трябва да живее 999 години. Защо му е нужен толкова дълъг живот? – За да може да приложи знанието, което е добил от тия четири факултета. Какво виждаме днес в живота? – Някой току-що свършва по математика и веднага се записва в друг факултет. Такава наука, тъй набързо придобита, не допринася много нещо за човека. науката има смисъл, когато може да се използва и приложи разумно в целокупния живот на човека. Човек трябва постоянно да освежава своите знания. Мнозина от съвременните хора, като придобият висше образование, едновременно с това развиват и една лоша черта в характера си. Те започват да гледат на всички останали работи като на унижителни. Някой казва: „Аз свърших университета, не мога да работя вече на нивата, не съм способен за тази работа.“ Чудно нещо! Докато не беше свършил университета, тази работа му подобаваше, а сега, като учен човек, намира, че тя не е достойна за него. Сега, именно, като учен човек, той трябва да работи на нивата. Ще впрегне един модерен плуг с електричество, ще вземе книгата си в ръка, ще се качи на плуга и едновременно ще чете и ще оре земята.

Много религиозни хора разсъждават като тия съвременни учени. Те казват: „Ние трябва да се молим на Бога, не можем да работим на нивата.“ Кое пречи на религиозния човек да се качи на модерния плуг и да се помоли на Бога, да Му благодари, че го е освободил от тежкия труд, да изтощава силите си? Той едновременно ще се моли на Бога и ще оре нивата си. Кой е казал, че човек може да се моли само в църква или у дома си? Що е молитвата? –

Молитвата е общение с Бога. Като дойдеш до известно противоречие, кажи: „Господи, дай ми малко от Твоята Мъдрост и светлина, от Твоята Любов и топлина, да продължа живота си, да свърша работата, която Си ми определил.“ Днес хората спорят, теоретизират, кой е на правата и кой е на кривата страна в живота. Всички хора са и на правата, и на кривата страна.

Ще ви приведа един мистически разказ, който датира още от времето на Соломона. В този разказ се разправя за един велик адепт, живял по това време в пустинята. Той се наричал Шамат-Вен-Емсаф. В едно от своите минали съществувания той направил някакво престъпление, за което Учителят му го наказал по следния начин: Пратил го на Земята да прекара един живот в големи лишения и ограничения и да се храни само с пръст. Идва при него един беден човек и го запитва: „Както виждам, ти си човек с Мъдрост и знание. Защо не се храниш поне с плодове, ами ядеш пръст?“ – В това седи моето най-голямо нещастие. Всичко имам, но въпреки това не ми е позволено да ям друго освен пръст. Ще кажете: „С какво трябва да се храним ние, съвременните хора – с месна или растителна храна?“ Казвам: В храните, изобщо, особено в месната, се забелязват много извержения на микроорганизми, които се развиват в тях. Голяма част от месото е пълно с такива извержения. Не е било досега случай, някой светия или адепт да се е хранил с месо, без да се е опетнил. Тия извержения се срещат и в растенията, и в плодовете, но в минимално количество в сравнение с тия в месото. Повечето светии и адепти се хранили с плодове, при което са знаели начин да изтеглят хранителните сокове от тях. Всички същества, които са завършили своето развитие, употребяват храна по-ефирна и от плодовете. Това ги прави

безсмъртни. Преди да яде от дървото за познаване доброто и злото, Ева беше безсмъртна, но след това стана смъртна. Яденето внесе смъртта в живота. По какъв начин? – Чрез изверженията, които се отделят от микробите. След всичко това учените твърдят, че месото съдържава важни хранителни елементи за организма. Вярно е, че месото съдържа хранителни елементи за организма, но тия учени още не са казали цялата Истина по този въпрос. Те не са говорили още за нечистотиите, за голямото количество извержения, които микробите отделят в разните храни. Някои казват: „Това са маловажни неща.“ – Не са маловажни работи. Извержението на една микроба само е в състояние да умъртви и най-големия юнак. Те са силни отрови. Ако човек иска да живее чист и добър живот, той трябва да напусне месоядството по дълбоко вътрешно убеждение за вредата от тази храна и от морално убеждение да не отнема живот, който не може сам да създаде.

Сега да се върнем към адепта, на когото било казано от Учителя, че при него в пустинята, ще дойде най-бедният човек в света, който ще му каже нещо, което той трябвало да изпълни. И наистина, един ден този беден човек дохожда при адепта, който го завежда в своята градина и му предлага да си вземе каквито плодове желае. Бедният човек го запитва: „Ядеш ли от тия плодове?“ Адептът въздъхнал и отговорил, че му било забранено да яде плодове. Бедникът отговорил: „Ако оставиш тази градина, както и всичкото си богатство на мое разположение, аз ще те науча как да ядеш плодовете.“ Адептът се зарадвал, че в лицето на бедния човек видял своя наследник. Същото нещо става и с много съвременни хора. Те имат всичко на разположение, а при това умират. Де са вашите дядо и баба, де са вашите бащи и майки? Кой е ходил на онзи свят и се

е върнал? Имате ли съзнание за онзи свят? – Никой още не е ходил на онзи свят. Онзи свят не е материален, но духовен. Питам: Ледената топка, която държим в ръката си била ли е горе, в пространството? – Не е била, но може да отиде. Как? – Само по един начин: като се превърне в пари. Ще я поставя на огъня да се превърне в течност, а после в пари. В това отношение всеки материалист представя такава ледена топка, която, докато не се превърне първо в течност, а после в пари, не може да отиде на Небето. Парите подразбират живота на чисти същества, където работят възвишени сили.

Много от съвременните хора казват: „Ние не искаме да станем на пара.“ – Искате или не искате, ще се превърнете на пара. В Писанието се казва: „Плът и кръв няма да наследят Царството Божие.“ В хората има вътрешен страх да не изгубят живота си. Обаче има един велик закон, който изпъжда навън всякакъв страх. Той е законът на Любовта, който контролира нашето тяло. Един ден, когато станем господари на своето тяло, ние ще познаваме всички свои клетки и те ще ни познават и служат. Съвременните хора са анархисти: Те измъчват клетките на своите дробове, на стомаха си, на ума, на сърцето си – на цялото тяло. Тия клетки са живи душички, които някога ще образуват организма на едно велико братство, в което и вие ще живеете по Любов с тях. Те ще могат да влизат и да излизат от този организъм, когато пожелаят. Организмът на такъв човек ще бъде свършен и ще се подчинява на неговия ум, на неговото сърце, на неговата душа и на неговия дух. Такъв човек може да се нарече разумен. Той разбира науката както трябва.

Питам: Каква наука се изисква днес от хората? – Такава наука, която може да контролира всички удове в чо-

вешкия организъм и да ги подчинява на Божественото в човека. При тази наука човек ще може да отделя ръката от рамото си или краката от тялото си, да ги прати да се поразходят и после да се върнат на мястото си. Да извадиш едно от колелетата на автомобила си и да го замениш с друго, това е наука! Докато науката не дойде до това положение, тя не може да се счита за истинска, положителна наука. Съвременният човек трябва да насочи своя ум, сърце и воля към постигане на тази наука. Само такъв човек може да се нарече волев. Не се ли стреми той към постигане на тази наука, всяко друго проявление на волята, ние наричаме своеволие. Някой казва: „Аз съм учен човек.“ – Можеш ли да отделиш ръката от рамото си и после пак да я туриш на мястото ѝ? Казваш: „Аз не разбирам тия неща.“ Не ги разбираш, защото тия опити, да отделяш ръката или крака от тялото си, имат преносно значение. Например някой човек се съблазнява от кесията на богаташа. Какво трябва да направи? – Да откачи ръката от рамото си, да я прати на разходка и като се върне, отново да я прикачи. По този начин се избягва покушението. То значи: Нито окоето да види кесията, нито ръката да бръкне в нея. – Човек да остане сляп и сакат пред тази съблазън. Така той ще се научи не само да не взема, но и да дава. Който не се е научил да дава, той още не е научил великата наука на живота. Да можеш да отделяш крак или ръка от тялото си, това значи да знаеш да даваш.

Ще кажете: „Това са заблуждения.“ – Нашата цел не е да заблуждаваме хората, но да ги поставим в Божия път. Всички хора на Земята са свързани и трябва да се обичат, понеже и Бог ги обича. Бог обича хората, понеже са функции от неговия организъм. Казвате: „Може ли Бог да ни обича така грешни, каквито сме и да дохожда при нас?“ –

Всеки може да се освободи от греха. – Кога? – Когато се научи да отделя ръката и крака от тялото си. Може ли човек, без ръка и без крак, да върши престъпление? – Не може. Когато един човек тръгне да убива някого и след това реши в себе си да не го убива, ръката на този човек не е ли отделена от тялото му? – Отделена е. Когато човек отиде да краде от касата на някой богаташ и веднага след това се откаже то желанието си, този човек не е ли отделил крака от тялото си? – Отделил го е. Не схващайте нещата в техния буквален смисъл, но ги разгледайте като символ.

По Природа българинът е символист. Той рядко предава мислите си направо, в буквален смисъл, но повече в алегорична форма. Например, българите често употребяват в езика си следните изрази: „Този човек обича чашата“; „Аз лукова глава ли съм?“; „Бяга като стрела“; „Светкавица човек“; „Ангел човек“; „Душа човек“; „Човек и половина.“ Питам: Може ли да бъде човек лукова глава, може ли да бъде светкавица или стрела; може ли да бъде ангел, душа; може ли да бъде човек и половина? Българинът разбира, че важните числа в живота са дробите. С това той иска да каже, че за да бъде човек добър, трябва да бъде човек и половина, да знае ирационалните числа, да знае правилно да дели. Дробите подразбират закона на даването. Дето има дроб, там е доброто. Който знае да дроб, той знае и да сърба; който не знае да дроб, той не знае да сърба. И затова, когато българинът каже за някого, че е човек и половина, той подразбира щедър, учен човек, който знае да дава. Когато каже за някого, че е човек на единичната, това значи, че при този човек няма дроб. Който иска да получи нещо, нека отиде при такъв човек, когото всички наричат „човек и половина.“ Той знае да дава. Чо-

векът на половинката знае да дава, затова него търсете. Не търсете човекът на цялото, на единицата, той не знае да дава. Тъй се разбират българите помежду си.

Това, което спъва днес българите, е тяхното вплитане в материята. Обаче в тях има вътрешно желание да се освободят от материализма. Отличителна черта на българина е неговата подозрителност, мнителност, която го спъва в развитието му. Ако те улови веднъж в лъжа, не ти вярва вече, даже и светия да станеш. Затова у българите съществува пословицата: „Според наш Ивана намразих и свети Ивана.“ Тази пословица посочва една психологическа черта, дълбоко проникнала в българския бит.

Хората на новото учение, на новите идеи в света трябва да се стремят към Истината, откъдето и да иде тя. Днешната научна Истина ще бъде утре реална Истина, приложена вече в живота. Науката, която сега се развива, за в бъдеще ще се приложи в живота, затова хората трябва да се приготвяват да си служат с нейните методи и начини. Това зависи от веруюто на хората. Всеки човек трябва да има абсолютна, положителна вяра, която се съгражда само от опитностите на душата. Тази вяра подразбира знание. Истинското знание е вложено в човешката душа. Ще кажете: „Как ще дойде това знание?“ – Чрез чистотата. Ако човек е чист, и знанието ще дойде. Дойде ли знанието, човек не трябва да мисли, че е придобил всичко. Ако някой изпадне в заблуждение, че е придобил всичко, което му е нужно, той ще се намери в положението на електрическата лампа, която мисли, че светлината излиза от нея и може да разполага с нея, когато и дето пожелае. Всъщност така ли е? – Електрическата лампа свети само тогава, когато е свързана с жици, по които енергията се пренася. Прекъсне ли се енергията и светлината изчезва.

И тъй, когато някой казва, че има всичко в себе си, това подразбира: Бог живее в него и той живее в Бога, хората живеят в него, и той живее във всички хора. Значи, когато кажа, че имам всичко в себе си, подразбирам целокупния живот, изразен във всички живи същества. Когато кажа, че мога да направя всичко, подразбирам, че аз и всички хора, които живеем в Бога, със своите познания можем да направим всичко. Следователно, цялото битие се изразява в съвкупността на малките работи. Ако запалим само една свещ, в невидимия свят тя ще причини много нещо, защото многото, изобилието винаги се ражда от малкото. В това отношение всеки човек представлява малка свещица, която прибавена към многото свещи, извършва важна работа.

„Защото, ако бяхте повярвали в Мойсея, повярвали бихте в мене; понеже той за мене писа.“ Казвам: Съвременният християнски свят трябва да вярва в Христа! Те трябва да опитат Христовото учение, трябва да приложат закона на жертвата в неговата положителна страна, а не в неговата отрицателна страна, както досега са правили. Не е достатъчно само да каже човек, че е християнин. Истинският християнин трябва да прилага Христовото учение навсякъде в живота си. Той трябва да прилага закона на жертвата, закона на милосърдието и да не съди, да не одумва никого. Христос казва: „Не съдете, да не бъдете съдени!“ Умът, сърцето и душата на християнина трябва да са отправени към всички хора, а не само към одного. Обширна Любов трябва да изпълва душата му! Такъв трябва да бъде стремежът, идеалът на всеки християнин. Затова Христос казва: „Идете да проповядвате на целия свят!“ Който проповядва на другите и ги учи, той ще бъде спасен.

Мнозина християни питат: „Вярвате ли в троеличието на Бога?“ Те проповядват, че Бог е в три лица: Бог Отец, Бог Син и Бог Дух.

Отец е емблема на Мъдростта. Той е силният в света, Който защитава всички същества.

Синът е Истината. Синът е Христос. Да вярваме в Христа, значи да придобием свободата. Днес всички хора, всички народи търсят свободата. Който търси свободата, той обича Христа. Прави са хората, които търсят свободата. Що е свобода? Това, което включва правата на всички хора и ги учи да живеят братски помежду си, ние наричаме свобода. Учителят, ученикът, лекарят, свещеникът, държавникът – нека всеки седи на своето място, но всички еднородно трябва да разрешат икономическия въпрос. Този въпрос може да се разреши правилно само тогава, когато хората започнат да работят малко, а да придобиват много, да има голямо плодородие; след това благата да се разпределят справедливо между всички хора.

Духът, това е Любовта. В Писанието се казва: „Плодът на Духа е Любовта.“

Повечето от съвременните хора живеят по Мойсеевия закон. Време е вече да се приложи Христовото учение, да се живее по закона на Любовта. Мъжът и жената трябва да разрешат този въпрос индивидуално, всеки за себе си, а после всички заедно ще го разрешат за държавата. Тя трябва да се постави на такава висота, на каквата е поставена Божията държава -Царството Божие. В държавата трябва да цари абсолютна Истина и Правда, за да могат всички нейни поданици да бъдат равноправни. Всеки гражданин трябва да има свобода, да прояви способностите и дарбите, които Бог е вложил в него. Всеки гражданин трябва да бъде идеален човек, за да се създаде и идеал-

на държава. Нека всеки човек търси в себе си вината за всички неуредици в света, за да може той сам да се изправи. Постъпва ли така, той ще стане идеален човек. Има идеални хора в света!

Питам: Каква цел гонеше Христос с идването си на Земята? – Той искаше да въдвори Царството Божие на Земята. – Можа ли Христос да постигне своята цел? – Времето ще покаже. Някои казват: „Всичко, което са казали пророците се е сбъднало.“ Един ден ще кажат същото и за Христа. Неговото учение е за Любовта. Когато Любовта дойде в света, всичко ще се изправи. Ако говорите с Любов, искрено и чистосърдечно на най-лошия, и той ще ви разбере и обикне. Съвременните хора са умни, трезви: засегнете ли техните интереси, те се затварят пред вас; отнесете ли се братски с тях, те се отварят и споделят с вас своите трезви мисли и чувства. Днес учените хора приготвяват пътя за идване Царството Божие на Земята. Всички хора пък са работници в този път. Много работници са нужни в този път! Хиляди и милиони хора трябва да се обединят в една велика обща идея, за да изчезне от всички вътрешното користолюбие, взаимното изнудване и да се създадат истински отношения на братство, на фамилии, основани на Любовта. Постигне ли се това, Царството Божие ще дойде на Земята. Ще кажете: „Това се отнася за далечното бъдеще.“ – Не, ние сме вече в предверието на Царството Божие. Христос е дошъл вече в света! Целият свят е обсаден с милиони войници от невидимия свят. И България специално е обсадена с кордон от 500 милиона такива войници. По колко войници се падат на всеки българин? Тия същества, които идат от невидимия свят са разумни; те искат да въдворят навсякъде ред и порядък, Правда и законност. Те казват на съвременните хора: „Праведно ще съдите! Има Правда в света!“

Правдата ще застави всички хора да живеят чист и свят живот. Тя ще им покаже, че никой няма право да отнема нито сина, нито дъщерята, нито мъжа, нито жената на кого и да е. Трябва ли да има вдовици и сирачета в света? Трябва ли да има нещастници в света?

Питам българите: „Не трябва ли българското сърце да затупти, да покаже, че има ред и порядък, има Истина и свобода, има Правда и законност в света?“ Време е вече българските сърца да трепнат за всички страдащи, за всички бедни вдовици и сирачета. Ще кажете: „Добър е Господ, той ще се погрижи за всичко.“ Добър е Господ, но и българите трябва да бъдат добри. Не само един човек трябва да бъде добър, но всички хора трябва да бъдат добри.

Казвам: Няма да минат 10 години и моите думи ще се сбъднат. И учените хора казват, че в продължение на десет години ще станат големи преобразования в света. Старото ще изчезне, ново нещо ще се яви на сцената: и в религията, и в науката, и в обществения живот. Всички хора ще започнат да мислят по нов начин. Тогава, между европейските държави ще се създадат здрави връзки, които ще почиват на нова, модерна конфедерация; съобщенията между държавите ще бъдат свободни, без паспорти, без ограничения. Сега ако отиваш от една държава в друга, на десетина места ще те преглеждат да не носиш нещо; в хотел отидеш, все ще те подозират в нещо; ако наблюдаваш вечерно време небето, ще те проследят, да не кроиш някакъв заговор; ако имаш дълга коса, ще те вземат за анархист или за комунист. Като ме слушате да говоря така, някои ще кажат: „Този човек говори така, защото зад него има нещо друго.“ – Да, зад мене има нещо, но какво? Зад мене седи Господ, зад мене седи Истината, зад мене седят ангелите, зад мене седят идеите на всички добри хора. Чес-

то казвате: „Дошъл е един човек, който иска да заблуди народа ни.“ – Никой не може да заблуди човека. Всеки сам се заблуждава. Никой човек не може да заблуди цял народ. Това никога не е било в човешката история и няма да бъде! Човек трябва да вярва в Христа и в Христовото учение, което е Божествено, т.е. учение на Бога. Бог иска да подигне всички хора и да ги освободи от страданията им. Какво донесоха Мойсей и Буда на света? – И те, като Христа, донесоха Божественото учение.

И тъй, вярвайте в Божественото и Го зачитайте във всички хора. Гледайте на всички с уважение и с почитание. Ако човек е стражар, метач или какъв да е, уважавайте го за Божественото в него. Срещнете ли, например, някой стражар, който не изпълнява службата си добре, кажете му тихо, благо: „Братко, ти си поставен на висок пост. Внимавай да не станеш причина да се закачи на въжето някой човек, който не заслужава това!“ На банкера, който взема големи лихви, кажете: „Братко, не вземай безразборно толкова големи лихви! Прави разлика между бедни и богати хора.“ Това обаче не е чисто идейно, но засега този е изходният път за човечеството. Само по този начин могат да се създадат приятелски, братски отношения между хората.

Главната задача на хората е да придобият знания, да станат учени, да могат да отделят краката и ръцете от телата си и най-после да знаят начина, по който ще могат да внесат в организма си такива микроби, които носят нови жизнени сили, нов живот.

Казвам: Важно за всинца ни е да вярваме в Христа!

Беседа от Учителя, държана на 7 ноември 1926 г. в гр. София

НЯМА ПРОРОК

„Казва им Исус: „Няма пророк...“
(Марко 6 : 4)

С тези думи Христос само констатира един факт, без да го обяснява и доказва. Фактите са очевидни истини, които не се нуждаят от доказателства. Всички спорове в света произтичат от това, че ние искаме да доказваме неща, които не се нуждаят от доказателства. Във всеки дом има по един, който не е почитан. Той може да е или бащата или майката; може да е или най-големият син или най-голямата дъщеря. Най-после може да е най-малкият син или най-малката дъщеря; няма защо да се доказва това нещо. Мнозина автори са писали върху почитта и казват, че във всеки дом има един, който не е почитан. Защо именно пророкът няма почести нито в своя дом, нито между роднините си, нито в своето отечество? Този въпрос засяга лично всеки човек. Някой казва: „Никой не ме обича.“ Защо? Ето един важен въпрос, на който всеки сам трябва да си отговори. Значи, почитта е качество, към което всеки човек се стреми.

Съвременните хора имат разни стремежи. Първият стремеж на човека е към яденето. Философията на живота седи в яденето. Вътрешният смисъл на яденето включва известна идея. Без ядене нищо не може да се постигне. Не

е достатъчно да яде човек, но трябва да знае как да яде. Не всички съвременни хора знаят как да ядат и как да дъвчат. Някои хора бързо ядат, бързо дъвчат и бързо поглъщат. Който яде бързо, зле изпаща. Изобщо, който бърза във всичките си работи, той скъпо плаща.

Вторият стремеж на човека е към почитта; той иска да бъде почитан от всички. За да бъде почитан, човек трябва да има знание, сила и богатство. Знанието, силата и богатството представляват външната, красивата страна на живота. Нима красивата мома не се почита? – Почита се. Дето се яви тя, навсякъде я посрещат с почит и уважение. И обратно: никой не посреща грозната мома с почит и уважение. И бедният човек не се посреща с почит и уважение. Следователно, щом пророкът не се посреща в отечеството си с почит и уважение, това показва, че той е грозен, сиромаш човек. От друга страна хората го считат грозен, защото той изнася всички техни грозотии. Те се оглеждат в него и затова не го харесват. Пророкът е грозен още и за това, че не е богат. Как мислите, ще бъде ли почитан пророкът, ако напълни чантата си с чисто злато и тръгне между хората? – Ще бъде почитан, разбира се. Ако някой пророк плати на вестниците 10 – 20 000 лева, за да пишат за него, няма ли да бъде почитан? – Като пишат за него само добри работи, всички ще го почитат.

Христос казва: „Никой пророк не е без почести освен у дома си, между роднините си и в отечеството си.“ Такъв пример имаме в Стария Завет с Йосифа, който минаваше пред братята си за пророк, за което именно пострада. Той разправил на братята си два от своите сънища, от които те останали недоволни. Първият сън бил следният: Той и братята му жънели на нивата, сноповете на братята му се издигнали и се поклонили на неговия сноп. Вторият сън бил

следният: Единадесет звезди, Луната и Слънцето му се поклонили. За втория сън баща му го осъдил с думите: „Нима ти допускаш, че аз, майката и братята ти ще дойдем да ти се поклоним до земята? Братята му, недоволни от него, си казали: „Ние ще изпратим този пророк в Египет, там да се учи. Ние ще искаме да видим дали неговото пророчество ще се сбъдне.“ Всеки пророк е поставен на изпити. Ако не издържи изпитите си, той се излага на страдания. Страданията са резултат на неиздържани вътрешни изпити. Понеже пророкът често има общения с невидимия свят, той е поставен пред големи съблазни. В него се развива скрита вътрешна гордост и той започва да си мисли, че е велик адепт, който има възможност да разговаря с велики Учители. Някои пророци имат голямо мнение за себе си, а други – са много смирени. Христос казва за себе си: „Аз съм кротък и смирен по сърце. Бъдете и вие като мене!“ Такъв трябва да бъде пророкът!

Сега ние живеем в епоха, когато са се появили много пророци в света. Светът е пълен с пророци. Има учени пророци, свършили няколко факултета, които предсказват състоянието на Слънцето след няколко милиона години. Те предсказват и бъдещето на Земята и на хората по нея и казват: „Който бъде жив, ще провери истинността на нашите думи.“ Тези учени пророци не предсказват неща, които ще станат след 5-10 години, но предсказват неща, които ще станат след хиляди и милиони години. Освен тия учени пророци, има и религиозни пророци, които предсказват нещата чрез съновидения и т.н. Според едно правило, само този човек е пророк, който каквото предскаже става. Всички предсказани неща, които стават са верни. Всички предсказани неща, които не стават, не са верни. Днес по целия свят – в Индия, в Англия, в Гер-

мания, в Китай, в Япония – навсякъде има пророци, които предсказват, че след 5-10 години най-много в света щяло да стане нещо особено. Те отворили книги, четат, пишат и предсказват на хората какво ще стане в света? Ако четете техните пророчества, мнозина от вас не ще могат да спят няколко вечери наред от страх. Някои казват: „Е, това ще стане след 5-10 години, има време дотогава!“ Питам: дали ще стане това нещо? – Може да стане, може да не стане. Ние считаме тия велики учени, тия велики пророци за пътеводни звезди, големи светещи фарове. Пророкът трябва да седи на високо място и да показва пътя на хората.

„Никой пророк...“ Защо съвременните хора нямат почести? За това има две причини: или пророкът има малко Любов към Бога и не знае как да изпълни волята Божия; или обкръжаващата среда, в която пророкът работи е груба и не може да го разбере. И едното може да бъде вярно и другото може да бъде вярно. Ако някой пророк няма Любов към Бога и в своите пророчества се ръководи от лични стремежи – към почит, богатство, сила и знания – той ще срещне големи противоречия в живота си. Ако второто положение е вярно, че обкръжаващите не го разбират, той трябва да се въоръжи с търпение и да чака времето, когато те ще го разберат. Кое е отличителното качество на търпеливия човек? – Разумността.

Ще ви приведа един пример, да видите как Провидението учи хората на търпение. Двама англичани, добри приятели, Кизман и Бляксман отиват в Индия, където един ден взаимно си нанесли обида, за което решили да се дуелират. Зад дуела почти всякога се крие някоя жена. Един от индийските адепти, който познавал хубавото, красивото в душите на тия англичани, решил да им даде

един хубав урок, но същевременно да ги предпази от лошия край на дуела. Затова той направил с тях следното нещо: в деня, когато трябвало да се дуелират, той пуска срещу тях два хубави, добре опитомени тигъра, които веднага ги хващат и занасят в гората. Така ги подържали известно време между лапите си, като ги понатискали по малко. Двамата англичани, повалени на земята, се поглеждали от време навреме и се запитвали мислено: „Как, ще се дуелираме ли?“ Те си мислели, че смъртната присъда е подписана вече. Всеки момент очаквали тигрите да забият ноктите и зъбите си в телата им и да ги разкъсат. Обаче тия тигри били опитомени, те нищо не вършели без заповедта на господаря си. След известно време адептът идва при тях и повелява на тигрите да станат. После се обръща към двамата англичани и им казва: „Вие произлизате от индианска нация. Вашият Учител ви е дал правилото да любите враговете си и да не убивате никого. Защо трябва да се дуелирате?“ Те взели поука от този урок и се помирили. Всеки човек, който се дуелира, ще попадне в лапите на тигрите, които слушат и изпълняват повече, отколкото съвременните хора са способни за това.

Питам: какъв смисъл има пророчеството на някой пророк, който тръгне да предсказва между хората, че еди си град ще потъне? Така предсказваше пророк Йона на жителите на Ниневия, че градът им ще потъне. Има смисъл да бъдеш пророк, ако можеш да покажеш на хората правия път. Няма същество в света, което да не търси вътрешния смисъл на живота. Младото зайче питало майка си: „Мамо, докога ще бягаме и ще се крием из горите?“ Майката отговорила: „Докато хората ни гонят, всякога ще бягаме.“ – Ами защо ни гонят? – За кожата ни, които те харесват и за месото ни, което не е много вкусно, но те са

намерили начин да го подправят и така го ядат. – Ами докога ще ни гонят хората? – Докато станат по-добри.

Важен въпрос, който хората си задават е следният: кога ще дойде почитта в света? – Почитта ще дойде, когато между хората се възстановят разумни отношения и правилни разбираня за живота. Човек може да почита някоя душа, когато я разбира и познава. Човек може да цени една книга, когато знае нейното вътрешно съдържание. Следователно, всеки човек, който иска да бъде почитан, трябва да има възвишен ум, благородно и чисто сърце, любвеобилна душа и самоотвержен дух, готов да работи за благо на своите ближни. Всеки трябва да знае, че положението, до което са стигнали хората, и пътят, по който те вървят, е най-естествен и най-правилен в тяхното сегашно развитие. Някъде хората са слезли по своя воля, а някъде е имало хлъзгане, пързаяне надолу според условията, както това става при глетчерите в Природата. По този начин са слезли ред поколения и съвременната наука се сили да покаже мощната сила на словото, на внушението, чрез които хората ще могат да се върнат в своя първоначален път – пътя или мястото, откъдето са излезли от Бога.

Една от причините за слизване на човечеството по този хлъзгав път се дължи на парите, които са въздигнали в култ. Днес вие ще чуете всеки да казва: „Без пари не може да се живее.“ Той не казва, че без хляб не може, без сън не може, без знание не може, но все за пари говори. Под „пари“ се разбират силата, външните условия и богатата на живота. Съвременните хора чувстват, че е настанал краят на века, краят на съвременната култура и затова бързат, тичат да съберат повече пари, да прекарат тия последни години по-леко и в повече удоволствия. Обаче, те не се спират да помислят, че в тия временни условия ще изгубят живота

си. За да се удоволства човек, най-първо той трябва да разбира условията на живота, после – своите приятели, а след това и обществото, на което служи.

Казвам: Запитайте българите какъв е техният идеал и как могат да го реализират? Те имат свой идеал, който могат да реализират. – Как? – Ако бъдат разумни във всички свои действия и благородни – в своите желания. Преди всичко българинът не трябва да служи на себе си. Това се отнася не само до българите, но и до всяка друга нация. Всеки народ трябва да служи на една велика идея, или казано в духовен смисъл, всеки народ трябва да обича Бога и Нему да служи. Той трябва да има за Бога ясна представа, да Го чувства в душата си и да не мисли, че Бог живее някъде на Небето. Днес, при изучаване на разни религиозни учения, на разни философски системи, срещаме странни схващания и разбираня за Бога. Това са човешки измислици. Всички говорят, че Бог тъй казал, иначе казал. Аз зная три неща, които Бог е казал: „Обичайте се без омраза! Учете се без лъжа! Стремете се към Истината без насилие!“ Питам: Кой от съвременните хора изпълняватия три положения абсолютно?

Един от древните царе, наречен Самсун, видял някъде из царството си една красива циганка, която взел в своя дворец и назначил на служба да посреща и да отправя гостите, които идвали при него. Трябвало да спазва реда, по който те идвали, и така да ги изпраща при царя. Като циганка, научена да проси, тя имала една торба, в която туряла това, което някои от гостите ѝ давали. Всеки, който ѝ давал нещо, тя пръв го пушала да влезе при царя и поскоро да си свърши работата; онзи, който нищо не ѝ давал, трябвало дълго време да чака реда си, докато влезе при царя. Царят забелязал, че работата не върви, както

трябва. По същия начин, като дадете нещо на съвременните хора и те лесно ви пращат при Бога. Днес като турите нещо в джоба и на религиозния, и на учения, и на простия човек, той веднага променя разположението си към вас. Това не е само в България, но и по целия културен свят. Виждате какво става между съвременните служители на Бога! Като им турят нещо в джоба, те веднага прочитат някоя хубава молитва и казват: „Бог ви прощава.“ Ако пък завещаете имота си на църквата, те са в състояние да ви провъзгласят за светия. Не, истинската Христова църква не се нуждае от завещания. Нека богатият завеща имането си на бедния! Такъв е Божественият закон.

Казвам: всеки благороден човек трябва да се ръководи в живота си от следните правила. На първо място той трябва да служи на Бога, после – на своята душа, която е Божественото начало в него, и най-после – на своя ближн. Той трябва да прилага едновременно тия три правила и във физическия, и в умствения и в духовния свят. Ще ви представя един случай от живота, който трябва да разреши някой мъж или някоя жена, като се ръководят от горните правила в живота си. Да допуснем, че някой човек е женен, има жена и деца, къщи и ниви – голям богаташ е той. По едно време у него се явява силно желание да се уедини някъде, да заработи за Бога. Как трябва да разреши този въпрос? Освен недвижими имоти, той има и пари, около 10-15 милиона лева, вложени в банки. Може ли този богат човек да служи на Бога? – Не може. Богатството е голяма спънка за него. Ще кажете: „Да напусне жена си, децата си и да се уедини някъде сам.“ – И това не е разрешение на въпроса. Ако този човек има искрено желание да служи на Бога, да се подигне, той трябва да разреши въпроса по следния начин. Ще извика жена си и децата си

и ще им каже: „Слушайте, досега аз живях за себе си и за вас. Отсега нататък искам да поживея за Бога и за своята душа. Вие знаете, че съм богат човек, имам къщи, ниви, пари 10-15 милиона в различни банки. Всичко това оставам на вас. Ползвайте се от него, работете, учете, но аз искам да бъда свободен.“ Мислите ли че близките му ще страдат за него? Ще им потекат няколко сълзи и с това всичко ще се свърши. Те ще бъдат доволни, че той ги осигурява. Това е най-важно за тях. Постъпката на този човек е божествена. Днес колко мъже или жени биха постъпили по този начин? Толстой се опита да направи същото, но не можа. Той раздаде имането си и се помъчи да убеди и жена си да направи същото, но тя не се съгласи. Най-после той избяга от дома си. Защо? – Защото никой не го почиташе. Руският народ считаше Толстия за неуравновесен човек.

Друг важен въпрос, който интересува съвременните хора, е за женитбата. Мнозина питат: „Как може да се разреши този въпрос принципиално?“ Наистина, той е важен въпрос, защото играе голяма роля в развитието на цялото човечество. Съвременните майки и бащи основно трябва да проучат този въпрос, както и законите, на които той се подчинява. Не го ли проучат, те ще имат същите резултати, каквито са имали досега. В най-широк смисъл под „женитба“ се разбира свързване на човека с някаква възвишена идея, с висок идеал. В това отношение женитбата може да има външен израз, да представя външни отношения между двама души, а може да има и вътрешен израз – свързване на човешката душа с нейния висок идеал.

За изяснение на мисълта си ще ви дам следния пример: момък се влюбва в една мома, но скоро се убеждава, че в нея не ще може да намери реализирането на своя ви-

сок идеал – безкористно служене на Бога – и решава да се раздели с тази мома. Той ѝ казва: „Както знаеш, аз имам висок идеал и нему искам да служа, за което жертвам целия си живот и своето лично щастие. Баща ми е оставил едно наследство от пет милиона лева, което подарявам на тебе. Разполагай с него, както намериш за добре. Бъди свободна в своя избор и за мене лошо не мисли.“ Така трябва да постъпи всеки човек, който има висок идеал. Не постъпи ли така, той е човек без висок идеал и не може да бъде пророк. Ако пък стане пророк, той няма да бъде почитан.

Христос се отнесе с еврейския народ така, както младият момък с момата, която го обичаше. Евреите казаха на Христа: „Слушай, с твоето учение ти искаш да ни заблуждаваш, но знай, че ние сме материалисти, не искаме никому да се подчиняваме, не искаме да търпим чуждо иго.“ Христос им отговори: „Аз мога да ви дам всичко, каквото имам, но убийството не поддържам. Моето учение абсолютно изключва убийството. Тъй щото вие можете да бъдете богати, но щастие няма да имате.“ Действително днес евреите са много богати, но щастие нямат. Те живеят от подаянията на Христа. Христос дойде между тях и се пожертва, както за тяхното спасение, така и за това на цялото човечество. Обаче евреите не разбраха тази жертва и казаха: „Този човек дойде между нас да ни погуби.“ Христос им казваше: „Аз не искам слава от вас, нито богатството ви, но ако това, което имам, може да ви направи щастливи, ще ви го оставя след моята смърт.“ Питам: Евреите придобиха ли това щастие? – Не го придобиха. Като четете съчиненията на Йосиф Флавий, ще видите каква била участта на евреите след предаването на Христа. В това време имало около 2.5 милиона евреи, които като не могли да търпят жестокостта и користолюбието

на римските управници, в 65 г. обявили въстание. Евреите се борили отчаяно, но при обсадата на крепостта Йотапата, в която за началник бил Йосиф Флавий, те оказали голямо съпротивление, докато най-после крепостта била превзета чрез предателство. В този случай били убити около 40000 души евреи. За степента на ожесточението между воюващите страни свидетелства следният факт: „След превземането на крепостта Йотапата, Йосиф Флавий с 40 души евреи се скрил в една пещера. Той предложил на евреите да се предадат на римляните, но за това предложение без малко щели да го убият, защото никой от тях не мислел за предаване. Решено било всички да умрат, затова те започнали сами да се избиват един друг. Йосиф Флавий наредил така, че той и един друг евреин да останат последни; следователно, само те останали живи. Самите римляни се чудели на ожесточението на евреите.

Как мислите, какъв е евреинът? – Смел. Какво е постигнал с тази смелост? И съвременните хора казват: „Човек трябва да бъде смел.“ – Да, но според един закон всеки човек трябва да знае, че той не служи само на себе си. Всеки човек, всеки народ, както и цялото човечество представяват удове на божествения организъм. Всеки човек, всеки дом, всеки народ и цялото човечество, ако искат да се подигнат, трябва да имат висок идеал, на който да служат непрекъснато, ден и нощ. Само така те могат да бъдат всесилни. Силен може да бъде само този, който служи на Бога. Ако съвременните хора възприемат Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, техният характер ще се смекчи. Те ще придобият истински положителни знания, които ще ги освободят от ред страдания и нещастия в живота. Тогава какво се изисква от съвременните хора? – Да извикат всички пророци от целия свят и да чуят напра-

во от тях какво трябва да правят. Какво се разбира под думата „пророци?“ – Това са всички учени, велики и мощни хора по света.

Ние не говорим за онези хора от старото време, които бяха облечени в камилски дрехи като Йоан Кръстител. Христос не приличаше на Йоана. Той посещаваше различни общества, какъвто пример имаме за присъствието му на сватбата в Кана и Галилейска, където превърна водата във вино. Превръщането на водата във вино от Христа и донес представлява съблазън за много хора, особено за въздържателите. Те казват: „Докато ние търсим различни методи да въздействаме на хората против употребата на спиртни питиета, Христос ли се намери да превърне водата във вино?“ – Това вино обаче нямаше алкохол. То представлява символ, чрез който се изразява силата на проявения Живот. На сватбата в Кана Галилейска черпеха гостите първо с обикновено вино, а после им предложиха от сладкото вино, което Христос приготви. С това той искаше да каже на хората, че в живота първо се дават горчивите хапове, а после сладките. Това вино беше едно от найхубавите, каквито светът е познавал някога. То прояснява ума на човека. Дава му здраве, сила и живот. Прави го мощен и велик. Всички хора, които присъстваха тогава на сватбата, бяха пияни от първото вино, но щом вкусиха от Христовото вино т.е. от Неговото учение, веднага отрезняха, събудиха се и казаха: „Защо не ни дадохте от това вино още отначалото, ами сега ни давате?“

Сега ще ви приведа този символ. Виното, което Христос направи, е новото учение, което прави хората трезви. До това време хората бяха само яли, пили и спали, но щом дойде Христос и донесе новото учение – новото вино – те се събудиха, замислиха и отрезняха. Това учение не е ново

по форма, но то е ново само за момента, в който се изявява отвътре, от дълбочината на човешката душа. Под влияние-то на това учение, всеки човек е готов доброволно да направи някаква жертва, без да съжالياва някога за това.

Казвате: „Кога ще се оправи светът?“ – Всички съвременни християни са в състояние да оправят света. Христос им е дал сила и власт и те могат да сторят това. Защо обаче досега те не са оправили света? Ако младият момък не е в състояние да даде всичкото си богатство на момата, която го обича и с това да я осигури, а той да се предаде в служене на Бога, той няма Любов. Може ли да стори това, той има Любов. Любовта жертва всичко. Един от великите закони на Битието гласи: жертва без Любов не съществува. Днес много хора не успяват в живота си само защото се занимават с критика. Какво виждате в училищата например? Много ученици и то неспособни, средни по успех, коригират и критикуват своите учители, че не преподавали добре, че се отнасяли грубо и т.н. Питам: какво придобиват те с тази критика? Оставете учителят сам да се критикува и коригира! Когато критикувате другите хора, запитайте се: „Има ли във вас тия качества, които отричате в другите?“ Лесно се критикува, но мъчно се прилага. Ако мъжът и младият момък, които искат да служат на Бога, могат да се откажат от богатството си в полза на другите, в замяна на това те ще получат туй, което никой не може да им даде.

Съвременните хора са сити, уморени от тревоги. На една страна жена бяга от мъжа си, на друга – мъж от жена си. Жената върви подир него от град в град, преследва го, счита, че има законно основание да прави това. Да, тя има законно основание, но всяка жена, която по този начин преследва мъжа си, не е благородна жена. И всеки мъж,

който по този начин преследва жена си, не е благороден човек. Всяка жена или всеки мъж, които имат благородни стремежи, красиви желаниа и идеали, трябва да се оставят свободни, да постигнат тия свои копнежи. Те са копнежи на душата. Това се отнася за души, които имат висок идеал.

Христос казва: „Няма пророк без почести, освен в дома си, между роднините и между народа си.“ Почитта между хората се изгубва вследствие крайния материализъм, който съществува навсякъде в света. Съвременното човечество е дошло до дъното на този материализъм. Днес всичко се свежда към материалното. Ако някой човек има силна памет, казват за него: „Отличен човек е той!“ Сега има фонографи, които произвеждат абсолютно точно всичко, което се е изпяло или изговорило пред тяхната фуния. Всичко е отбелязано върху плочата им безпогрешно. Обаче какво представлява фонографът днес? – Един механизъм – нищо повече. Не, има друга памет, която заслужава учудване. Човек с такава памет справедливо може да се нарече учен. В какво седи тази памет? – Такъв човек помни неща, които са станали най-малко преди 5-6000 години. Той може да разкаже де е бил преди няколко хиляди години, каква е била тогавашната култура и т.н. Сегашните учени са забравили тия неща. Тук-там се срещат хора, които започват да си припомнят какво са били преди хиляди години. В Англия се срещат доста такива хора, които казват за себе си, че преди 2000 години, например, са живели еди-къде си, били са такива и такива и т.н. Ако се яви такъв човек между българите и разкаже всичко, което знае за себе си, ще му повярват ли? – Никой няма да му вярва. Не е достатъчно човек да знае своето минало, но трябва да знае условията на своето настояще и бъдеще. Това зна-

чи учен човек! Съвременните елементарни познания са омаловажили знанията на пророците, поради което Христос казва: „Няма пророк...“ Това значи: ако пророкът ми не в други условия на живота, той ще има почести. Ако даровитият музикант влезе между хора, които разбират от музика, те ще разберат и него, ако отиде при някой говедар, който по цели дни свири с кавали, той няма да го разбере.

Ние, съвременните хора, които проповядваме Словото Божие, мязаме на онзи американски проповедник, когато една разбойническа банда хванала, с цел да обере, а после убие. Като се намерил на тясно, той започнал да им проповядва за Бога, за закона на възмездието, за Божията Любов, но след тази красноречива проповед, главатарят на бандата, албанец, му казва: „Пари, море, пари! Всичко това е хубаво, но пари ни трябват нас. Вместо да ни проповядваш, дай ни пари и ние ще те освободим. Нас ни интересува въпросът колко пари имаш в банката.“ – Да, и аз съм съгласен, че без пари не може. Де щяхте да се съберете, ако няхахте пари да направите този салон? За всичко трябват пари: за храна, за облекло, за жилище – за всичко. Пари трябват, но и добри касиери се изискват. Честни и любещи касиери са нужни, които да пазят богатата и редовно и правилно да ги раздават. Днес касиерите не изплащат редовно. Защо? – Залючени са сърцата на хората.

Пророците казват, че Земята ще претърпи големи пертурбации, вследствие на което напълно ще се преобрази. Сега хората се стремят към бързо забогатяване, но питам: ако на Земята предстоят големи пертурбации и промени, честно ли е от страна на хората да ламтят към забогатяване? Те ще кажат: „В такъв случай, нека се простим помежду си и да се готвим за отиването си към Бога.“ Казвам:

хората могат да живеят добре, да се разбират взаимно, без да треперят и да се плашат от живота. Казвате: „Икономическите условия на живота са тежки, те заставят човека да мисли за утрешния ден.“ – Така е, но органическият свят се променя вече, нов свят иде сега! И в новия свят трябва да се приложат следните три неща: Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина.

Мнозина запитват: „Какво трябва да се прави, когато дойде въпрос за гласуване?“ Ако аз бих отишъл да гласувам, бих гласувал за справедливостта и бих казал: „Нахранете всички хора добре с топла храна, че да няма гладни и сити, да няма бедни и богати. Дайте на всички хора топла, здрава храна; да се нахранят и да благодарят на Бога! Ще кажете: „Лесно е де се нахранят хората един път.“ – Не, хората трябва да се хранят редовно, по три пъти на ден. Обаче това може да стане само по закона на Любовта. Само любещите хора могат да постъпват така. Приложи ли се законът на Любовта, тогава ще дойде и знанието, тогава ще дойде и изобилието в света. Когато човек се храни, той трябва да бъде във връзка с живата Природа и да благодари на Бога. И доднес се повдига въпросът по колко пъти на ден трябва да яде човек. Някои поддържат, че човек трябва да яде по четири пъти на ден, други – по три пъти на ден, трети – по два пъти на ден и т.н. Добре е да се храни човек по три пъти на ден, но най-важно при яденето е винаги да се яде с доволство. Най-добра храна е тази, от която човек остава доволен.

Друг важен въпрос след яденето е четенето на книги. Добре е човек да има хубава библиотека, със сериозни класически книги, че като чете да остане доволен и да благодари на Бога, че съществуват гениални хора в света, които са написали такива хубави произведения. И най-последно, ко-

гато човек придобие известни знания, трябва да излезе в света, между окръжаващите и да им предаде част от своето знание. Той трябва да прави това от Любов, а не по принуждение. Как мислите, светът не се ли нуждае от помощ? – Нуждае се. Светът е пълен със страдащи души. Ако ушите ви бяха отворени, щяхте отвсякъде да чуете зов, вик за помощ. Който може да влезе в страданията на хората, ще види, че София е пълна с нещастници, със страдащи. Днес четете вестниците и навред срещате, че еди кой си се самоубил, самообесил и т.н. Това не е само в София, но по целия свят. И след всичко това се говори за култура, за напредък в света. От кого страдат хората? – Едни други си причиняват пакости и страдания. И това се все братя, все християни!

Съвременните хора спорят кое учение е по-право, кое веруно е по-право, кой е крив, кой е прав и т.н. Казвам: най-красивото нещо в света е Слънцето, защото като праща светлина и топлина по целия свят, дава енергия на хората, която някои използват за престъпления и грехове. Ако Слънцето престане да изпраща своята светлина и топлина на Земята, целият живот би изчезнал. Значи вината е у Бога, че дава живот на хората. Ако се отнеме животът, какво ще остане? – Само мъртви кости. Да владее смърт навсякъде, това не е смисълът на живота. Бог иска хората да живеят братски помежду си, при условията, които съществуват на Земята. Какво по-добро от това да се обичате? Срещате един човек на улицата и веднага обиквате душата му. Защо? – В негово лице ви срещате свой брат. Днес хората гледат подозрително помежду си и в лицето на един, на друг човек те виждат само свои врагове. – Не, няма врагове в света. Лошите хора, враговете, отпосле дойдоха. Първона-

чално Бог създаде души, а душата представлява от себе си нещо възвишено и благородно.

„Познай себе си!“ – Това великата задача в живота на всеки човек. Да познаеш себе си, значи да познаеш Бога, т. е. да познаеш Божественото в себе си. Понеже ние искаме да познаем Бога, той ни поставя на ред изпитания и страдания в живота, чрез които да ни изпита. Като ни поставя на тия изпитания, с това Бог ни проверява за какво Го обичаме; дали за благата, които ни дава, или за самия Него. Ако след всички страдания и изпитания в живота си ние не се съблазним, не се усъмним в Бога и кажем, че всичко, което сме минали, е според волята Божия, това показва, че ние имаме възвишен и благороден характер. Аз нямам право да съдя защо и за какво идат страданията в живота ми. Само съвършените и разумните същества имат право да съдят. Съвършен е само един Бог в света. Следователно само той има право да съди и да се произнася за всичко, което става в света. Когато видиш, че някой човек греша, не го съди, но разгледай условията, при които той се намира и при които е направил греха. Когато видиш, че някой човек прави добро, не го възхвалявай, но разгледай условията, при които той прави доброто. И в единия и в другия случай благодари на Бога, че ти се дава възможност да се поучиш от другите хора. Остави съдбата да съди хората за доброто и за злото, което те вършат.

Питам: ако един пророк дойде в света и каже на богатите да раздадат имането си на бедните, ще бъде ли почитан от света? Бедните ще го почитат и ще го посрещат както трябва, но богатите ще кажат: „Този човек не е с всичкия си ум.“ Ако пророкът вземе страната на богатите, тогава бедните ще кажат за него: „Оставете го, не му обръщайте внимание; той е цял изедник! „ Пророкът не трябва

да служи нито на бедните, нито на богатите. Те са братя помежду си. Когато пророкът служи на Бога, тогава и бедните и богатите ще го признаят. В Бога всички хора се примиряват. Кога ще стане това примирение? – Когато сиромасите се откажат от своята сиромашия, а богатите от своето богатство. Тогава всички хора ще се разберат. Сега бедният казва на богатия: „Слушай, аз съм сиромах, ти трябва да ми помагаш!“ Богатият казва на бедния: „Слушай, аз съм богат човек, ти трябва да ме почиташ!“ Не, богатият трябва да се откаже от своето богатство и сиромахът – от своята сиромашия, ако искат да живеят възвишен и благороден живот. Ако аз съм беден човек, няма да казвам на богатия да ми даде от своето богатство, но ще му кажа: „Братко, аз свърших по музика, зная да свиря добре на цигулка. Искате ли да ви посвирия?“ Пък ако имате приятели и роднини, повикайте и на тях да посвирия. Вземам цигулката и започвам да свиря хубави, класически парчета. Те слушат и се радват на моето свирене. Като свърша работата си, те ме нахранват добре, поканват ме да им гостувам няколко дни и след това си отивам. В това време техните синове и дъщери ме вземат за учител по музика и искат да учат. Питам: сиромах ли съм аз?

Хората казват: трябва да дойде някой пророк да ни проповядва словото Божие, че да изправим живота си. Питам: може ли пророкът сам да изправи вашия живот? Какво се иска от самите вас? – Силно желание. Колко мъже и жени, колко синове и дъщери, колко слуги и господари са готови от днес нататък, каквото се случи в живота им, да го посрещат с радост и да кажат: „Това е волята Божия! Аз се подчинявам на Бога и ще понеса всичко с търпение.“ Това е една от задачите на новото учение. Като говоря за новото учение, аз не подразбирам, че хората трябва извед-

нъж да се простят със стария си живот, защото сега всички ние минаваме през океана и само след като стъпим на брега, тогава ще можем да сменим старото с новото. Засега ние ще се стремим да закърпим оттук-оттам стария кораб, дано ни изкара благополучно на брега. Излезем ли на брега, там вече ни чака новият живот, новите условия. Някои мислят, че ние разрушаваме съвременния строй. Не, ние закърпваме, тласкаме по-малко стария наш кораб, да ни изкара до брега. И когато излезем на брега, ще се заемем с направата на нов, здрав кораб, който ще ни потрѣбва за второто пътешествие.

Казвате: Какво е говорил Христос на учениците си преди 2000 години? – Той им говорил много неща, но казал: „Много още има да ви говоря, но то ще стане, когато дойда втори път на Земята.“ – Ами защо Христос говореше с притчи, та мнозина от тях, които го слушаха нищо не разбираха? Питам: кой от съвременните хора е разбрал притчата, например, за петте таланта или тази за петте разумни и петте неразумни девѣ? – С тези притчи Христос искаше да застави хората да мислят. Всяка притча е символ, азбука, с която си служи цялата жива разумна Природа. Христос си е служил със същия език, с който си служи и Природата. Днес много проповедници и учени хора правят преводи на притчите, тълкуват ги, но те са далеч още от вътрешния смисъл, който Христос е вложил в тях. Не е лесно да си служиш с този език! Човек трябва да знае, де да постави всяка буква от азбуката. Ако някой човек напише едно писмо само от съгласни букви, какво ще излезе от него? В живота не могат да се употребяват нито само гласни, нито само съгласни букви.

Някой пита: „Що е морал?“ – Моралът са гласните букви. Тогава какво означава буквата А? – Буквата А озна-

чава даване. Ние знаем, че божественото в човека дава. Какво означава буквата М? – Тя означава стягане, затваряне на крана. И наистина, щом човек дойде до буквата М, нещо го стегне, той затваря крана си и никому нищо не дава. Ние не омаловажаваме нито гласните, нито съгласните букви, но казваме, че има закон, по който се редят нашите мисли и чувства, тъй както има закон, по който се редят буквите, за да образуват думи, а после и цели изречения.

Питам съвременните хора знаят ли те деня, в който трябва да започнат да любят? Или помнят ли деня, когато за пръв път са почувствали проява на Божията Любов в себе си? Колко от съвременните хора помнят кога са се родили, при какви условия; дали при благоприятни или не, дали във време на война или в мирно време? Знаят ли какво е било разположението на майка им и на баща им, когато са се родили? Майка ви и баща ви могат да знаят това, но вие, като учени хора, помните ли тия неща? Ще кажете: „С такива работи ли трябва да се занимаваме?“ На съвременното човечество предстоят по-важни въпроси за разрешение от тия.“ Въпреки всичко това, някой човек казва: „Запали се сърцето ми!“ Какво трябва да правя? Казвам: твоего сърце не е запалено сега. То е запалено от Бога, от пламти века, но ти едва сега съзнаваш това и се плашиш. Днес твоего съзнание е пробудено и ти дигаш капака на твоего сърце и забелязваш, че от него излиза една малка, нежна топлинка, която те сгрива.“ Тази нежна топлинка ние наричаме Божествен огън. Няма по-свещено нещо от този огън и когато той се прояви в човека, в него настава истински живот. Някой се плаши от този огън и бърза да захлупи с капак своето сърце, да не се разгаря тази топлинка. Казвам: „Дигни капака, нека тази топлин-

ка се увеличава!“ След това ще чуеш тих глас, който ще ти каже: „Събуй обущата си, защото мястото, на което седиш е свещено! Свещен е този огън!“ Пламъкът, който Мойсей видя всред планината, беше топлината и светлината, която излизаше от сърцето на един велик ангел, от сърцето на един велик адепт. И аз казвам: мястото, дето седим е свято, затова всички трябва да събуем обущата си. Някой казва: „Изгубих Любовта си, свърши се моята Любов.“ Питам: как е възможно да се изгуби Любовта? Каква е тази Любов, която трае само няколко месеца или най-много една година? Любовта в света постоянно се усилва. Тя е свещеният огън, който носи всичко в себе си. – Мъже и жени, деца и родители, учители и ученици, слуги и господари, всички отворете капациите на своите сърца. Всички трябва да се проникнат от една обща идея за Бога, да съзнаят, че топлината и светлината на техните сърца иде от Бога. Тя представлява свещения огън на живота, пред който всеки трябва да събуе своите обуца. Какво представляват нашите сърца? – Олтар на възвишени същества, на възвишен ангели, които принасят там своята свята жертва пред Бога. Днес учените, които боравят с висшата математика, могат да изчислят силата на огъня, който излиза от нашите сърца. Знаете ли, колко енергия се праща на нашата Земя? В едно френско списание е изчислено количеството и теглото на слънчевата светлина, която се изпраща на Земята. Значи и светлината има тежест. Математиците са изчислили, че светлината, която слиза на Земята е около 160 тона. По същия начин може да се изчисли количеството и теглото на светлината, която се изпраща на Юпитер и на други планети. Освен светлинната енергия известни са още и по-тънки, с по-деликатни форми, енергии. Ангелите, които изпращат светлината от Слън-

цето, са разумни същества; те постоянно ни говорят и ние трябва да привикнем на техния език, да ги разбираме. Когато човек се обезсърчи или се отчае, един от тия ангели дохожда близо до него и му проговаря: „Не се отчайвай, не се обезсърчавай, Бог е вложил доста дарби в тебе, ти ще ги разработиш и ще свършиш учението си с успех.“ – Наистина ли аз имам дарби? – Да, ти имаш дарби и способности, работи само за тяхното развитие! Не се минава много време и гледаш този човек се усмихнал, зарадвал се, има на какво да се надява.

Такива трябва да бъдат пророците. Герои трябва да бъдем и ние. Мъже и жени, учители и ученици, проповедници и свещеници, слуги и господари, всички трябва да бъдем герои, да носим еднакво и страданията и радостите в света; да носим със съзнание противоречията – всичко да считаме като задачи за разрешение в своя живот. Това е Христовият кръст, за който днес говорят всички съвременни хора. Павел казва: „Ще се похваля със своя кръст.“ Обаче, говорил ли е Христос нещо за този кръст? Кръстил ли се е някъде Христос? Той казва на едно място в Писанието: „Скръбна е душата ми до смърт.“ Това подразбира неговия кръст. Съвременните християни се кланят на кръста, въздигнали са го в култ. Чудни са съвременните християни, които се кланят на кръста. Питам: „Какво щяхте да правите, ако бащата на някой от вас бъде разпнат на кръст или ако бащата на някой от вас бъде убит с нож? Трябваше ли, на същото основание и вие да се кланяте на този кръст, на който разпнаха баща ви, или да целувате ножа, с който заклаха баща ви? При все това, горко на този човек, който се осмели днес да не целуне и да не се прекръсти пред кръста! Кръстът, кръстенето е вътрешен процес, който става във всеки човек. Разгледайте мрежата на куба. Как-

во представлява тя? – Кръст. Да почиташ кръста, подразбира да раздадеш всичките си материални блага. Не може ли да ги раздадеш, никакво почитание нямаш към кръста. Разтворен куб подразбира изтичане на блага. Да почиташ кръста в този смисъл, подразбира, да имаш свещена идея за живота. Когато поетът пише, когато съдията съди, когато професорът държи своята лекция, всички трябва да имат в себе си свещения огън на Любовта и Мъдростта, та когато погледнат, да му изпратят своето благословение за повдигане и растене в живота.

Христос казва: „Светът ще се оправи, когато хората започнат да почитат пророците.“ Тогава те ще възприемат Христовото учение или учението на Сина Божий. За това време Христос казва: „Когато вие приемете Словото Божие и то пребъдва във вас, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. Тогава аз ще ви се изявя.“

Казвам: хората ще се разберат помежду си и ще възстановят братски отношения, когато възприемат в себе си живата Любов, живата Мъдрост и живата Истина и ги приложат във всекидневния си живот. Тогава ще дойде и Царството Божие на Земята. От очите на хората ще излиза Божествен блясък, а от лицата им Божествена светлина. И всички ще се познаваме, както сме и познати.

Беседа от Учителя, държана на 14 ноември, 1926 г. в гр. София

КАК ТИ СЕ ОТВОРИХА ОЧИТЕ

И говореха му: „Как ти се отвори-
ха очите?“

(Йоан 9 : 10)

Животът започва с малък вътрешен импулс. Аз не разглеждам живота като механическо, но като съзнателно движение в Природата. Аз разглеждам живота в широк смисъл, без да влизам в неговите философски подразделения. Който иска да философствува върху живота, той може да чете разни философски книги. Много философи са писали по този въпрос. Мислите, които ние искаме да внесем в живота, са нови, а вие знаете, че новото не иде всякога. То се явява периодически. Когато новото закъснява с идването, животът става еднообразен, сучен, безсмислен. Такъв е, например, сегашният живот. От времето на старите философи и досега животът е почти същият, няма нещо особено ново в него. Вземете, например, въпроса за храненето, за приготвянето на разните храни. Както се е готвило в старо време, по същия начин почти се готви и днес. Какъв прогрес са направили хората в готвенето? Какъв прогрес, изобщо, е направило човечеството от времето на Христа досега? Някои ще кажат, че кухните на съвременните хора са много усъвършенствани. Не, идеите на съвременните хора за готвенето не са отишли много по-

далеч от тия на вълка. След като е преминал през разни философски учения по отношение приготвянето на храната си, най-после вълкът се е установил върху следното положение: Готвене с най-малко разноси. Казвате: „Новото в яденето се свежда към пърженето и към печенето. Най-хубави ястия са пържените и печените: пържена риба, печено месо и т.н. При това и лукът всякога трябва да се запържва.“ Питам: Какво хубаво има в пърженето на лука и на месото? При пърженето на лука и на месото всички летливи масла от тях се изгубват. Изобщо, при пържене на храните, част от хранителните материали изчезват. Мнозина казват: „Знаете ли каква приятност изпитва човек, ако след пържено или печено месо пийне една-две чашки шестгодишно винце? В този случай сърцето на човека се намества.“ Казвам: За всяко нещо се изискват знания. И в готвенето има голямо изкуство. Човек трябва да знае кои елементи да употреби при готвенето и как да ги съчетае.

И тъй, при всяко придобито знание, се задава въпросът: „Как ти се отвориха очите?“ Да вижда човек, това е вътрешен импулс на съзнанието. Много от съвременните хора гледат, но не виждат. Те гледат звездите на небето и казват, че звездите са големи светещи тела, но повече от това не виждат и не знаят. От ред години хората наблюдават една звезда на небето, която наричат ту Вечерница, ту Зорница, но ако ги попитате какво отношение съществува между Вечерницата и Зорницата, те ще ви кажат, че Вечерницата изгрява вечер, а Зорницата – сутрин, повече не знаят. Някои мислят, че това са две различни звезди, а всъщност тя е една и съща звезда. Като дойдем до вярванията и до науката, ние виждаме, че както хората от най-старите времена, така и тия от новите времена имат своя наука и свои вярвания. Ще кажете: „Коя наука седи по-високо –

старата или новата? Каква разлика има между старата и новата наука?“ – Разликата между старата и новата наука не седи във времето, но в съзнанието на хората. Съзнанието на хората преди две, три, пет или повече хиляди години не е било такова, каквото е днес. Съзнанието регулира науката, а не обратното. Някой казва: „Знаете ли, какво е направила науката до днес?“ – Нищо не е направила науката. Това, което науката е допринесла, е резултат на човешкото съзнание, значи науката е резултат на човешкото съзнание; човешкото съзнание е резултат на човешкия дух; човешкия дух пък е проява на Божията Мъдрост.

„Как ти се отвориха очите?“ Ако запитате някой съвременен човек как му се отворили очите, той ще ви каже, че сам е научил всичко, сам е разбрал живота. – Да, както Адам разбра живота, така и съвременните хора го разбират, но въпреки това има неразбрани неща в живота. Казвам: Истинският живот се крие в неразбраните, в ненаучените неща, в това, което ще се учи в бъдеще. Някои казват, че хлябът поддържа живота. Не, хлябът и житото служат само като проводници, през които животът минава, а самият живот се поддържа от импулса на човека към ядене т.е. от чувството му към хранене. Този импулс, това чувство привлича известни сили от Природата, които именно поддържат живота. По въпроса за храненето, за поддържане живота на човека има много научни мнения и теории.

На всички е известно, че като се прекара слънчев лъч през стъклена призма, тя го пречупва и разлага на седем цвята, при което се получава слънчевият спектър. Питам: Призмата ли създаде тези седем цвята? – Не, призмата послужа само като среда, като посредник, през който слънчевият лъч трябваше да мине, за да се разложи. Простият

човек, като наблюдава това разлагане на светлината, ще каже, че призмата е създала тия цветове. Значи, колкото призмата е причина за създаване на тия седем цвята от слънчевия лъч, толкова и хлябът е причината за поддържане на живота. Ако запитате някой съвременен химик за съставните елементи на житото, той ще го подложи на щателен анализ и след това ще се произнесе, че житото се състои от еди-какви си съставни елементи. Вярно е, че житото съдържа всички тия елементи, които химикът е открил при своя анализ, но същината на житото се крие в този елемент, който химикът не може да открие при анализа. Този анализ е толкова точен, колкото и анализа, направен на дрехите на някой съвременен учен. Мислите ли, че ученият човек, както и неговата наука се крият в дрехите му? Човекът не седи нито във външните, нито във вътрешните си дрехи. Главният елемент, който определя човека, се крие другаде. Ще кажете: „Тогавя де остава нашата наука? Де остават нашите логически заключения?“ Ние не отричаме науката, нито нейните придобивки, но казваме, че истинската, положителната наука тепърва ще дойде. Щом дойде тази наука, хората вече няма да ходят с пипане, но с виждане; те няма да ходят в мрак, но в светлина. Истинска, положителна наука е тази, която носи светлина на хората във всяко отношение.

Съвременната наука разглежда подробно въпроса за храносмилането, но въпреки това знание ние срещаме днес хиляди случаи от заболяване вследствие неправилни процеси в храносмилането. Какво показва това? – Туй знание няма още практическо приложение. Учените хора още не са направили анализ на стомашния сок и на кръвта на човека, когато той се храни при добро разположение на духа и когато се храни неразположен, гневен. Има раз-

лика в състава на кръвта и на стомашния сок при първия и при втория случай. Гневът, неразположението на духа внасят в храната отрова, която чрез кръвта се разнася по целия организъм. Съвременната наука не се спира върху този въпрос, обаче новата наука, която иде сега, казва: „Когато разумният човек е гневен или неразположен духом, да не яде, докато не трансформира своето състояние, докато не възстанови своето равновесие. За неразумния човек тя препоръчва точно обратното: Когато неразумният човек е гневен и неразположен духом, нека се нахрани добре. По този начин той ще възстанови своето равновесие от енергиите, които ще получи от храната. Значи тук имаме два различни метода за трансформиране на състоянията у човека: Ако разумният се разгневи, да не яде; ако неразумният се разгневи, да яде. И при единия, и при другия случай, казвам: Който иска да бъде здрав, той винаги трябва да бъде във връзка със законите на живата Природа.

Когато говорим за разумната, за живата Природа, ние разбираме едно от най-великите същества след Бога. Със своята аура Природата обхваща всичко в света. Тя е светла и разумна, блага и чиста и съдържа в себе си Любовта. В това отношение съвременните учени хора се намират на крив път, като мислят, че могат да завладеят Природата. Ако хората биха успели да завладеят Природата, светът непременно би се разрушил и по лицето на Земята не би останало нито едно живо същество. Природата не понася да я владеят. Най-многого, до което съвременната наука и техника са достигнали, то е да впрягат нейните сили на работа. Това нещо съвременните учени наричат владееене на Природата. Само разумният човек може да впряга силите на Природата, защото той се съобразява с нейните закони. Всеки, който не се е съобразил с нейните закони, е

бил разрушен от нея. Всеки човек, който си е въобразил, че може да владее над Природата, се е намерил пред праха на своите илюзии и въображения. Тъкмо когато е достигнал върха на своето предприятие и се е готвил да вкуси от неговия плод, Природата дохождала, взимала плода му, а него оставяла на Земята отново да работи, за да коригира всички свои погрешни схващания и разбирания. Питам: Колко щастливи хора, колко щастливи семейства е имало от времето на Христа досега? Коя е причината за смъртта? – Тя се дължи на това, че човек се намира в постоянна борба в разумната Природа и иска да я подчини на себе си. – Никой не може да подчини Природата, но трябва да се учи от нея. Тя учи хората на закона на Любовта.

Казвате: „Ние имаме особено мнение за Любовта.“ Младият момък също така казва: „И аз имам особено мнение за Любовта.“ Обаче, това, което съвременните хора наричат Любов, не е това, на което разумната Природа ни учи. Младият момък казва: „Аз искам да се оженя, да намеря добра жена, да имам няколко добри, разумни деца.“ – Отлично е това, което този момък иска, но как ще намери тия неща? Да желаете тия неща, то е равносилно на желанието ви да станете богати. Питам: Могат ли всички хора да бъдат богати? На сън всички хора могат да бъдат богати и щастливи, но в действителност малка е вероятността за това. Първата и най-важна задача на съвременния човек не седи в придобиване на богатство и щастие. Тази задача е последна. Той ще я постигне само след като завърши своето развитие на Земята. Завърши ли човек развитието си на Земята, живата Природа, която владее всички слънца и системи, ще го вдигне на крилата си и ще го занесе в друга система, на друго някое слънце, дето ще може да постигне всички блага и богатства, каквито ду-

шата му желае. Той ще се храни там само с плодове. Осмели ли се да убие най-малката мушица, отново ще се намери на Земята. Много от съвременните хора поддържат, че човек трябва да се кали в живота си, да стане смел и решителен, да не се плаши от нищо, даже и ако стане нужда да коли и убива. Казвам: Такива разсъждения не водят към добър край. Само грънчарят има право да разрушава своите грънци, понеже той е майстор и може отново да ги създаде. Който не знае да прави грънци, няма право да разрушава грънците, които грънчарят е създал. Всеки, който се опита да руши грънците на грънчаря, той се вика под отговорност.

„Как ти се отвориха очите?“ Ако зададат този въпрос на някой теософ или евангелист, или православен, всеки ще даде свои обяснения, но като зададох този въпрос на Христа, Той отговори: „Този сляп от рождението си човек трябваше да прогледа, за да се прояви славата Божия.“ Много нещо е говорил Христос и по този, и по ред други въпроси, но всичко, което Христос е говорил на времето си, не е написано. За нас са останали само извадки от това, което Христос е говорил някога, но мъдрият, разумният човек от малкото може да извади много нещо; глупавият – обратно: От многото вади малко и то изкривено и изопачено.

За обяснение на тази мисъл ще ви приведа следния пример. Един ревнив мъж отива с жена си на гости на свой приятел, където били събрани много хора. По едно време той забелязва, че един красив господин от гостите се прозява и веднага след това и неговата жена се прозява. Като ревнив, той си помислил, че този господин и жена му се наговарят нещо и си дават някакъв знак. Той се много разгневил и започнал да мисли по какъв начин да отмъсти на

жена си. Отиват си вкъщи, но цяла нощ той не могъл да заспи, мислил по какъв по-жесток начин да накаже жена си. Най-после му дохожда мисълта да я обеси. Като стават сутринта, той казва на жена си: „Хайде да отидем днес в гората да насечем дърва.“ Тя се съгласила. Тръгват двамата заедно. Като стигнали в гората, той започнал да ходи от дърво на дърво, да търси по-здраво и яко дърво. Жената наблюдавала какво прави мъжът ѝ и го запитала: „Какво ходиш от дърво на дърво, както прозявката от човек на човек?“ – Така ли е жена? Нима прозявката така ходи от човек на човек? Аз не знаех това и бях тръгнал да те беся. Търсех подходящо дърво за тази цел.

Христос казва на учениците си, че слепият трябваше да прогледа, за да се прославят делата Божии и да се прояви Неговата слава. Други поддържат, че слепият е прогледал, понеже е ликвидирал вече със своята карма. Питам: Кое е началото и кое е краят на кармата? Как е произлязла тя? – На тия въпроси никой не може да отговори с положителност. Никой не може да обясни причината на кармата. Ако е вярно, че човек е произлязъл от Бога, питам: Как е възможно от такова съвършено същество, каквото е Бог, да излезе човек, който е изложен всеки момент на грехове и падения? Когато запитали един велик адепт от Египет за произхода на греха, той стиснал само устата си и нищо не отговорил. Има неща, за които ние не можем да говорим. Ако човек рече да обясни произхода на злото, той ще поквари цялото човечество. Затова именно този въпрос не трябва и не може да се повдига. Защо? – Ако се заеме с обясняване произхода на злото, той ще възобнови всички изопачени форми и деяния на миналото. Какво ще придобие от това? – Нищо полезно, а само разрушения. Българинът, като се ползва от опитността на миналото, казва:

„Да спи зло под камък!“ Днес всички държавници разискват върху произхода на злото, търсят виновниците за неуспехите на държавата, но можаха ли да постигнат нещо добро от това? Намериха ли се виновниците? Оправиха ли работите на държавата си? Българите, например, казват: „Велик цар беше Симеон Велики! Велик цар беше Самуил!“ Питам: Какво остана от великата България на Симеона Велики и на цар Самуила? Смешно е човек да се хвали с неща, които вече не съществуват. Смешни са българите, като се хвалят с величието на някогашна България. Да се хвали и гордее човек с някакво минало величие, това е лъжлива философия. По този начин съвременното човечество не може да се възпита. Обаче днес всички съвременни народи се възпитават именно по този начин, което показва, че те вървят в крив път на своето развитие. Има нещо велико в света, но то не е нито великата България, нито великата Франция, нито великата Германия, нито великата Америка, нито великата Русия, нито великата Япония, нито великия Китай, нито кой да е народ. Единственото велико нещо в света е Любовта! И всеки, който иска да има нещо велико в света, той трябва да се стреми да постигне Любовта. Всеки учен човек, бил той философ, поет, музикант или художник, който иска да бъде велик, трябва да започне с Любовта.

Ще кажете: „Как да започнем с Любовта?“ – Всички хора имат опитности от Любовта. Днес всички проповедници, всички свещеници говорят все за Христа, за Любовта; всички имат желание да започнат с Любовта. Защо се обличат, например, красивите момичета и момци? – За Любовта. Защо учи човек? – За Любовта. Някой казва, че иска да стане учен за народа си, да го повдигне. Не, всеки човек има един вътрешен обект в себе си, за който иска да

стане учен и велик. Всеки учен, всеки поет, всеки музикант, всеки художник, всеки философ иска да стане велик само за едного! Всички хора се трудят, работят, учат, пишат и пеят само за едного, а не за много. Кой е този единият? – Той не може да се определи. За него не може да се говори. Както не може да се говори за злото, така също не може да се говори и за доброто. Не искайте да ви обясняват какво нещо е доброто и как е произлязло. Мислете за доброто, желайте го, но не го обяснявайте. Ако искате да си обясните какво представлява доброто в широк смисъл на думата, ще спънете своето развитие, ще се разрушите и ще се преситите. Пресищането подразбира обяснение на нещата. Когато някой човек иска да му се сипе повече, отколкото трябва, той пресища. Любовта не обича лакоми хора. Колкото ти сипе в паничката, бъди доволен, не искай повече. Ако човек може разумно да използва малкото, което са му сипали, то ще му държи сито за хиляди години. Храната, която съвременните хора употребяват, е мъртва, вследствие на което в нея се развиват миризливи отровни газове. В тази храна е започнал вече процес на разлагане. Никой ангел не би се задоволил с такава храна.

И говорех му: „Как ти се отвориха очите?“ Той им отговори: „Един човек ми намаза очите с кал и аз прогледнах.“ Защо Христос отвори очите на този слепец именно? Малко ли слепи хора имаше по това време в Израил? Това са въпроси, които мнозина съвременни хора си задават. Аз бих запитал тия хора следното: За кого грее слънцето? Всеки човек, който съзнава, че слънцето грее за него, действително грее за него. Не съзнава ли това нещо, и слънцето не грее за него. Всеки човек, който съзнава, че слънцето грее за него, той ще има специална връзка със слънчевите лъчи, които ще действат върху него по особен начин. Не

съзнава ли човек това нещо, тогава и слънцето не ще може да му въздейства. И наистина, много хора се греят на слънцето, но то не им въздейства, не може да ги лекува. Съвременните хора са нещастни по причина на това, че допускат отрицателни мисли в себе си. Всички хора живеят със съмнения. Те се съмняват дали има бъдещ живот, дали Бог съществува, дали хората, с които се срещат и разговарят са честни, дали няма да ги излъжат и т.н. Има ред правила, както и цяла азбука, по която вие може да познаете честния, добрия човек. Това е наука, това е знание, с което не трябва да ловите хората като детективи, но то трябва да се употребява за вашето самовъзпитание, за облагородяване на вашата душа. Само смиреният човек може да се ползува от това знание. Който придобие това знание, той ще стане велик, учен човек. Този учен човек ще бъде посрещан навсякъде с почести и слава, но отиде ли всред живата Природа, той остава своята торбичка отвън, сядат смирено пред нея и започва да слуша като малко дете нейните уроци. Запътните ли се към живата Природа със съзнание на велик, учен човек, тя няма да ви допусне даже до вратата си. Смирение се изисква от всеки човек! Живата Природа е вложила всичко във вас и всеки момент тя ви съдейства за разработване на вашите мисли и чувства. Тя, като грижлива майка, всеки час ви обръща внимание на всичко, което става около вас. За пример, вие от толкова години страдате, не знаете защо страдате; радвате се, не знаете защо се радвате; мразите някого, не знаете защо го мразите; обичате някого, не знаете защо го обичате. Кой е основният мотив да обичате някого? Казвате: „Този човек има душа, затова го обичам.“ – Това още не е мотив, за да обичаш някого. Всеки човек, който вярва в Любовта, се ръководи от нея и знае, че този закон никога не се изменя.

Когато някой казва, че любил някого и после го разлюбил, това са само състояния на неговото сърце и на неговия ум. Това още не е законът на Любовта. Да те обичат хората, това значи да те качат на сцената да представиш някаква роля. Днес играеш роля, например, на някой цар, но като слезеш от сцената, ти си вече обикновен човек. На другия ден не те обичат. Друг човек излезе на сцената, играе роля на някой поет, декламира, възпява нещо, но щом слезе от сцената, става пак обикновен човек. Значи, човекът когото обичат играе роля на цар, а не е цар, играе роля на поет, а не е поет.

Питам: Какъв трябва да бъде поетът? – Поетът трябва да бъде човек с възвишен идеал! В едно предание се разправя, че когато Господ решил да раздаде дарбите и способностите между хората, за тази цел изпратил един от своите ангели на Земята, той да извърши тази работа. Ангелът взел една голяма торба, в която турил всички дарби и способности, метнал я на гърба си и тръгнал към Земята да изпълни точно зададената му от Бога задача. Като слязъл на Земята, той срещнал една много красива мома, царска дъщеря, и се спрял да я разгледа, искал да види какво нещо е това, което Бог е създал. Обаче от красотата на царската дъщеря този ангел се захласнал и не забелязал как торбата с дарбите и способностите се отворила и всичко, което било в нея се разпръснало по земята. Когато се сетил за своята задача, вече било късно. Той не могъл да я изпълни, защото от неговото захласване се възползвали хората. Той видял как всеки човек си взел каквато дарба и способност искал. Всички били разграбени. Замислен и тъжен станал ангелът, когато изведнъж чува глас, който казва: „Ами за мене нищо ли не остана?“ – Кой си ти? – Аз съм поетът. – Има нещо и за тебе, но то не е за

този свят. Това, което можеш да вземеш, то е от онзи свят, затова ти трябва да държиш главата си постоянно нагоре. И така всеки човек, който иска да стане поет, погледът му всякога трябва да бъде обърнат нагоре. Не гледа ли нагоре, поет не може да стане. Освен това, поетът не трябва да бъде дебел, с благоутробие, той трябва да бъде сухичък, нежен човек. Поетът трябва да има отзивчиво сърце и чувствителна душа, да влиза в положението на всички страдащи. Не е поет този, който описва страданията на хората, без той сам да ги разбира. Истинският поет описва страданията на хората, но като благо за човешката душа. Поетът трябва да описва и мъчнотиите на живота, но като благо за човешкия дух. Обаче, самият поет трябва да има опитности, да е страдал и да се е мъчил. Той може да се смущава от страданията, без сам да е смутен.

Ще ви приведа два примера от английския живот, които илюстрират резултатите на Любовта и на безлюбие-то. В първия пример се говори за един англичанин на име Самуил Скит, който се влюбил в една англичанка, Фили Бет. Самуил Скит бил учен човек, но по убеждения голям материалист. Преди да се ожени за своята любима, той си мислил: „Смисълът на живота не седи в Любовта към науката, нито в усилената работа, но в яденето, в пиенето и в удоволствията. Така ще възпитам и своята любима, за да се разберем добре.“ И наистина, той се оженива и успява да повлияе и на своята любима жена в този дух. Те яли, пили, но скоро разрушили своя живот. Жена му станала някъде танцьорка и много скоро загубила силите на своя живот. Още на 40 годишната си възраст тя заболява и умира в една от английските болници, самотна като последна сиромашкиня в света. Мъжът ѝ също се опропастил.

Във втория се говори за един англичанин Хауптман и неговата любима Елизабет. И двамата били любознателни. Започнали да посещават научни дружества и институти, записали се в университет да следват висша наука и в продължение на няколко годишен усилен умствен труд, той се прочул като известен учен човек, а тя – като добра и знаменита поетеса. Казвам: Който иска да се ползва от временните блага на живота, ще има резултата на първите двама – на Самуил Скит и Фили Бет. Тези блага носят разрушение на живота. Всяко благо, което лишава човека от Любовта, то не е истинско. Всяко благо, което внася в човека Любовта и му служи като проводник в живота, то е истинско. Такова благо е, например, нашата права мисъл. Всеки, който иска да се ползва от вечните блага на живота, трябва да следва примера на англичанина Хауптман и неговата любима Елизабет. Такива трябва да бъдат вашите приятели и приятелки в живота! Приятел може да се нарече само онзи човек, който дава импулс на човешката душа. Искрени и честни трябва да бъдат съвременните хора! Те трябва да имат импулс към науката. Каква наука трябва да изучават те? – Науката на Любовта. То значи: Всеки човек, който иска да учи или който иска да работи нещо, трябва да върши всичко това по Любов, а не по принуждение. Някои хора стават учени по принуждение, а не от Любов. Други пък заемат известни служби, не по влечение, но по принуждение, понеже тези служби им дават по-големи облаги. Днес сиромашията прави хората учени, тя ги кара да работят това, което не искат. Ние нямаме нищо против материалните облаги на човека, но казвам: Ако парите са в състояние да заставят човека да работи 10-12 часа на ден от Любов, разбирам. Обаче, ние виждаме, че там, дето Любовта отсъства, хората работят наси-

ла; там, дето насилието действа, резултатите не са добри. Вижте какво прави ученият, който обича своя предмет. Той посвещава цели 30-40 години от своя живот върху един научен въпрос. Той работи денонощно, без принуждение от страна на кого и да е, защото обича работата си. И неговите усилия винаги дават добър плод. Само Любовта е в състояние да застави човека да работи денонощно с радост и бодрост на духа. Някои казват: „Който работи от Любов, той гладен умира.“ Питам: Който работи за пари, не умира ли гладен? – И той умира гладен. Изобщо всички хора умират гладни. Най-важното положение в света е да не умираме гладни. Когато човечеството дойде до това състояние хората да не умират гладни, то е разрешило най-важния въпрос на живота. Човечеството би построило велик паметник в знак на благодарност на онзи човек, който би могъл да разреши този въпрос.

И говореха му: „Как ти се отвориха очите?“ Ученият човек не трябва да бъде спял. Явява се някой учен човек между хората и започва да им говори за Природата, за Бога, а самите негови понятия по тези въпроси не са оформени. Явява се някой поет и започва да говори за душата, а той сам не я разбира. Явява се един философ и започва да говори за създаването на света, а той сам не разбира причините и последствията на нещата. Явява се един математик и започва да прави изчисления за разстоянието на небесните светила едно от друго, а той сам не знае защо му са тия изчисления. Всеки учен, който прави тия изчисления, трябва да знае, че небесните тела имат известни съотношения помежду си. Всеки учен трябва да знае дълбоките причини, поради които времето е разделено на години; годината от своя страна е разделена на 365 дни; денят е разделен на 24 часа; часът е разделен на 60 минути, а ми-

нутата – на 60 секунди. Това деление произволно ли е или има някаква дълбока причина? Защо именно Месечината прави някакви си лъкатушения ту в ляво, ту в дясно? Не можеше ли тя да се върти около Слънцето, както Земята се върти около него? Всеки учен трябва да знае, че между небесните тела и човека също така има известни съотношения. Всеки човек има в себе си по едно Слънце, по една Месечина и също по толкова звезди, колкото има в цялата слънчева система. В това отношение той представлява малка, микроскопическа Вселена. Между външното физическо Слънце и Слънцето, което се намира в центъра на човешката душа има известно съотношение. И когато между външното Слънце и Слънцето, което е в душата на човека има известно съотношение, в човека наставя приятна вътрешна хармония. Понякога обаче вън е топло, а вътре в човека е студено. Случва се и обратното. Някой казва: „Хладно ми е на душата.“ Това показва, че човек от памтивека е разбирал, че топлината на човешката душа се произвежда от Любовта. Когато човек обикне някого, в него настъпват вече някакви промени. Истинската Любов предизвиква известно разширение в човека. По това той може да познае дали Любовта му е силна. Всеки сам трябва да изучава тия размери на разширение. Духовната Любов предизвиква по-малко разширение, отколкото физическата, но затова пък кръгът, който се образува при нея е по-равномерен. За в бъдеще, по размерите на разширението, хората ще могат да познават качеството и силата, както на своята Любов, така и на Любовта у другите хора. Тогава младите моми и момци няма да се разочароват в Любовта си, но предварително ще знаят, кой какво представлява в своята Любов. Всичко е написано в човека – няма нищо скрито-покрито. Който иска да знае какъв ще бъде него-

вият живот, нека отиде при някой знаменит хиромантик, или френолог, или физиогномист и му заплати известно възнаграждение, и той ще му каже всичко до най-малки подробности. Когато някой момък иска да се жени, нека отиде при някой астролог, той ще му каже всичко, което го интересува. Най-напред ще вземе от него следните данни: датата на рождението му, годината, деня, часа, минутите и секундите. След това ще го запита за името на баща му и на майка му, на дядо му и на баба му и т.н. Като събере всички нужни данни, този астролог ще му определи за каква мома ще се ожени, как ще живеят, колко деца ще имат, здрави ли ще бъдат, или не; ако боледуват, той ще може да определи кой лекар ще ги лекува и т.н. По този начин той ще направи подробен хороскоп на този млад човек, ще му го връчи, като определи и нужната за себе си такса. След време този млад човек ще провери, че всичко, което му е било предсказано се сбъдва точ в точ. Ще каже-те: „Това е едно съвпадение.“ – Добре, може да имаме един, два, три и повече пъти съвпадения, но ако тия съвпадения се случват много пъти, това вече говори, че пред нас стои наука, а не някакви производни гадания. Въпреки тия точни данни, все пак съвременните астролози и хиромантици още не са достигнали до онази, абсолютна, положителна наука, към която се стремят всички хора.

Казвам: Днес всички хора се нуждаят от тази велика положителна наука. Българите казват за някого: „Този човек се ожени в сляпата събота.“ – Всяка женитба, която става в сляпата събота, не е истинска женитба. За да започне човек своята работа, очите на сляпата събота, както и неговите очи трябва да се отворят. Който иска да се жени, трябва да отиде при някой човек като Исуса и да го запита трябва ли да се жени. Когато пред човека се изпреди въп-

росът за женитбата, той трябва да се вдълбочи в себе си, да се обърне към Господа и да Го запита трябва ли да се жени. След това трябва да се обърне към своята майка и към своя баща и най-после да запита и себе си. И ако от трите места получи положителен отговор, тогава нека пристъпи към решението на този въпрос. Само по този начин той ще получи благословието на Господа, на баща си, на майка си и ще бъде щастлив в своя живот. Днес, когато двама млади се обичат, те крият от баща си и от майка си, че се обичат, че мислят да се женят. Тия млади често не си отговарят, но мислят, че като се оженят, ще се разберат. Тя е идеалистка, а той материалист, но тя си казва: „Нищо, като се оженим, той ще се обърне, ще приеме моите убеждения; нищо от това, че сега ми се присмива.“ Не, човек не може тъй лесно да се обръща, както младата мома си мисли. Черното не може лесно да се превърне в бяло.

Ето защо при пресъздаване на обществото се изисква голяма разумност. Днес цялото човечество носи недъзите на своите деди и прадеди, от които трябва напълно да се освободи, за да дойде новото в него. Понякога човек вярва, а понякога не вярва. Това се дължи на ред съмнения, които възникват дълбоко в неговата душа. Коя е причината за това съмнение? – То се дължи на вътрешното съответствие между даден човек и неговите деди и прадеди, вследствие на което той преживява някои техни състояния.

Казвам: Истинската наука, която иде в света, ще обясни всички тия състояния и тогава човек ще може да води съзнателен и разумен живот. Казвате: „Ние трябва да бъдем религиозни!“ – Вярно е, че човек трябва да бъде религиозен, но на какво трябва да почива неговата религия? – Религията трябва да включва в себе си три неизменни

закона: Закона на Любовта, закона на Мъдростта и закона на Истината. Любовта съдържа в себе си живота. Мъдростта дава светлина и знание на хората, както и методите, чрез които те могат да работят. Истината носи свобода и простор. Във всяка религия човек индивидуално, както и всички хора колективно, могат да бъдат щастливи. Щастие е резултат на човешката Любов, т.е. на Любовта между хората.

Един адепт повиква магарето да се разговаря с него и го запитва: „Как дойде нещастие то върху тебе?“ То отговорило: „Когато Господ ме създаде, извика ме един ден да видя една красива жена. Като я видях, аз се произнесох за нея. От този момент станах магаре и започнах да рева. Не трябваше да се произнасям, а само да гледам. Като ученик, моята задача не беше тази, да изказвам своето мнение пред Господа. Въпреки това, аз намерих една философия в живота си, която, като прилагам, ще мога да изправя погрешката си.“ – В какво седи твоята философия? – Моята философия седи в следното: Когато господарят ми ме товари, аз се радвам, защото той е доволен, че ще си свърши работата. Когато пък ме разтоваря, той скърби, но аз се радвам, че ще мога да си почина и да се почувствам малко свободен. Когато ме товарят, казвам: „Да е жив господарят ми!“ Когато ме разтоварват, казвам: „Да е живо магарето!“ Значи, магарето е намерило една максима, която, като прилага в живота си, се чувства щастливо и доволно при всички условия. Питам: Вие намерили ли сте някоя максима, с която да бъдете доволни поне като магарето?

Отива един вол при друг, който оре на нивата, и го пита: „Как се подчиняваш на тази неволя? Гледам те цял ден ореш, пред никого не протестираш, доброволно но-

сиш тази тежка съдба. Не правиш ли опит да се освободиш?“ – Какво да правя? – отговорил първият вол. „Един ден бях много гладен, среща ме този мой господар и ми даде една торба с плява. Аз пъгнах главата си в торбата, но в това време той метна отгоре ми един хомот и до ден днешен останах при тези условия. Сега ща не ща отивам да ора. Още повече, винаги зад мен има остен, тъй че не мога никак да се противя. Какво да правя сега? По цели дни мисля върху лошото си положение. Не намирам начин как да се освободя от своята тежка съдба.“ Казвам: Както виждате, магарето е разрешило вече своя въпрос, но волът тепърва го разрешава. Един ден, когато волът разреши своя въпрос, ще ви кажа как го е разрешил, но до това време няма да ви казвам нищо. Магарето разреши въпроса си много правилно.

Казвате: „За да разреши човек някой въпрос правилно, той трябва да даде някаква жертва.“ – Жертва трябва да се даде, но за кого? Някой човек жертва своя живот за отечеството си и всички казват: „Този човек даде много нещо за своето отечество.“ Питам: Как мислите, какво би било, ако този човек беше пожертвал своя живот за Бога? Голяма разлика има в положението на човека, който жертва своя живот за отечеството си и положението на този, който жертва живота си за Бога. Отечеството скоро забравя човека, който се е жертвал за него. Докато България съществува, докато е велика, както и да е, но какво ще стане с този човек, когато България престане да съществува? Каква е гаранцията, че българският народ ще съществува, например, след 2000 години? Какво стана с евреите? Де е еврейският народ днес? Ако българите са умни, те ще останат да съществуват като народ, но ако не са умни, тяхната съдба няма да се различава от тази на всички изчезнали

до сега народи. Може да съществува само този народ, който служи на Бога. Може да съществува само този народ, който има разумни държавници, свещеници, бащи и майки. Всеки народ, който работи за Бога, ще има бъдеще, ще има Божието благословение.

Всеки човек трябва да бъде проникнат от една мисъл, от едно чувство в своята душа – Любов към Бога! Не се свързвай с никой човек, преди да си се свързал с Бога! Не отивай при никой човек, докато не си отишъл при Бога, при Любовта, при Мъдростта, при Истината. Преди да имаш славата на хората, стреми се към славата Божия. Работи за славата Божия, ако искаш да получиш слава от хората. Такова е положението на Тагоре, когото българите посрещнаха така добре. Те го посрещнаха с цветя и почести и с думите: „Добре дошъл Учителю!“ Ако Тагоре беше държал друго поведение спрямо българите, те щяха да му обърнат гръб, както евреите обърнаха гръб към Христа. Нима Христос първоначално не беше добре приет от евреите? – Те Го приеха добре с думите: „Осанна вишних!“ Не се мина обаче много време и те обърнаха друга страница към него. И тогава, както и сега, хората се делят на две категории. И във времето на Христа имаше хора, които бяха против Него; имаше и такива, които бяха с Христа. По същия начин и днес едни хора мислят, че светът може да се изправи с Любов; други мислят, че светът може да се изправи чрез насилия, чрез бесене, колене и т.н. Така мислят само неразумните, само ненормалните хора. – Не, светът не може да се поправи с бесене, с колене, с насилие. Всички хора, които мислят, че светът може да се поправи чрез убийства, те са на крив път. За такива хора Христос казва: „Те са от създание мира човекоубийци.“ Убийството е резултат на неразумен живот. Казвате: „Разбойни-

ците, крадците, престъпниците трябва да се убиват, да се преследват.“ Добре, съгласен с вас, но питам: „Как оправдавате убийствата на праведни, на религиозни хора и на хора с убеждения? Позволено ли е да се преследват такива хора?“ Казвам: Ако става въпрос за примерна държава в света, с разумни и добри закони, с красив обществен строй, с дълбоки религиозни възгледи и принципи, с чисти и възвишени отношения, това можеше да се види в някогашния Египет. Затова, именно, еврейският народ беше изпратен между египтяните да се учи от тях на правилни и разумни разбирания за живота, за Природата и за проявите на човешкия дух.

Питам: Има ли нещо, по което българите приличат или се различават от египтяните? Ще кажете, че те се различават от тях по това, че са християни. В какво седи тяхното християнство? Истинският християнин изключва всяко насилие от своя живот. Така ли е всъщност между християните? Който не е християнин и си служи с насилие, то е друг въпрос. Христос е проповядвал: „Не противи се злomu! Не убий!“ В този смисъл, християнинът трябва да върши нещата по свобода на своето съзнание, а не от страх. Някои хора не прилагат убийството в живота си, понеже са страхливи, но душата на човека трябва да се разшири толкова много, че да обхване в себе си всички живи същества; и когато човек казва, че не трябва да се убива, той трябва да върши това от Любов към всичко живо в света, а не от страх. Днес всеки цар се движи из своята държава придружен от стражари, войници, които го пазят на всяка крачка. Това говори какво е положението на народите днес. Всеки цар на Земята има свои приятели, но същевременно той има и свои неприатели. Така ли ще бъде обаче, ако той живее в държава, чийто поданици са хора на Любовта? На

какво щастие може да се надява една държава, чийто държавен глава, чиито министри са всеки момент нащрек за своя живот.

Съвременните хора вярват в късмет, в лотария, в щастие, дошло неочаквано, отвън някъде. И затова много хора казват: „Времето ще оправи работите.“ – Не, времето не може да оправи работите, то само ги хроникара. Когато някой човек отиде при времето, той ще получи следния отговор от него: „Ти трябва да отидеш при живата Природа, да те научи на своите закони, да ти покаже как трябва да се живее. След това трябва да отидеш при Бога, да ти покаже, че в цялата Вселена съществува само един велик закон, който включва в себе си Любовта, Мъдростта и Истината, а те от своя страна свързват всички същества по цялата Вселена.“ Казвате: „Щом съществува само един закон в цялата Вселена, значи навред в света има еднообразие. – Не, във великия Божи закон се крие разнообразието на цялата вселена. Има вече системи, които са извън лошите условия на живота и съществата там водят ангелски живот. Нашата система, обаче, още не е минала изкуплението си. Скоро и тя ще мине през границите на 13-та сфера и ще придобие своето изкупление. Когато тя придобие това изкупление, за Земята ще настане такова посрещане, каквото светът никога не е виждал: Ангелите ще развяват своите знамена, ще слизат и ще възлизат нагоре, песни ще пеят, музики ще свирят – навред радост ще цари. Един ден, когато стане това нещо, всички ще повярват и ще кажат: „Казано е било някога това.“ Велико ще бъде посрещането на Земята! Тя е красива мома, която носи в обятията си хиляди и милиарди деца. Когато се яви при Господа, тя ще каже: „Господи, Ти ми даде тия деца да ги отгледам. Ето, аз Ти ги връщам вече отрасли и разумни!“ Земята е

велика кърмилница все на красиви моми и момци. Съвременните хора са сирачета, които Земята се е наела да отглежда. Като ги отгледа, тя ще ги занесе при Господа. Мнозина казват: „Голям философ е съвременният човек!“ Какъв философ е той? – Сираче е съвременният човек, изпратен на Земята да се отгледа и възпита.

„Как ти се отвориха очите?“ Аз желая днес очите ви да се отворят като на слепия човек, да прозрете, че похубаво нещо от Природата няма и по-голяма свобода от тази, която Природата е създала за човека няма; по-велико и по-благо същество от Бога няма. И най-последно, всеки трябва да съзнае, че по-добър ученик и същевременно по-добър Учител от Бога, няма. Всички ние трябва да бъдем ученици на великото Божествено учение и да Го носим навред в света смело и решително. Един ден, когато сърцата на хората се разширят, умът им се просвети и духът им се укрепи, те ще бъдат във велико общение с всички съвършени същества, както и с всички същества, които са завършили вече своето развитие на Земята. Тогава хората ще заживеят щастлив живот помежду си и няма да считат, че това или онова верую е сектантство. – Не, всяко верую, което носи за човека щастлив живот, то е верую, което включва в себе си Любовта, Мъдростта и Истината. За този живот се говори в 8 глава на Притчите: „И веселих се всякога пред Него. Веселих се на обитаемата Негова земя; и наслаждението ми беше с човеческите синове.“ Значи, има една обитаема Земя, дето всички хора ще се съберат. Нашата Земя ще ни доведе до пристанището на тази обитаема Земя и там ще спре. Колко време ще преседи нашата Земя на това пристанище?

Това, което ще стане и за което сега ви говоря, е славно и велико, но то се отнася за далечното бъдеще. Сега от

всички се изисква стабилна вяра в доброто, да знаете, че никой не може да ви излъже. Защо? – Понеже Бог прониква целия свят. Всеки, който се опита да излъже когото и да е, той засяга Божествения Дух. Никой не може да ви отнеме от Божиите ръце и да ви направи някаква пакост, понеже той сам ще се натъкне в ръцете Му. Страданията, през които човечеството минава са временни; те са илюзии на земния живот. Няма страдания, които да засягат изцяло човека. Външно човек може да бъде ограничен, но в душата си той е абсолютно свободен. Когато блудният син се върна при баща си, заклаха за него едно теле. Защо? – Защото той се освободи вече от ограничителните условия на своя живот. Същото нещо виждаме и при Сократа. Преди смъртта си той казваше на своите приятели: „Когато изляза от тялото си, т.е. от ограничителните условия на своя живот, заколете едно пиле за мене!“ Сократ не искаше за себе си теле, но само едно пиле, което говори за това, че той не е бил човек с големи изисквания и претенции. Същевременно това показва широтата на гръцката душа. Кое прави Гърция велика? – Нейните велики хора. С тях се слави и до днес Гърция. В какво седи величието на всички народи? – В техния дух. Величието на всички народи седи в душите и духовете на техните велики хора. Величието на един народ седи в сплотяването на всички хора в този народ. Тъй трябва да се възпитават всички народи. Така трябва да се възпитават и българите. Те са свързани с цялото славянство, с всички народи, с всички разумни и възвишени същества, и всички заедно работят за една обща идея – идване Царството Божие на Земята. Мнозина мислят, че България може да стане велика като се изолира от другите народи. – Това е немислимо! Между всички удове на човешкия организъм има известна зависимост, която

показва, че функциите на един орган зависят от правилното функциониране на другите органи. В това отношение всеки орган има своя определена служба, своя определена големина и известно съотношение към другите органи на общия организъм. Ако измените големината на някой орган и го направите, например, два пъти по-голям отколкото трябва, с това ще създадете нещастие на целия организъм. Такова е отношението и на всеки народ към великия Божествен организъм. Българите, както и всички други народи, имат желание да станат голям, велик народ. Това желание е естествено, но въпросът е в какво трябва да се заключава величието на един народ? Не е въпросът малкият пръст на ръката да стане два пъти по-голям, отколкото е сега. Значението и важността на малкия пръст се заключава в това, да се използват в добър смисъл неговите енергии. Казват за някой човек: „Очите на този човек трябва да бъдат по-големи.“ – Колко по-големи, като на бухала ли? За друг някой казват: „Очите на този човек трябва да бъдат по-малки.“ – Като на къртицата ли? Очите на човека не трябва да бъдат нито големи като на бухала, нито малки като на къртицата. Очите на човека трябва да бъдат като очите на този човек, който може да възприема топлината на Любовта, светлината на Мъдростта и красотата на Истината. Човек е само онзи, който възприема топлината на Любовта, светлината на Мъдростта и красотата на Истината. Само този човек може да каже: „Сляп бях едно време, но сега прогледах!“

„Кой ти отвори очите?“ – Човекът, който се казва Исус. Какво означава буквата И в името на Исуса? – На египетски език буквата И означава начало на нещата. Исус е първият човек, който излезе от началото на нещата т.е. от Любовта, от Бога. Тази буква означава още и Истината. Всеки

човек трябва да съдържа тази буква в себе си. С буквата Л се пише думата Любов, но същевременно се пише и думата лъжа. Това опорочава донякъде значението на буквата Л. Обаче, поради Любовта буквата Л става свята, затова тя разкрива всякаква лъжа.

И тъй, разумният живот е необходим за всички хора, понеже той носи здраве в себе си. Това учение, което ние проповядваме, изисква най-първо хората да бъдат здрави. Физическото здраве определя качествата на човешката душа. Здравето не подразбира пълнота, но то носи радост и веселие в живота на човека. Ако човек има добре развита стомашна система, той има благородни чувства и правилна мисъл. Такъв човек е доволен от условията, в които разумната Природа го е поставила. Сънят на здравия човек е тих, спокоен, без никакво хъркане и шум. Това говори за хармония между неговите чувства и мисли. Този човек се отличава с вътрешно равновесие. Когато видите някой човек да спи правилно, без хъркане и шум, той представлява нещо красиво и приятно за наблюдение.

Днес почти всички хора хъркат. Какво подразбира хъркането? – Осъждане, одумване, мърморене. Какво правят съвременните хора? – Съберат се няколко души помежду си, били те учени или прости и започват: „Защо този човек постъпил така, а не иначе? Защо този философ се произнесъл по еди-кой си въпрос така, а не иначе?“ Това не е ли хъркане? Оставете всички тия неща настрана и спете тихо и спокойно! Сънят има голямо значение за правилното развитие на човека. Човек се учи само когато спи. Във време на тих и спокоен сън, човек може да разреши всички най-трудни философски въпроси или всички най-трудни въпроси, които са го смущавали през деня. Който не може да спи спокойно, нека се упражнява в това направление ден,

два, месеци, година, докато най-после придобие изкуството да спи тихо и спокойно, без хъркане. Като ученици правете разни опити. Например, проверявайте разширението, което става у вас при всички случаи на добро разположение. После измервайте какво намаление става в широчината на врата ви при недобро разположение на духа. Всички тия опити представляват малки придобивки към новата положителна наука.

„Кой ти отвори очите?“ – Човекът, Когото наричат Исус, взе малко кал, намаза очите ми и аз прогледах.

И тъй, невидимият свят, Бог желае да се отворят очите на всички слепи хора и да кажат: „Слепи бяхме досега, но отвориха се очите ни и сега са пълни с Божията Любов; умовете ни са пълни с Божията Мъдрост; душите ни са пълни с Божията Истина. Сърцето на всеки човек е пълно с Божията Любов, с Божията Мъдрост и с Божията Истина дотолкова, доколкото то може да побере в себе си.

Беседа от Учителя, държана на 21 Ноември, 1926 г. в гр. София

НЕ ГО ПРИЕХА

„Светът Го не позна.“

(Йоан 1 : 10, 11)

Във външната, т.е. във видимата, в материалната, в официалната страна на живота съществува едно психологическо противоречие. Външно хората са модно, официално облечени и затова, като дошла Истината между тях, те не могли да я познаят и не я приели. Истината дошла облечена много просто като последен бедняк, но понеже хората обръщат внимание повече на външната, отколкото на вътрешната страна на човека, те не могли да я познаят и тя минала и заминала покрай тях, без да разберат великото, което тя носи за цялото човечество.

„Светът Го не прие.“ Това значи : Истината дойде между своите, но те не я приеха. Защо? – Понеже бяха заети с ядене и пиене, с угощения, с печелене пари и т.н. В човека едновременно действат четири вида стремежи: в неговия ум, в неговото сърце, в неговата душа и в неговия дух. Много от съвременните хора не вярват в душата и в духа, но вярват само в ума и в сърцето. Под думата „душа“ те разбират известни функции, които са резултат на вътрешната деятелност в човека. Обаче какво нещо всъщност е душата, няма да се спираме върху този въпрос. Някои смесват проявите на сърцето с тези на душата и проявите на ума с

тези на духа, но трябва да се прави точно разграничение между сърце и душа, както между ум и дух.

Христос казва: „Глава на словото е Истината.“ Значи Истината е начало на нещата. Тя определя посоката, към която ние се движим. За да добие вътрешен смисъл, животът трябва да има определена насока. С други думи казано: За да се осмисли животът, всеки човек трябва да има известна идея в себе си. Тази идея не трябва да бъде близка. Днес всички хора говорят, че идеите трябва да бъдат близки и леснодостижими. Ние знаем обратното: Идеите, които движат човека напред, не трябва да бъдат нито материални, нито близки, нито леснодостижими. Далечните, мъчно постижимите идеи са красиви. Защо? – Колкото е по-далеч идеалът на човека и колкото е по-мъчнопостижим, толкова и неговите усилия и неговият стремеж ще бъдат по-големи. Този човек знае, че има да постига нещо. Каква красота има в постигането на неща, които седят на разстояние само десет крачки от човека? Материалистите казват: „Ние искаме да постигнем близките идеали.“

Едно от отличителните качества на съвременната култура е бързането. Съвременните хора искат бързо да станат учени, бързо да забогатеят, бързо да научат живота и затова се впускат безогледно към всички удоволствия като мислят, че чрез тях ще научат много неща. Ако отидете в Америка, ще видите, че там всеки бърза да забогатее, да придобие знания, да се удовлетвори и т.н. Затова днес всички хора се възхищават от англичаните и от американците. Добро нещо е бързината, но да се бърза във всичко, това не е похвално, нито е за препоръчване. У българите пък съществува друга характерна черта: Българинът бърза само лятно време, а зимно време не бърза. Тогава той почи-

ва, широко му е около врата. Той работи през лятото усилено, бърза да събере храната си, да напълни хамбара с жито, а през зимата е спокоен, че се е осигурил. Същата черта съществува и между учените хора. Те гледат да напълнят библиотеките си с много книги, които да четат и учат. Като прочетат много от тия книги, главите им се напълват със знания и те се считат осигурени. За такъв човек казват: „Учен човек е този.“ – По какво познават, че е учен? – Хамбарът му, т.е. неговата глава, е пълен със знания. Главата на учения човек увисва надолу като узрял клас. Като погледнете към такъв клас, вие казвате: „Отличен е този клас!“ Защо? – Защото главата му е увиснала надолу. Такова нещо представляват много от съвременните учени хора. За простия човек казват: „Този човек е прост.“ Питам: Как познахте, че този човек е прост? – Главата му стърчи нагоре. – Какво лошо има в това? Кои класове стърчат нагоре? – Празните класове. Питам: Какво беше положението на узрелите класове преди да цъфнат и да завържат? И те не стърчаха ли нагоре, както стърчат сега празните класове? – Стърчаха, разбира се. Ето защо, като знаем това, ние трябва да гледаме с уважение на всеки празен клас, който днес стърчи нагоре. Утре и той ще увисне към земята. Когато един клас стърчи нагоре, това показва, че в него има нещо велико, което чака своето време, за да се прояви. Когато един клас се разпръсне, той ни учи на закона на самопожертвуването. Той казва: „Всичко, което аз имах, дадох на света. Сега вече съм готов отново да започна работата си.“ Какво може да направи узрелият, увисналият клас надолу? Ако аз нося на гърба си тежък чувал и срещна на пътя един узрял клас, той ще може ли да ми подигне чувала? – Няма да може, защото и той сам носи пълен чувал.

И тъй, празните чували в света могат да работят, а пълните не могат. Какво ще кажете отгоре на това? Мнозина казват: „Учените хора, т.е. пълните глави, пълните хамбари ще оправят света.“ – Нямам нищо против тази философия, но казвам: Ако наистина пълните глави, т.е. пълните хамбари, пълните класове, пълните чували ще оправят света, те трябваше досега да го оправят. Оправен ли е светът? – Не е оправен. Значи, в този смисъл, главата на човека всякога трябва да бъде празна. Какво се разбира под тия думи? Това подразбира: Главата на човека трябва да бъде празна от всички онези материални работи, които заемат място и пространство. Кой живот наричаме празен? – Животът на всички преходни, временни неща е празен. Съвременните хора казват: „Главата на човека трябва да бъде пълна.“ С какво? Главата на човека да бъде пълна с нещо, това е материалистическо схващане. Няма защо да се казва, че главата на човека трябва да е пълна. Тя и без това е пълна с мозък. С какво още може да бъде пълна главата на човека? – С ум. Още? – С душа. Още? – С живот. Не, главата на човека не може да се пълни нито с ум, нито с мисли, нито с душа, нито с живот. Тези неща не могат да пълнят празнини. Всеки човек, който мисли, има празна глава. Защо? – Защото мисълта е непрекъснат процес на втичане и изтичане. Мислите не могат да се задържат на едно място и да пълнят празни пространства. Те не са нещо материално. Да се говори за пълнене на главата, това показва неразбиране на нещата. Всяко неразбиране ражда двусмисленост, както и ред безсмислици.

Много от съвременните писатели си служат с думи, които едновременно съдържат в себе си две различни понятия. И затова, като разглеждате граматиките и хрестоматиите в съвременните училища, в четивата виждате упот-

ребени такива думи, които предизвикват в ума на децата най-двусмислени образи, понятия и мисли. Всяка дума трябва да включва в себе си само едно точно определено понятие. Когато кажете „гладен съм, жаден съм, болен съм, здрав съм“, всички тия изрази трябва да изказват само едно точно определено понятие. И всеки, който чуе тези изрази, трябва да разбира какво искате да му кажете. Когато се каже морален, религиозен човек, тия думи също така трябва да произведат в човека само едно точно определено понятие. Днес, като се каже, че някой човек е религиозен, разбират, че той е малко смахнат. Въпреки това, чувате някоя майка да казва на сина си: „Синко, добре е да станеш владика.“ Значи той ще стане владика на смахнатите хора. Какво показва това? – Че думата „религиозен човек“ днес се е обезсмислила, опорочила, обезсолила. Какво подразбират под думата „верующ човек?“ – Под верующ човек разбират такъв, който вярва в невидими неща. По нататък разсъждават: „В невидими неща може да вярва само този човек, който живее в света на халюцинациите.“ Казвам: Истинският живот седи в невидимото. Някой казва: „Аз виждам, аз чувствам.“ – Какво виждаш и какво чувстваш? Това, което чувстваш с пръстите си, то не е виждане, то е друг процес. Кое е реалното в света? Реалността седи дълбоко някъде вложена в нашето битие, в нашия съзнателен живот. С това ние не искаме да се премахнат вярванията на хората, но казваме, че нещата днес са разместени.

Ще ви дам един пример, да видите как се разместват нещата в живота. В един от американските университети студентите по естествени науки решили да си направят една шега със своя професор по зоология и същевременно да го подложат на изпит, да видят доколко той владее ма-

териала си. За тази цел те му устройват следния изпит: Вземат няколко бръмбари от най-различни видове и ги разкъсват на няколко части, като отделят на една страна главите им, на друга страна – краката, а на трета – телата им и от разните части на тия видове бръмбари, те сглобили отделен представител, който предложили на професора си, да се произнесе към кой вид от бръмбарите се отнася дадения. Професорът го взел, разглеждал го у дома си най-внимателно цели три дни и най-после им казал: „Този бръмбар е от рода „хъмбък.“ Това значи: такъв бръмбар в Природата не съществува; той е нещо измислено, сглобено от вас. По същия начин и съвременните хора са направили ред преобразования в обществения живот, в семейния живот, в религията и най-после казват: „Как ще се разреши този хъмбък?“ И в науката има такъв хъмбък. Навсякъде в живота има по един хъмбък, който хората сами са си сглобили и като не знаят, че това не е естествено явление, не могат да намерят начин как да го разрешат, вследствие на което се мъчат. Няма какво да го разрешавате. Това е един хъмбък – нищо повече. Днес съвременните хора се мъчат да разрешат въпроса за наследствеността, но тъй, както го разрешават, те се натъкват на един хъмбък. Срещаме някой човек, който пие, всички го оправдават, казват: „Този порок се проявява у него по наследство, той го е наследил от баща си и от майка си.“ С това въпросът се изчерпва. Вярно е, че не само баща му и майка му, но и неговите деди и прадеди от четири поколения насам са яли и пили, и техния внук днес се явява със същия порок. Обаче, на този човек трябва да се каже, че неговият порок е един хъмбък, той не е естествен процес в Природата. Щом е така, той може да работи върху този свой недостатък и да се освободи от него. Вярно е, че човек нас-

ледява добри и лоши черти от своите деди и прадеди, но той носи и свои собствени добри и лоши черти от своето минало. Обаче с усилената деятелност на своя дух, той ще може да развие добрите черти и да се освободи от лошите. Това, което човек проявява в живота си, без да го е опитал, той го е наследил; това, което е опитал в своя живот, то е негово вече и за него той има опитност. Мъдрият човек е опитал и проверил всичко това, което той знае. Например, той знае какво е положението на неговия ум, на неговото сърце и неговата воля. Когато човек се подава на своите наследени черти, той се води от настроения, от моментни разположения. Такъв човек се гневи, сърди, и той всякога иска нещата да стават тъй, както той ги желае.

Преди създаването на света Земята беше неустроена и пуста: Всичко по нея беше в замръзнало състояние – навсякъде само ледове и снегове. Всички живи същества, както и човека, прекарвали в дълбок сън. Денят, в който Бог решил да създаде света, слънцето на живота изгряло в своето великолепие и блясък. В този момент снеговете и ледовете се стопили, водите потекли, тревите израсли и цветята цъфнали. Първи рибите почувствали тази промяна в света. Те започнали да се движат свободно във водата, изваждали главите си на повърхността на водата и си казвали: „Какво стана в света, та ние сега можем да се движим по-свободно и да виждаме по-отблизо слънцето? Трябва някаква външна причина да е предизвикала тази промяна.“ Втори насекомите почувствали промяната и всички започнали да излизат от своите тъмни и студени скривалища и весело да бръмчат. Те си казвали: „Какво стана в света, та цветята цъфнаха, за да могат да поддържат и нашия живот? Някаква външна причина е създала тази промяна.“ Най-после и млекопитаещите се пробудили от своя

дълбок зимен сън и се запитвали: „Каква е тази промяна? Как изникна тази трева, с която ние ще можем да поддържаме живота си?“ След това рибите изпратили една делегация до своя господар – човека – и започнали да му казват: „Хайде, господарю, стани вече! Време е и ти да продължиш своя живот. Слънцето вече изгря и стопи ледовете и снеговете.“ – Тъй ли, че аз още не съм се наспал! Не минава много време, идва втора делегация – от насекомите – и казва на човека: „Хайде господарю, цветята вече цъфнаха! Слънцето грее силно, време е да станеш и да започнеш работата си!“ – Не съм се още наспал. Идва при него най-последно и третата делегация – от млекопитаещите – и му казва: „Хайде господарю, стани вече! Тревите изникнаха, нов живот дойде!“ – Няма какво да се прави, ще се става. Работа ме чака, трябва да ора! Питам ви: „Дойде ли делегация при вас от рибите? Дойде ли делегация от насекомите? И най-последно, дойде ли делегация от млекопитаещите?“ Преведете тия символи и вижте какъв смисъл се крие в тях!

Мнозина ще кажат: „Тия неща са отвлечени, далечни за постигане. Ние искаме неща близки до нашия живот. Ние искаме да си поживеем.“ Казвам: Тия хора, които искат да живеят, ще изгубят живота си. Христос е казал: „Всеки, който иска да запази своя живот, той ще го изгуби.“ Действително, тъй както живеят съвременните хора, те ще изгубят живота си. В ума на всеки човек трябва да има положителна идея, да се стреми към целокупния живот. Когато човек се стреми към целокупния живот, всички противоречия са изключени за него. Щом няма противоречия в живота си, той е в пълна хармония и вътре, и вън от себе си. Кога може човек да прогресира: Когато живее в хармония или в дисхармония? Когато е здрав или когато е

болен? – Хармонията и здравето са условия за прогресирането на човека.

„Светът Го не позна.“ Ние разглеждаме света, в който е дошла Истината, в широк смисъл, с всички външни и вътрешни условия, при които човек може да се развива правилно. Казва се в Писанието, че образът на този свят прехожда. Това не трябва да смущава човека. То не подразбира, че светът в своята същина ще изчезне. Преди всичко, светът е велик стимул в живота на всеки човек. В него той развива всички свои дарби и способности. Под „свят“ в широк смисъл на думата се разбират не само хората, но и всичко живо в своята целокупност.

„В своите си дойде, и своите Му Го не приеха.“ Под „своите си“ разбираме вътрешния, интимния, индивидуалния живот на човека. Значи, човек се движи между две положения: Той постоянно излиза във външния свят, който наричаме обективен, и после влиза в своя вътрешен свят, между своите си, който наричаме субективен свят. Значи ние живеем между два свята: между субективния – малкият свят, и обективния – големия, великия Божествен свят.

Следователно, когато Истината дошла в света, той не е бил готов да я познае. Какво лошо, какво грешно има в това, че светът не могъл да познае Истината? Това говори само за степента на неговото развитие, за будността на неговото съзнание. Ако детето не може да познае майка си, какво показва това? – Че неговото съзнание още не е пробудено. Ако някое дете е отделено от майка си още от шестия месец и предадено на друга жена да го гледа, то ще познае ли някога майка си? – Няма да я познае. Будно детето е това, което познава образа на майка си веднага след раждането си. Някои от сегашните деца започват вътрешно да познават образа на майка си още от първия месец

след раждането си; други – на втория месец; някои – на шестия месец, на годишнината след раждането си, а най-закъснелите – едва на третата година. Когато казваме, че някои хора не познават Бога, това показва, че те са малки деца, съзнанието на които още не е пробудено. Такива деца, който и да ги вземе на ръце, те мислят, че това е тяхната майка. Така ли трябва да бъде? Майка може да се счита само онази жена, която е могла да вложи нещо в децата си, за което те я познават веднага след раждането си.

Сега ние говорим за Истината. Обаче какво е вложила Истината в човешката душа? – Тя е вложила в душата на човека стремеж към свобода. Този стремеж се изразява в копнеж към простор на човешкия ум и на човешкото сърце. Без Истината човек не може да има определена посока на движение. Да допуснем, че някой човек иска да обича. Всички хора обичат и са обичани. Какво представлява обичта? – Любовта, обичта е пробуждане на съзнанието, проява на живот в човека. Любовта не е чувстване, както я наричат някои хора, но тя подразбира пробуждане на съзнанието. При пробуждане на съзнанието у човека се явяват условия за ума да мисли и за сърцето да чувства. Не може да се пробуди съзнанието на човека, ако в него няма поне малко Любов. Любовта внася живота. Пробуждането на съзнанието е процес. Някои мислят, че като възприемат Любовта според своите разбирания, и всички неща в живота ще им се изяснят. Не е така. Ако човек има ограничени разбирания за живота, когато Любовта дойде у него, тя ще го направи нещастен. Когато Любовта дойде между хора, които не са подготвени за нея, те изгубват своето предишно щастие; те изгубват и своята Любов. Де отива Любовта на двама млади, които са се обичали? Ще обясня тази мисъл с един пример. Какво става с великия цигулар,

ако например, се скъса струната „ми“ на неговата цигулка? – Той изгубва четвърт от своята сила. Като велик цигулар той може да си послужи и със струната „ла,, да употреби нейните високи позиции, но все-таки той е лишен вече от високите позиции на струната „ми“. Ако се скъса струната „ла“, той може да свири и на две струни. Най-после, той може да свири и на една струна, но този цигулар изгубва вече достатъчно от своята сила. На една струна може ли да се свири? Казват за Паганини, че той свирил и на една струна. Вие свирили ли сте на една струна, да знаете как се свири? Някои хора казват, че и с едно око може да се гледа. – Може. Вие гледали ли сте с едно око, да знаете как се гледа? Други казват, че и с едно ухо може да се слуша. – Така е, но вие слушали ли сте с едно ухо, да знаете, как се слуша? Трети твърдят, че може и с една дупка на носа да се мирише. Питам: Защо Природата е поставила две очи, две уши, две дупки на носа, две отвори на устата – едното, което води за стомаха, а другото за белите дробове. Всеки човек, който не разбира дълбокия смисъл на живота, казва: „Една уста ми трябва само.“ – Да, една уста, но с две отвори. Такъв е законът в Природата. Всяко нещо, което има начало, има и край. И обратно: Всяко нещо, което има край, има и начало. Като се съберат две неща, които имат начало и край, те образуват вечността в себе си.

Следователно, като съберете главата и опашката на змията, вие ще образувате вечността. Вечността подразбира неща, които нямат нито начало, нито край. Когато човек се намери в едно начало и в един край, състоянието му се изменя. Когато някой човек залюби нещо, той има начало. Той е в началото на своята Любов. Когато изгуби Любовта си, той е на края на своята Любов. Това не показ-

ва, че Любовта е изчезнала, но неговата Любов е изтекла. И сега, за да дойде нов приток от Любовта, главата и опашката на змията трябва да се съединят. Това подразбира, че омразата и Любовта трябва да се съединят – нищо повече. Защо? – Омразата към някого е Любов към друго. Омразата сама не съществува. За да се прояви омраза в сърцето на някой човек или в цяло общество, затова трябва да има два обекта. И тогава Любовта към едного, ражда омраза към друго. Следователно, когато Любовта към два обекта не е еднакво насочена, непременно към единия от тях тя ще се прояви във вид на омраза. Значи омразата представлява най-малката степен на Любов, която има известно отражение. Ние наричаме тази Любов материална. Тя ражда всички нещастия в света. Всеки човек, който има Любов към своя живот, той е в състояние да убие някого. Питам: Ако човек от Любов към своя живот убие някого, с това той спасява ли своя живот? Казано е: „Който иска да запази своя живот, той ще го изгуби.“ Какво правят съвременните лекари, като се зарази ръката на някой болен? – За да не се зарази и другата, те отрязват заразената. Това правилно ли е? – Не е правилно, но то се практикува от лекарите само като временно, преходно средство. Ами ако се зарази и другата ръка, какво ще направят? – И нея ще отрежат. Ако се зарази десният крак, и него ще отрежат. Ако се зарази левият крак, същото ще направят и с него. И какво ще остане най-после от човека? – Само един труп. Не, човек трябва да знае, че неговият организъм е уд от Божествения организъм, и ако за запазването на своя живот, погубва живота на брата си, с това той внася дисхармония в целия Божествен организъм, като покарва и своя живот. Какъв смисъл има да се отрязват удове на организма един след друг и да остане само труп от

него? Казвате: „Нали трябва да се направи операция, за да се спаси живота на човека?“ – Вярно е, че трябва да се правят операции, но не физически. Съвременната наука трябва да върви от психическото към физическото. Методът, с който си служи съвременната медицина и хирургия, не е правилен. Преди да се отреже крак или ръка от човешкото тяло, първо трябва да се намери причината, която е предизвикала болката и тя да се отстрани. Трябва да дойде такъв учен, който да знае от колко години се е появила причината за някаква болка, и после да се заеме с отстраняването ѝ. След като намери причината за болката, нея да отреже, а тялото да остане непокътнато. Не трябва да се режат удове на човешкото тяло!

Един виден американски лекар проучвал болестите, от които страдали съвременните хора, и намерил, че са толкова разнообразни, с разни вариации за всеки болен, че се принудил най-после да ги класифицира с името „своеобразни болести на съвременния век.“ Дохожда при него един богат търговец от Ню Йорк, който страдал силно от крак. Той се показвал на много лекари, но никой не могъл да му помогне. Преглеждали го и с рентгенов апарат, обаче нищо не намерили в крака му. Външно кракът бил съвършено здрав, но болката била нетърпима. Когато се явява при този виден американски лекар, който лекувал повече по природен начин, той го запитал: „Спомняш ли си преди 5 -10 години най-много да си виждал някой човек със счупен крак? Можеш ли да си спомниш подобна картина от своя живот? Търговецът като си помислил малко, спомнил си следния случай. Веднъж отивал към главната гара на Ню Йорк и там видял един човек, на когото кракът току-що бил счупен и силна струя кръв текла от него. Това му направило силно впечатление, но той скоро

забравил този случай. Струвало му се, че образът на този човек съвършено се изгладил от паметта му. Тогава лекарят обяснил болката в крака му именно с този спомен, който по закона на самовнушението е действал в неговото подсъзнание и сега изпъква в съзнанието му като действителен факт: Той усещал болка като на счупен крак. Сега по обратен път той ще трябва пак чрез самовнушение да изхвърли този образ от подсъзнанието си. И действително, този болен успял да се излекува по начина, който американският лекар му препоръчал. Ако болката на крака му се беше продължила дълго време, лекарите биха прибегнали до отрязване на крака.

По същия начин много от тежките и мрачни мисли, чувства и настроения на съвременните хора се дължат именно на такива причини. Отивате, например, в болницата или в лудницата да посетите някой ваш познат болен, и там един от болните или от лудите прави такива движения, които оставят силни впечатления във вашето подсъзнание. Не се минава много време и вие започвате да изживявате неговите мисли и чувства. Вие се мислите вече за болен; страдате, викате лекари, и никой не може да намери причината на вашето състояние. Това са външни впечатления, натрапени на вашето подсъзнание. Вие сте се свързали с този болен и сега преживявате неговото състояние. Духовният човек трябва да се пази от груби, от грозни образи, да не оставя те да му въздействат, понеже след време те ще произведат лоши последствия върху цялата му психика. Затова, всеки човек трябва да има будно съзнание, с което да отблъсква от себе си тези груби, лоши образи. Грозните, изопачените, кривите образи са причина за голяма част от страданията на човечеството, от които то и досега не може да се освободи. Човек трябва да

живее с красивите образи на живата Природа, да се съобразява с нейните закони и да ги прилага в живота си. Няма по-голямо щастие за човека от това да живее съобразно законите на живата Природа. Всички хора, всички общества и народи, които са живели по този начин, са имали отлични резултати. Историята ни дава много образци от такъв живот. От хиляди години насам ние живеем при най-щастливи условия за чист природосъобразен живот. Ние сме точно в пътя, който ни води към хармоничен живот. Какво се изисква за това? – Да приемем Истината. Приемем ли Истината, тя ще изпълни своята задача.

Когато Истината дойде между хората, тя всички ще изпита. За обяснение на тази мисъл ще приведа следния пример. Един богат французин прекарал много време в странство, дето забогатял. Като се почувствал вече стар, решил да се върне в родното си място при своите близки. Обаче най-близките му роднини били двама негови братовчеди, на които решил да остави всичкото си богатство. Връща се той в родния си край, отива при един от братовчедите си и му казва: „Аз ходих в странство, където прекарах дълго време. Там спечелих много пари, но ето, голямо нещастие ме сполетя и изгубих всичкото си богатство. Вие знаете, че освен вас нямам други близки. Ще ви помоля да ме приемете между вас да прекарам старините си.“ – Ще видим, ще поговоря с жена си. Като прекарал при този си братовчед 5 – 6 недели, един ден той му казва: „Много съжالياвам, драги ми, че не ще можеш да останеш у дома за постоянно. Ние нямаме свободно място. Опитай се да останеш при братовчедата ми, може би той да има място за тебе.“ Тогава богатият отива при втория си братовчед и нему разправя същото, каквото на първия: че е останал беден човек, без никакви средства в живота си и се надява

да го приеме между домашните си, да прекара някак старините си. Братовчедът казал: „Добре, на драго сърце останани между нас! И аз не съм богат човек, но между всички ще минеш и ти.“ По този начин той изпитал доброто сърце на втория си братовчед и като награда за това оставя нему всичкото си богатство. Първият братовчед, като се научил за това нещо, започнал да се докарва на богатия си роднина, но вече било късно. По същия начин Истината постъпва с всеки едного от нас.

Като говорим за Истината, за Бога, ние не разбираме този Господ, Който живее нейде в Небето, но ние разбираме онзи Господ, умът на Когото е толкова мощен, светлината тъй силна и сърцето толкова велико, че в един момент може да извади с кука всички същества, останали и досега в ада. Това е само въпрос на времето. Бог няма да остави нито едно същество в ада. Всичко живо оттам ще излезе вън. Тогава Бог ще внесе ред и порядък навсякъде в света. Всички хора, които днес страдат и се мъчат, ще забравят своите страдания и мъчения. Когато Бог отиде някъде между хората, те не Го приемат, а при това казват, че вършат всичко за Господа. Дойде някой човек между вас, вие му давате нещо и казвате: „За Господа давам.“ Не, вие давате за себе си, а не за Господа. Отива един религиозен човек при някои хора и започва да ги учи как да се жертват за Господа. – Това не е право. Всеки човек сам трябва да се учи. Съвременните хора трябва да служат на друг морал. Ако искам да науча хората как трябва да живеят за Господа и как трябва да се жертват, първо трябва да науча себе си на това нещо. Друг някой пък иска да научи хората на логическо мислене. Никой не може да учи хората на логическо мислене. Преди всичко в света не съществува никаква логика. Чрез логиката едни хора доказ-

ват Истината, а други я отричат. Питам: Каква е тази логика, която едновременно отказва и доказва Истината? – Това не е никаква логика. Друг някой казва: „Ние трябва да се научим да разсъждаваме!“ Как ще се научите да разсъждавате, когато разсъждението е свободен процес на душата? Да разсъждаваш, значи да виждаш нещата. Пред мене седи една картина, която представлява човешкия образ. Първо аз разглеждам какви са очите на този образ, после какви са ушите му, устата, носа, веждите, краката, ръцете и т.н. От всичко това съдя доколко художникът е могъл да схване външните черти на този образ. След това от цялата картина съдя и за самия художник. Колкото картината е по-жива, толкова и художникът е по-жив; колкото картината е по-мъртва, толкова и художникът е по-мъртъв. Колкото картината е по-разхвърляна, толкова и художникът е по-разхвърлян. Обаче Природата не обича разхвърляните неща.

И тъй, като се говори за сегашния живот, трябва да се знае, че в Природата и в живота всичко е в движение. Затова, именно, това, което е било днес, утре няма да бъде – друго нещо ще имаме. Нещата всеки момент се менят по причина на това, че местата и обстановката им се мести. Движението е израз на съзнанието. Съзнанието само се движи. Значи спирането винаги носи нещастия, а Природата не търпи никакви нещастия. Когато някой запитва на какво се дължат страданията и нещастията в света, той трябва да знае, че причината за страданията и нещастията са малките спирки, които хората правят. Животът не търпи спирки; той изисква във всичко движение и то такова, каквото се предвижда за всеки даден случай и момент. На същото основание и влаковете имат свои предписания, които те трябва да спазват, защото, ако увеличат или намалят

бързината на своето движение, ще станат катастрофи. Всеки трябва да се движи според бързината, която му е определена. Както всеки човек има свой начин на мислене, на чувстване и на действие, така и всяко движение трябва да има своя определена посока.

Питам: В какво седи положителната философия на живота? Ако имаме три същества, едното от които живее на Месечината, другото на Слънцето и третото на Сатурна, какви впечатления ще имат те от нашата Земя? Могат ли те от светлината, която се отделя от нашата Земя, да познаят какво е нашето състояние, или пък да познаят какви мисли ни интересуват или с какви въпроси се занимаваме? – Донякъде те могат да определят нашето състояние и уровена на нашата мисъл. Какво показват например червеният, синият, жълтият или белият цвят на светлината, която се отделя от разните планети? Ако светлината, която се отделя от някоя планета е червена, това показва, че съществата, които живеят на нея, са крайни материалисти; те мислят само за ядене и пиене, и между тях господства юмручното право. Когато светлината на някоя планета е зеленикава, това показва, че съществата, които живеят там, са материалисти, но материализмът в тях е взел повече умствен характер. Частната собственост в тия същества се е усилила значително и всеки от тях иска да владее грамадни пространства. Изобщо, материализмът там е в своя разцвет. Жълтият цвят на някоя планета показва, че там живеят същества повече мислещи, философи. Тия същества са горделиви. Всеки цвят има свои добри страни, както и свои дефекти. Когато всички цветове се съединят в едно, те образуват белия цвят – цветът на хармонията. Всеки цвят трябва да хармонира с другите, за да се изгладят неговите дефекти. Червеният цвят показва чрезмерна

деятелност. Човек трябва да знае как да регулира червения цвят на лицето си, защото, ако лицето придобие силно червен цвят, това показва известна болезненост на организма. Червеният цвят може да бъде здравословен, а може да бъде и нездравословен. Често казват за някого: Този човек силно пожълтя или силно позеленя. Значи разните цветове изразяват различни мисли, чувства и състояния на човека. Те служат като символи.

В Писанието се казва, че Истината дошла в света и светът не я приел. Това е ясно за всички. Същевременно се казва, че Истината дошла между своите си и те не я приели. Това вече се отнася до индивидуалния живот на човека. Питам: Какви жертви се изискват от по-напредналите хора, за да възприемат Истината и да я приложат в живота си, както трябва? Няма по-красиво нещо от това, като дойде Истината у нас, да знаем как да се справяме с всички мъчнотии, които животът ни носи. Човекът на Истината не може да бъде нито болен, нито беден – той се справя с всички трудности и мъчения. Човекът на Истината може да се справи и със смъртта; той е свободен гражданин. Разумен човек е този, който обича Истината. Най-високото състояние, към което човек трябва да се стреми, е да обикне Истината. Ще кажете: „Кой е достигнал до това състояние?“ Ако хората още не са достигнали това състояние, не значи, че не трябва да се стремят към него. Коя мравка е станала човек? – Никоя. Кой човек е станал Бог? – Никой. Някои казват, че понеже човек е бил създаден по образ и подобие Божие, той нямало към какво повече да се стреми. Не, стремешът, който човек има в душата си, е постоянен, понеже пред него седи един светъл и мощен образ, към който винаги трябва да се стреми. Когато любим, ние имаме в душата си нещо велико. Когато говорим за Исти-

ната, за Мъдростта, за знанието, ние имаме нещо велико в душата си. Когато говорим за обществения живот, какво трябва да подразбираме? – Общественият живот подразбира един идеал към хармонични, правилни отношения, към възвишен ред и порядък, който трябва да съществува в живота на индивида, в живота на народите и в цялото човечество. Дойде ли се до такъв живот, всеки човек ще седи спокойно под смоковницата си, несмущаван от никакви изкушения и борби, на каквито се натъква. Такъв човек от нищо няма да се плаши. Войни тогава няма да има. Ако има войни, те няма да бъдат като сегашните, в които хората се убиват едни други. Тогава хората ще воюват, без да се убиват; ще се заробват, без да се лишават от свобода; ще се затварят, без да се измъчват. Такава трябва да бъде истинската философия на живота.

Днес културният свят се намира в големи противоречия, които произтичат от неговите схващания за живота и за Бога. Как схващат, например, съвременните религиозни хора, били те православни, протестанти, католици или тия от новите течения, въпроса за Бога? Или как разбират те Божественото начало в човека? Когато разправяли на един български свещеник колко хубаво бил посрещнат Тагоре в България, той се уплашил и казал: „Господи, прсти им, те не знаят, какво правят!“ Тагоре е велик поет, той има нещо красиво и велико в душата си. Той минава и заминава през България, ще занесе със себе си нещо хубаво за българите и ще го опише. Какво лошо има в това? Но българският свещеник се плаши да не би българите да изпаднат под влиянието на Тагоре. Нека не се плаши този свещеник. Българинът винаги българин ще си остане. Ако един човек днес се обърне към едного, а утре към друго, какво представлява той от себе си? Българинът е една пос-

тоянна форма; англичанинът също така е една постоянна форма. Същото може да се каже и за всеки човек от каквато народност и да е той. Дето и да туриш българина, той пак при българина ще се върне. Онези, които не познават този закон, казват: „Жалко, ще се опропасти народа ни!“ – Не, никой народ не може да се опропасти. Има само един начин, по който народите могат да се опропастват и да се спрат в своето развитие. Този начин се крие в неизпълнението Божия Закон. Такъв пример имаме с еврейския народ. Ето, от толкова години насам, съдбата тласна еврейския народ от едно място на друго по лицето на Земята за неизпълнение Божия закон, но пак не изчезна. Защо? – Бог не е допуснал това. Както виждате, този народ го бият, гонят, но има нещо, което го държи. Значи, няма сила в света, която е в състояние да заличи един народ от лицето на Земята, ако това не е допуснато от Бога. Не само това, но евреите и до днес заповядват на целия свят. Освен това, между тях се срещат и много умни хора. Това е доказателство, че без волята на Бога народите не могат да изчезват, нито да се изменят. Кой пази евреите и кой ги е пазил досега? – Пази ги великият принцип в живота, който пази и всички останали народи. Евреите поддържат учението на Мойсея, но много от тях са кабалисти. Обаче, има едно учение, което всеки народ държи скрито в себе си, пази го като зеницата на очите си, изпълнява го точно, без да знае някой. За това нещо християнският свят нищо не подозира. Евреите, например, особено точно спазват закона за десетъка. Каквото спечелят, отделят една десета от него за Бога. От хиляди години насам те спазват този закон най-внимателно. Освен този закон, те имат и друго нещо хубаво, което грижливо пазят в себе си, защото то ги държи здраво като народ.

Казвам: И българите, както всеки народ, лесно се настройват срещу писатели, поети, държавници и други. Когато слушат някой от тях да им говори неща, които не им понасят, те казват: „Този човек ще съсипе народа ни.“ И на това основание днес българите са разделени на партии, всяка от които иска да покаже пред народа, че милее за него повече от другите партии. Ако всички партии приложат Божественото учение, те ще станат народ и половина. Ние не говорим от само себе си, но показваме на хората пътя, по който те трябва да вървят. Всяка партия обича народа си. Добре е това, но нека тяхната Любов почива на здрава основа. Нека всички партии се сплотят помежду си и да не внасят омраза едни към други, да не въстават брат срещу брата си, както това става днес между всички народи. Има един разумен начин, чрез който всяка партия може да подигне своя народ. Щом става въпрос за Любов между хората, всички казват: „Нека духовенството има грижата за това. – Добре, нека духовенството приложи Любовта между народа си. Духовенството пък ще каже: „Всички хора трябва да признаят нашата света църква!“ – Нищо, нека хората подкрепят и църквата. Всички, които създадоха църквата, бяха добри и умни хора. Светиите създадоха църквата. Аз говоря за тези светии, които и днес си остават святи, чисти, непорочни, които обичаха и човечеството, и Бога, и бяха готови да се жертват за Него. Обаче има и такива светии днес, които не вървят в съгласие с Божиите закони.

„И в своите си дойде, и своите му Го не приеха.“ Кого не приеха? – Това не подразбира да приемат някой човек, но да приемат Истината. Няма по-хубаво от това да се приемат колкото може повече вдовици, които никой не приема; или колкото може повече сирачета, които никой не прие-

ма; или да се приемат колкото може повече страдащи, нещастни хора, които постоянно викат: „Няма ли Господ в света? Няма ли Правда? Няма ли добри държавници в този свят?“ Те викат, надяват се, докато най-после дойдат до положение на отчаяние, на безразличие в живота и казват: „Няма ред и порядък в света, но яж, пий, живеј и нищо повече!“ Мнозина питат: „Кое е същественото в живота?“ – Това, което наричаме свят, то е външната страна на живота, но човек трябва да има обширни възгледи, в които да прониква разумността, и така да се добере до дълбоката вътрешна страна на живота. Дълбоко в душата си човек трябва да отдава правото на всеки едно, да го изслушва с внимание, да му каже няколко разумни думи, та и той от своя страна да разбере, че насреща му седи близък нему човек, с когото във всички случаи на живота може да сподели поне две благи думи. Този човек може да прави много грешки, но това още не дава право на другите да го пренебрегват. Всеки грънчар ще развали десетки, стотици грънци, докато се научи да прави хубави грънци. Той не може да се роди безпогрешен и велик в своите изделия. Много ще греша той, докато изкара хубави грънци за продан. Когато грънчарят прави грънци за себе си, колко ще му трябват? – Най-много 5 – 6 грънци. Ако той прави грънци за продан, ще трябва да изкарва с хиляди. Това показва, че той има вече отношения с хората. Заключение, което можем да извадим от това, е следното: Когато имаме много идеи, ние имаме отношения с много хора; когато имаме една идея, ние имаме само един приятел; когато имаме две идеи, ние имаме отношение само към баща си и майка си или към брата си и към сестра си. Когато имаме отношение към държавата, ние трябва да имаме едни идеи към министрите, други идеи към гражданите и т.н.

Когато имаме отношение към човечеството, трябва да имаме хиляди идеи. Казвате: „Идеята за българския народ е много обширна.“ – Колко души жители има България? – Около 4 – 5 милиона. Значи всеки учен в България трябва да има около 4 – 5 милиона идеи.

Едно време, когато Бог създал света, Той поставил Адама в рая – в Божественото училище – да се учи. Бог изкарал пред Адама всички животни, сам той да им даде имена. След като дал имена на всички животни, Бог извикал Адама да повтори пред Него имената на животните, според както той ги нарекъл. Като започнали животните да се изреждат две по две пред него, Адам си казал: „Всички животни са по две, имат си другар, а аз съм самичък.“ Адам не разбирал нищо от имената, които дал на животните, но знаел имената им; своето име, обаче, той не знаел, понеже нямал другар, който да го извика по име. В този мит се разправя, че Адам научил името си след като Бог му дал другарка, която го назовала с името Адам. И той я нарекъл Ева, което значи красива жена. Питам: Как постъпи Адам със своята другарка? Той направи една грешка, като я остави да скита сама из рая. Адам не трябваше да оставя Ева сама да се разхожда из рая и да се върти около дървото за познаване на доброто и злото, а винаги трябваше да бъде с нея. Този закон действа и в човека по следния начин: Когато сърцето е само, непременно ще станат някакви погрешки. Следователно, при всяка работа, при всяко изпитание, умът и сърцето на човека трябва да бъдат заедно, на едно място. Този е един от великите закони в света. Никакви убеждения не могат да съществуват без присъствието на ума, на сърцето, на душата и на духа. Както мъжът не трябва да оставя жената сама, така и жената не трябва да оставя мъжа сам да се разхожда из рая. Дето

е той, там трябва да бъде и тя; дете е тя, там трябва да бъде и той. Ходят ли всеки по отделно, работата се разваля. Заедно трябва да ходят! При първия изпит в рая Ева направи погрешката. Сега иде втори изпит за Адама. Той ще се постави днес пред дървото на живота, но Ева трябва да бъде при него. Ева трябва да бъде при Адама, да му даде един добър съвет. Иначе, и Адам ще направи погрешка, както Ева, и тогава ще отидат още 8000 години на изпитания и страдания. При първия изпит змията дойде при Ева и много лесно я изкуси. Сега към същото дърво се приближава Адам и неговата възлюбена трябва да бъде при него, двамата заедно да разрешат въпроса.

И тъй, всеки човек трябва да разрешава въпросите в своя живот с ума и със сърцето си едновременно. За да разреши въпросите си, той непременно трябва да обича някого. Това значи: Неговото сърце непременно трябва да се е събудило. Съвременните хора трябва да се подложат на големи страдания, които да разтърсят сърцата им, да започнат да любят, да обичат, но не от страх, а доброволно. Ако страданието може да събуди сърцето на човека да люби, това показва, че той е дошъл вече до своето спасение. Ако страданието не може да раздвижи сърцето на човека, да го накара да люби, това показва, че то не може и да го спаси. Някои питат: „Докога ще страдат хората?“ – Докато се спасят. Казвам: Иде страшният ден! В какво отношение този ден е страшен? – В това, именно, че Бог ще се прояви. При това знаем, че Бог е Любов. То значи, когато Бог, т.е. Любовта, дойде в света, тя ще произведе такива страшни сътресения, такива силни страдания, че които я познаят, ще застанат пред дървото на живота и още тук, на Земята, ще разрешат великия въпрос. Този въпрос не се разрешава на Небето, но на Земята. И който го

разреши, ще бъде дигнат на Небето. Казвате: „Страшно нещо е човек да се дигне във въздуха!“ Питам: По какво се познава, че пиленцето, което е прекарало дълго време в своето гнездо, е заякнало? – Силата му се познава по това, че щом заякнат неговите крилца, то изхвърква вече от гнездото си. Щом дойде този ден, то хвърква с крилцата си нагоре из въздуха. И на съвременните хора казваме, че е време вече да хвъркнат нагоре във въздуха. Те казват: „Страшно нещо е да хвърчи човек във въздуха!“ Не, време е вече хората да се повдигнат, да литнат с крилата си във въздуха. Въздухът, това е възвишеният свят на Любовта, в който хората трябва да живеят. Сърцето и умът на човека са неговите крилца, с които той дълго време ще се упражнява в гнездото си, докато дойде един ден Господ и го накара да излезе вън от гнездото си, да хвъркне с крилцата си в широкия и просторния свят.

„В света дойде, и светът Го не позна. В своите си дойде и своите му Го не приеха.“ Настава фаза, когато светът трябва да Го познае, и своите Му трябва да Го приемат. В това седи разрешението на великия въпрос. Всеки народ, който може да представи на света идеално управление и с това да подтикне и другите народи в тяхното развитие, показва, че Бог е дошъл в този народ и хората на този народ са Го познали и приели. Дойде ли Господ между един народ, всички ще познаят това нещо. По какво се познава? – Във всичко има изобилие и Божието благословение се носи навред. В този народ няма насилие и безпорядък, всички хора са бодри и весели. Нова наука, нови учители, нови професори, нови майки и бащи се явяват в този народ – всичко се изменя и преобразява. Дойде ли Бог между хората, всички се изменят и всичко се забравя. Че някой обидил някого,

че му направил големи пакости – всичко това се заличава от съзнанието на хората. Нова култура, нова наука иде в света! Петата раса, която сега живее, това е расата на животните. За в бъдеще ще дойде шестата раса, расата на Любовта. В Битието се казва, че в петия ден Бог създал всички животни, затова, именно, хората от петата раса живеят животински живот: Бият се, карат се, убиват се, мразят се – вършат всичко това, което и животните вършат.

Ще ви приведа следната аналогия, от която вие сами можете да си правите заключения. Когато кучето минало покрай Адама, той го запитал: „Ти запомни ли Божия закон?“ – Запомних го, написах го на зъбите си. Волът минал покрай Адама, и той го запитал: „Ти запомни ли Божия закон?“ – Да, запомних го, написах го на рогата си. Минал коня. Адам го запитал: „Ти запомни ли Божия закон?“ – Да, запомних го, написах го на копитото си. Най-после минала и Ева покрай Адама. Той запитал и нея: „Ти запомни ли Божия закон?“ – Да, запомних го, написах го на езика си. Затова днес жената много говори. След всичко това кучето хапе, волът боде, конят рита. Нека и съвременните хора си дадат отчет какво е останало от Божия закон у тях! Едно трябва да знаят всички хора: Божият закон не се пише нито на език, нито на зъби, нито на рога, нито на копито. Всички са го написали там, дето не трябва.

Казвам: Сега идат важни времена за човечеството, когато хората не трябва да се обезсърчават. По-важни времена от сегашните никога не са наставали на Земята. Времената, които сега преживявате, са велики по своите идеи. Много същества от невидимия свят биха дали милиони, за да присъстват в тия времена на Земята, но не ги пушат.

Всички билети за представлението, което ще се даде на Земята, са вече продадени. Много ангели хлопат, искат да дойдат за това представление, което ще се разиграе, но няма места повече. Затова тия от хората, които са недоволни от своя живот, нека продадат билетите си на някой от споменатите ангели, те да дойдат на Земята, а недоволните хора да отидат горе. Това, което ви говоря, е велика Истина. Сега е време всеки да покаже, че е човек. Дали сте българин, англичанин, американец, германец или какъв да е, това не е важно, времената са едни и същи за всички. Важното за вас е да използвате добрите условия на живота. Аз вярвам, че ще ги използвате, защото всичко това, което ви се говори не е ново, нито старо. Аз ви говоря за реалното, което всякога е ново. Ние не искаме да посаждаме нови неща във вас. Всичко това Бог е посадил във вас още в далечното минало, а сега то само ще прорасте, ще цъфне и ще даде своя плод. Аз вярвам и зная, че всичко е посято от Бога, а сега трябва само да се събуди. Аз не вярвам в закона на новото присаждане. Това, което отпосле се присажда, лесно се चुпи. Има нещо посято в човека още от хиляди години. То е Божественото, което чака времето си само, за да се пробуди. Това нещо един млад поет е изразил със следните думи:

„Каж ми твоите свещени думи, които някога си ми пях!

Тогаз Божествена топлина се разля в мен и стопи снега и леда.

И изобилно потекоха водите, които напоиха и оросиха всичко в мен.

И от тогава почна всичко да расте и цъфти, да върже и да зрее.“

Божият дух е вложил всичко това в човека. И когато дойде Божествената топлина, тя ще стопи снега и леда, ще потекат водите и всичко ще започне да расте и да цъфти, да връзва и да зрее.

Беседа от Учителя, държана на 28 ноември, 1926 год. В гр. София

УМОВЕТЕ ИМ

„И отвори умовете им да разбират писанията.“

(Лука 24 : 13)

Животът има временни и крайни цели. Това, което сега преживяваме е временно. То е обикновеният живот, обикновените всекидневни дрехи. Това е обикновената служба, която изпълняваме ден след ден, както конят се впряга в колата. Както днес впрягат конят в колата, по същия начин го впрягат и в останалите дни през седмицата.

Крайните или необикновените цели на живота представляват празнични дни, празнични дрехи. Първият ден на седмицата е празник на човека. Много хора празнуват тържествено 50 годишната си възраст. Този ден е светъл празник в техния живот. След този ден те започват нов живот. Във всеки век, във всяко хилядолетие има по една такава празнична година, наречена юбилейна година. Сега на Земята наставка епоха, в която ще имаме такъв празничен ден. Днес хората намаляват празниците, защото в тях няма никаква идея. Те са празни, безделни дни. Истинските празнични дни са идейни дни, в които човек се научава как да живее. Когато извършим една добра постъпка или възприемем в себе си Божествено чувство или Божествена мисъл ние сме в един от истинските празнич-

ни дни. Обаче, когато грешим и престъпваме Божиите закони, ние сме в обикновения живот, неговите временни цели. Мислите ли, че е привилегия за коня или за вола да орат по цели дни на нивата? Кой вол или кон отива да оре на нивата доброволно? Казвате: „Добър е този кон!“ – Опитвали ли сте копитото му? „Добър е този вол!“ – Приближавали ли сте се до него да опитате рогата му? Следователно, всяка работа, която извършваме като коня и вола, тя не е естествена, не е доброволна, не се върши от Любов. Защо? – Защото турят ли ти юлара, бодат ли те с остен, щеш не щеш, ще се впрегнеш и ще кажеш: „Такава е волята Божия, такива са условията, такъв е животът, ще се оре.“ Обаче и воловете и конете имат своя култура, написана на самите тях.

Днес ние живеем в ХХ век, който наричаме опашка, край на съвременната епоха. Тази епоха може да се уподоби на епохата на Исава. След нея иде епохата на Якова. Исава представлява животинското в човека. Под думата животинско се разбира човешкото честолюбие, човешкият егоизъм. Някой казва: „Аз имам човешко достойнство.“ Да, и пуюкът, който се надува, и той има свое достойнство; и лъвът, който се разхожда свободно из гората, и той има свое достойнство; и слонът, който се движи из гората, също така има свое достойнство; и кобрата, която като дигне главата си нагоре и внася страх и трепет у хората, и тя има свое достойнство. Този страх, който кобрата внася у хората, човек не може да го внесе. Между всички животни обаче, съществува вечна борба за надмощие. Питам: какво внесоха животните със своя егоизъм в света? Съвременните естественици са описали подробно живота и културата на рибите. Тяхната култура е забележителна с това, че рибите се гълтат едни други. Там няма дъвкане, а гъл-

тане. Животът във водата е живот на престъпления. Един от старите пророци опита културата на рибите. Бог го изпрати в Ниневия да проповядва, но той се отказа. Бог му каза: „Стани и иди в Ниневия, голям град, та проповядвай против него.“ И отказа се той и побягна от лицето на Господа в Тарсис; и слезе в Иопия и намери кораб, който отиваше в Тарсис. Но Господ подигна голям вятър в морето и корабът бедствуваше да се съкруши. Пътниците взеха Йона, хвърлиха го в морето и морето се спря от яростта си. Господ бе определил една голяма риба да погълне Йона и прекара йон в корема на рибата три дни и три нощи в усърдна молитва към Господа. И заповяда Господ на рибата да изблъва Йона на сушата. Словото Господне бе към Йона втори път: „Стани, иди в Ниневия и проповядвай Словото, което аз ти говоря.“ И стана Йона и отиде в Ниневия. Така той разбра живота на рибите.

Днес всички хора товарят багажа си и бягат. Къде отиват? – На запад. Всички говорят за западната култура, която ние наричаме култура на Йона. Всеки поглежда в кесията си, да види колко пари има, за да си купи билет за странство. Казвам: всички съвременни хора ще се намерят в утробата на кита, където ще прекарат цели три дни и три нощи в молитва да ги пусне Бог на свобода. И след всичко това тия хора ще говорят за християнската култура, за милосърдието, за Правдата и за ред още добродетели. Кажете в какво седят всички тия добродетели?

Ще ви приведа един пример, за да изтъкна разликата между човешката и Божествената Любов. Представете си, че сте дали някому 10 000 лева на заем и сега тези пари ви трябват. Вашият длъжник е бил заможен човек. Вие сте разчитали на него и сте са надявали, че той ще върне парите ви. Обаче, когато отивате при него да си искате парите,

той не може да ги даде, понеже е изпаднал вече. Тогава вие го давате под съд, продавате всичко, което има този човек и насила вземате парите си. Казвам: така постъпва човекът; това е проявление на човешката Любов.

Представете си сега, че вие сте дали 10 000 лева на някой човек и когато дойде време за плащане, той не ги връща. Защо? – Понеже той е изпаднал и няма възможност да ги плати. Вие отивате при своя длъжник и му казвате: „Слушайте братко, вие ми дължите 10 000 лева, но понеже нямате възможност да ги платите, аз ви прощavam този дълг. Отсега нататък бъдете съвършено свободен от задълженията си към мене и ако се затрудните в нещо, елате пак и аз ще ви помогна.“ Това е проявление на Божията Любов в човека.

И тъй, когато вашият длъжник е беден човек, изпаднал материално, и ви моли искрено да му простите, простете дълга му; ако вашият длъжник е богат човек, не му прощавайте, оставете го да си плати. Ако простите дълга на богатия, това не е благодеяние. Такъв е Божественият закон. Ако имаш пари, ще изплатиш дълга си, ако нямаш пари, ще опиташ хората, с които имаш отношения, дали между тях съществува Божията Любов. Това е единствената философия, която може да се приложи в живота. Никаква друга философия не може да произведе тия резултати, каквито съвременните хора очакват.

Казвате: „Светът се управлява от закони?“ – От какви закони? Писани ли са тия закони? Едно трябва да знаете: писани закони в Природата не съществуват! Истинските Божии закони са написани само в сърцата и в душите на разумните същества. Следователно, колкото по-велик е законът, толкова по-велико е съществото, което го прилага. Най-великият закон в света е Любовта. Тя е са-

мо в ръцете на Бога. Любовта е единственият закон, който само Бог може да прилага в света. Любовта изключва всякакви закони, всякакви правила. Оттук изваждаме следното заключение: ако глупецът живее без закон, той е нещастен; следователно глупецът трябва да живее със закон, а мъдрецът – без закон. Ще кажете: „Щом е така, всичко трябва да става по закон.“ – Не, има нещо по-високо от закона. То е вътрешният закон, написан в душата на човека. Той е по-високо от всякакъв писан закон на Земята. Мъдрецът се намира извън условията на съвременния живот. Да познаваш и прилагаш Великия закон, който Бог е написал в твоята душа, това е идеалът, към който всеки съвременен човек трябва да се стреми. За да дойдем до този идеал, ние трябва да разбираме основите, върху които е поставен целокупният живот, за да можем по същия начин да съградим и нашия живот. Действително, днес всеки човек гради.

Ще ви приведа аналогията, която съществува между живота на отделния човек и отношението му към обществото, народите, цялото човечество, а дори и към цялата Вселена. В естествената наука се говори за клетки, органи и системи и за отношението, което съществува между тях. Клетките образуват органите, а органите – системите. Това отношение съществува и в обществения живот. Човек представлява клетката. Няколко души заедно съставляват семейството – органа. Няколко семейства заедно образуват племето, народът – системата. Всички системи заедно образуват човечеството – Вселената. Мнозина казват: „Да се жертваме за своя народ!“ Каква е вашата идея за жертвата? Говори се за жертва, а като дойде някой селянин в града, който е част от народа, подлагат го на ред изтезания. И той, от своя страна, изнудва гражданите. Всъщност,

когато се говори за български или за английски, или за германски, или за еврейски народ, под понятието „народ“ се крие идеята за „племето“. Никъде в света не съществува нито български, нито английски, нито какъв и да е друг народ, но съществуват само племена. В света съществува само един народ – Божият народ, чийто граждани са разумните същества, които живеят според Божиите закони. Тези разумни същества живеят, откак светът е създаден и те го управляват. По-нататък можем да пренесем отношението между клетката, органа и системата и към цялата Слънчева система. Слънцето е клетка от божествения организъм; Слънчевата система е орган от този организъм; цялата слънчева система пък се стреми към друго слънце, което представлява система в Божествения организъм. За това слънце астрономите разправят, че е 75 милиона пъти по-голямо и по-силно от нашето Слънце. Около това слънце, като система от Божествения организъм, се движат около 100 милиона по-малки слънца със своите спътници. Това слънце, именно съставлява система, племе, като българското, като руското, като английското и т.н.

„И отвори умовете им да разбираат Писанията.“ Според разбиранията си, хората се делят на три категории: първата категория хора разбира само физическите прояви; втората категория разбира чувствата; третата категория разбира мислите, тези хора мислят правилно. Усещанията представляват физическата страна в човека. Стомахът, например, усеща, че човек е гладен или сит. Ако е гладен, ще вземе малко храна, ще я съдъвче и ще го задоволи. Тогава и стомахът престава да иска. Чувствата се отнасят до един свят, по-висок от физическия. Някой казва, че обича едиково си. Да обичате някого, това още не е Любов, това е чувстване. Да се говори за Любов, това подразбира съпос-

тавяне на нещата. Един философ-писател казал: „Ние трябва да насадим Духа в своя народ.“ Думата „насаждане“ в дадения случай не е на място употребена. Духът не е нито жито, нито царевица да се насажда. Духът не може да се насажда; идеите също така не се насаждат. Духът е разумното начало в света, което обгръща всички същества в себе си. Ние живеем и се движим в Духа. Тогава как и де ще го насаждаме? Ние трябва да се подчиним на Духа и да възприемем хубавото и красивото, което се крие в него. Следователно, когато се говори за Бога, подразбираме разумното начало, към което всички същества трябва да се стремят. Как ще познаем Бога? – Бога ще познаем и в доброто, и в злото. И Любовта ще познаем и в доброто, и в злото. В доброто ще познаем Божията Любов, а в злото – човешката Любов. Когато човек даде някому пари на заем, а той не му ги връща доброволно, кредиторът му го дава под съд, осъжда го и го турят в затвор. Да туриш човека в затвор, това е престъпление, което не е съгласно с Божията Любов, но е съгласно с човешката Любов.

От тук мнозина вадят ред заключения и казват: „Защо съществува злото?“ – Докато човек дава ход на отрицателните сили в себе си, дотогава и злото ще съществува вън и вътре в него. Дава ли ход само на положителните сили в себе си, той ще вижда само прояви на доброто. Възприемем ли Божията Любов, ще възприемем и доброто. Когато Божията и човешката Любов се съединят в едно цяло, човек ще придобие свободата си. Човек не може да съществува без свобода. Семействата, племената, също не могат да съществуват без свобода. Свободата е първата равнодействаща сила, която трябва да съществува в света. Без свобода няма растене, не може да има и развитие. Някой пита: „В какво трябва да вярваме?“ –

Най-важното нещо за човека не седи във вярването му в едно или друго нещо, но придобиване на свобода. Придобие ли свободата си, той ще може да се прояви. Ще кажете: „Когато човек е свободен, той ще прави пакости и злини.“ Питам: кой обикновен човек не прави пакости? Кое дете не греша? Само Бог може да използва разумно свободата. Само той не греша. Днес всички разумни същества се стремят към свобода. Защо? – Защото свободата ще им покаже Истината. Истината пък ще ги научи на Великия закон, който ще определи правата насока на нашето движение. И затова е казано в Писанието: „Истината ще ни направи свободни.“ Свободата не може да се прояви без Истина. Свободата изисква време и пространство, необходими условия за проявлението на човека във физическия свят. Някой казва: „Нямам условия да се проявя.“ Това е лъжливо схващане. Когато някой казва, че няма условия да се прояви, това подразбира, че той не е свободен човек, защото вярва в своята т.е. в човешката Любов. Кажете ли някой, че е свободен, това подразбира, че той вярва в Божията Любов. Законите на Божественото и на човешкото са точно обратни.

Казвам: Божественото прощава, а човешкото дири своето си. На основание на първия закон, казвам някому: „Прости на човека, който ти дължи! Ти виждаш, че той е изпаднал, осиромашал е сега.“ – Защо да му простя? Ако река да прощавам на този, на онзи, на всеки вагабонт, къде ще му излезе краят? Какъв ред ще настане в света? Нека тия хора се научат, че има закони, от които те не могат да избягнат. – Ако вие сте последователни във вашите разсъждения и наказвате всеки разбойник, всеки престъпник, разбирам. Защо обаче наказвате невинните животни? Защо режете главите им? Защо одирате кожата им? От хи-

ляди години насам всички пострадали животни – кокошки, патици, овци, крави, волове и ред други – са подали своето оплакване до Господа, като казват: „От толкова години насам ние сме с одрани кожи и досега продължават да ни ги дерат. Главите ни режат. Докога ще продължават нашите страдания?“ Наистина, кожата на вашите по-малки братя са одрани и хората се обличат и докарват с тях. Днес всички очакват Христа, приготвяват се за неговото посрещане. Как ще посрещнете Христа? Ще бъдете ли и тогава накичени с кожата и перата на по-малките си братя както сега? Ще кажете: „Ами какви дрехи и обуца трябва да носим?“ – Ще носите само това, което сами ще можете да си предете, тъчете и приготвявате. Бъдещата култура ще си приготвяват всичко сами, без да одират кожата на животните. Някой казва: „Днес лесно се убиват животните, без да страдат много. Теглиш им един куршум и всичко се свършва.“ Да, но Писанието казва: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се взмери.“ Кой човек не е теглил куршум? Минаваш покрай някой богат човек и той веднага пипа джоба си, бои се да не го оберат. Той е готов да стреля. Всички съвременни хора говорят за пари. Защо? Казвате: „Не може без пари, трябва да се живее. Хляб трябва, дрехи трябва, жилища трябва.“ Казвам: всичко това Бог е дал преизобилно, но хората не живеят както трябва. И хляб, и пари, и дрехи, и вода ще имате, колкото ви е нужно, но трябва да живеете разумно, съгласно Божиите закони. Мислите ли, че с човешката Любов може да устроите едно устойчиво семейство? Ако мъжът вярва в своята Любов и ако жената вярва в своята Любов и двамата са роби на себе си. Това не е живот. В такова семейство не може да има свобода. Дом, в който няма свобода, там смъртта царува. И наистина ще видите, че в този дом и

мъжът умира, и жената умира, и децата умират. Отсъствието на свобода в семействата е причина за тяхното изстребление. Някой ще каже: „Така не се говори.“ Питам: какво ще стане с вас, ако ви затворят за 5 – 6 дни в един салон херметически запушен, от нийде да не влиза въздух? Ще можете ли да живеете при тези условия? – Всички ще измрете, ще се задушите. Без въздух на физическия свят не може да се живее. За да можете да живеете в този салон, трябва да пробиете една голяма дупка или на прозорците, или на тавана някъде, за да влиза чист въздух. И след всичко това съвременните хора проповядват: „Вярвайте!“ – В какво да вярваме? – В това, че можем да живеем без въздух? В това, което причинява смърт? – Не. В херметически затворени места ще пробиваме дупки! Това е една от задачите на всички съвременни хора. Не само ние, но и отвън идват хора да пробиват дупки. Спасението на човечеството седи в пробиване на дупки. Когато Христос дойде на Земята, той направи една голяма дупка, отвори един голям прозорец. Свещени са тия прозорци. Те трябва да се направят в ума на човека, за да влязат в него свещени мисли; те трябва да се направят в сърцето на човека, за да влязат в него свещени чувства; и най-после тези отвори трябва да се направят и в стомаха на човека, да влязат в човека свещени усети. Някой ще каже: „Какви са тези усети в стомаха?“ Направете едно такова отворстие в стомаха на богатия човек и дайте му след това малко препечен хляб, натопен в гореща вода, той сам ще ви каже какви са тези свещени усети. Достатъчно е само един път да хапне от този препечен хляб, за да се откаже веднъж завинаги от всякакви баници, пържоли и други подобни ястия. – Ами как ще се живее само с препечен хляб? – Богатият ще ви каже. Щом направят едно отворстие в стомаха му, той ще

започне да разбира смисъла на препечения хляб. Тогава в умът му ще дойдат свещени мисли, а в сърцето му – свещени чувства. Някой казва: „Опитайте се да накарате богатия да не яде месо!“ Казвам: накарайте богатия да яде препечен хляб, натопен в гореща вода и вие ще видите, че той светия ще стане. – Кой може да го накара? – Лекарят. Това е задача на лекарите. Те трябва да кажат на богатите следното: „Вашият стомах, вследствие на много ядене и преяждане е доста уморен. Време е вече да дадете малко почивка на вашата стомашна система. Сега бедният трябва да яде.“ И след това лекарите трябва да определят известна диета на богатите, а именно варено жито, всякакви плодове и чиста изворна вода.

Мнозина ще кажат: „Възможно ли е всичко това? – При сегашния ред на нещата много неща са невъзможни, но в бъдещата епоха всичко е възможно. Тази епоха вече залязва. Съвременната култура, съвременните разбирания и вярвания на хората ще се стопят, ще изчезнат, както изчезва семето, което се заравя в почвата. – То прораста там и от него излиза нещо ново – Божественото в човека, т.е. културата на Якова, който като се раждал, държал петата на брата си Исава. С това Яков искаше да каже на Исава, че след него ще дойде той. И наистина, Яков успя да наложи на Исава своята култура. По какъв начин я наложи той? – Един ден Исав се върна от лов гладен и уморен и завари брата си да вари леща. Той поиска една чиния леща и Яков обеща да му даде само при условие, ако Исав продаде първородството си. Понеже беше много гладен, Исав се съгласи и продаде първородството си на Якова за една чиния леща. По същия начин съвременните хора са продали всичко. Казвам: дайте място на Якова да дойде? Той е отличен човек. Казвате: „Яков измами Исава.“

– Не, той не го измами, но го научи на ум. След това, за да не навлече гнева на брата си върху себе си, Яков избяга при вуйчо си Лавана, там да изучи новата култура. Яков работи на Лавана цели седем години, за да му даде дъщеря си Рахила, която той обичаше, но Лаван го измами, даде му по-голямата си дъщеря, Лия, която представляваше старата култура. Яков трябваше да работи още седем години, за да му дадат Рахила, представителката на новата култура.

Казвам: съвременните хора, които са женени за Лия, за старата култура, трябва да работят съзнателно върху себе си, за да се оженят за Рахила – за новата култура. Ще кажете: „Ние имаме особено мнение за брака. Какво е вашето мнение по този въпрос, не ме интересува, но казвам: моето мнение за брака, за дома, за семейството, за отношенията между мъже и жени са съвсем различни от тия, които вие имате. В Писанието се казва, че когато Господ видял скръбта на Адама за другарка, Той извадил едно ребро от него и му направил другарка, наречена Ева. Аз казвам, че Ева била направена от сърцето, а не от реброто на Адама. И затова, когато някой мъж изгуби Любовта си, той казва: „Отиде сърцето ми!“ Това е истинският превод. Аз чета свещената книга и правя преводи от нея. Значи, Ева беше направена от свещеното сърце на Адама. Под думата „свещено сърце“ се разбира Божият Дух. И затова се казва в Писанието, че Бог вдъхнал в ноздрите на първия човек и той станал жива душа.

Днес много жени са недоволни от положението си и казват: „Защо се родих жена?“ Знаете ли какво нещо е сърцето? – Сърцето е равнодействаща сила, която управлява света. В това отношение днес жените управляват света, а не мъжете. Жените ще кажат сега: „Виждале

ли, какво сме ние? Ние управляваме света.“ – Аз не говоря за жената по форма, но под „жена“ разбирам Божественото, разумното сърце в човека. Божественото, разумното сърце в човека направлява неговите действия, а не умът. Умът е слуга на човека. Човекът прави това, което сърцето му диктува. Ние не разбираме обикновените чувства и мисли на човека, но разбираме великия стремеж на душата му, който се проявява чрез Божественото сърце. На този стремеж именно се подчинява нашият ум; на този стремеж именно се подчинява и цялата съвременна наука. Като говорим за съвременната наука, ние я разглеждаме като система или като орган, или като клетка. Обаче има една положителна, Божествена наука, която е съществувала още преди създаването на света. Има учени хора, които са завършили своето развитие на Земята и те знаят много неща от тази Божествена наука. Много от тия учени хора живеят с хиляди години. Ще кажете: „Докажи това!“ – Няма какво да се доказва. Нужно ли е да се доказва на хората, че Слънцето утре ще изгрее? Че Слънцето всяка сутрин изгрява, това не се нуждае от доказателства. Ставай всяка сутрин рано, излизай на открито и наблюдавай небето! Ще видиш как Слънцето изгрява. След изгряването иде залязване на Слънцето. Трябва ли да се доказва залязването на Слънцето? – И то не се нуждае от доказателства. Ако Слънцето не изгрява и не залязва, аз не казвам Истината. Казвате: „Защо някои хора не виждат изгрева на Слънцето?“ – Защото те още спят. Следователно, за едни хора изгряването на Слънцето е залез, а за други залязването на Слънцето е изгрев. В това отношение изгряването на Слънцето е раждане на човека, а залязването на Слънцето е заминаване за другия свят.

Някой казва: „Аз съм голям грешник.“ Направете превод на думите „голям грешник.“ Да бъдеш голям грешник значи да си служил на своята Любов, да си мислил, че си Божество. Много от съвременните хора минават за божества. Когато някоя мома се ожени и влезе в къщата на мъжа си, тя започва да издава заповеди, да диктува: „Ти трябва да се подчиняваш на моя закон, аз имам свой ред и порядък в къщата си, искам да се обличаме добре, всичко да е на място и по най-последна мода. Ние казваме на тази жена: „Когато бъдеш достойна сама да изпредеш и изгъчеш вълната за твоите дрехи, както и за дрехите на мъжа ти, и когато можеш да ги скроиш и ушиеш по всичките правила на новото изкуство, тогава ще те признаем за добра домакиня и жена.“ Някои казват: „Тази жена умее да върти къща.“ Или: „Този мъж е голям въртокъщник.“ Казвам: „Воденица може да се върти, но къща – никога!“ Една майка казва на сина си: „Синко, не зная кога ще въртиш и ти къща!“ Отива една вечер този момък в кръчмата, напива се хубаво и се връща дома си. Лега на пода и гледа, къщата наоколо му се върти. Той вика майка си и казва: „Мамо, ела да видиш как въртя къщата!“ – Не, синко, ти не въртиш къщата, но главата ти се върти. Някой казва: „Аз гледам жена, деца, цяла къща гледам.“ – Това не е вярно. Кой не гледа жена си и децата си? Всъщност кой не гледа? Ето, сега вие ме гледате и аз ви гледам. Всички хора се гледат. Изобщо, ние трябва да освободим езика си от двусмислени думи, ума си от двусмисленост и сърцето си от двусмислени чувства.

Някой казва: „Аз обичам еди-кой си човек.“ Питам: задавали ли сте си въпроса какво означава думата „обич“? Трябва да знаете, че когато произнасяте думата „обич“ вие се намирате пред лицето на Бога. Когато човек обича, той

трябва да каже Истината пред Бога. Може ли да каже Истината, той е вече свободен човек. Само свободният може да люби. Който не е свободен, той е роб на изработени навици. Без свобода не може да съществува нито наука, нито религия. Преди всичко човек трябва да бъде свободен, за да вярва в науката, в религията, държавата, в семейството и най-после в себе си. Вярва ли в тия неща, той ще може да ги подкрепва. Значи човек трябва да бъде свободен във всички направления. Някои хора казват, че човек трябва да се ограничава. Казвам: човек досега именно е бил ограничен, а отсега нататък трябва да се освобождава. При това, свободен човек в пълния смисъл на думата се нарича този, който е положил като основа на своя живот великите Божии закони и от тях се ръководи и направлява в живота си.

„И отвори умовете им да разбират Писанията.“

Ще ви приведа един малък разказ от историята на древния Египет за един от тогавашните фараони на име Тод. Този фараон бил посветен в тайните на древния Египет, или в мистериите на „изгряващото слънце“ – тъй наричали храма на бога Озириса. В този разказ се говори за 10 души, но аз ще спомена само трима от тях. Пред фараона изправят трима души, обвинени в различни престъпления. Първият се обвинявал в това, че като минал покрай храма на Озирис, позволил си да плюе върху Аписа, черен бик, в когото вярвали, че пребивава душата на Озирис. Обаче според египетските закони, всеки който се осмелявал да плюе върху Аписа се наказвал или със смъртно наказание, или с вечен затвор. Вторият човек се обвинявал в това, че наранил една котка, а според тогавашните египетски вярвания, котката се считала за свещено животно. Третият се обвинявал в това, че като минавал покрай

храма на бога Озириса, обърнал гърба си. Фараонът запитал първия: Коя е причината дето заплю Аписа? Ти не знаеш ли законите? Не знаеш ли какво наказание се налага при такива случаи? – Защо съм постъпил така, това е моя свещена тайна, която никому няма да откривам. – Добре, тогава аз ще те поставя на един строг изпит. – Готов съм. Фараонът запитал вторият обвиняем за причината на неговото престъпление. И той му отговорил по същия начин, както първият. Най-после запитал и третия за причината на неговото престъпление. Той му отговорил: „Тури ме десет години в затвор и след като изляза ще ти кажа защо направих това престъпление.“ След разпита фараонът пристъпил към присъдата. Той извикал първия обвиняем, заповядал да го поставят на високо място и да му предложат като наказание две неща и той сам да избере наказанието. Едното било една голяма пропаст, в която трябвало да се хвърли, а другото било един голям нож, на който да се набоде. И двете наказания били книжни. Първият престъпник избрал първото наказание и се хвърлил в пропастта, но веднага се задържал на платното, понеже пропастта била нарисувана върху платно. По този начин хванали престъпника и го турили в затвор. Така постъпили и с втория престъпник. Той избрал за себе си второто наказание, да се хвърли на ножа и да се набоде. Като се хвърлил върху ножа, веднага се търкулил на земята, но не се наранил, понеже ножът бил книжен. И него хванали и турили в затвор. Третият престъпник сам избрал наказанието си – да лежи десет години в затвор. За какво бил осъден той? – Че като минавал покрай храма на бога Озирис, обърнал гърба си. Коя била причината да постъпи така? Когато излязъл от затвора, той казал: „Когато минавах покрай храма, видях от там да излиза богиня Изиди и

да разправа, че всички жреци, които служат в него не изпълняват волята Божия. Тогава аз тръгнах подир нея и обърнах гърба си към храма, защото исках да разбера коя е причината, дето тия хора не изпълняват волята Божия.

Питам: и днес ли не е същото? Къде са истинските служители? Къде е Божественото? Кой служи днес на Бога, както трябва? Какви са съвременните държавници? Какъв е съвременният морал? Редът и порядъкът, които държавите налагат днес не може да се запази за дълго време. Моралът, който се проповядва днес, не може да трае много. В този морал хората ще се задушат. Съвременните майки и бащи проповядват на децата си: „Децата, гледайте да осигурите живота си!“ – Какво ще се осигуряват? Днес светът се е обърнал на болница. Няма здрави места в организма на съвременния човек. И дробовете, и стомахът, и червата, и уши, и очи – всичко е болно. И след всичко това казват: Ние имаме култура, ние сме учени, културни хора – Да, имате култура на болните хора. Сега обаче, трябва да дойде култура на Любовта – Божията култура. На всички ония, които имат Божията Любов, казвам: „Напуснете болницата, направете крачка напред, идете при Бога!“ Ще кажете: „Ние сме тръгнали към Бога.“ – Да, едни са тръгнали към върха, но са спрели, обезсърчили се, поглеждат към върха и казват: „Кога ще стигнем до този връх?“ Други вървят, но се разколебават всеки момент и си казват: „Защо ни трябваше този връх? Я да седнем тук да хапнем и да си пийнем!“ Трети пък се страхуват и казват: „Тази работа е опасна, ще изгубим живота си. Какво ни трябва да гоним Михаля?“ Питам: ако останете в света не гоните ли Михаля/ вятъра/? Кой не гони Михаля?

Какво означава да гоните Михаля? Когато някоя жена иска да омотае сърцето на един мъж, тя не гони ли Ми-

халя? Когато някой банкер иска да има много пари и да ги заключи в своята каса, той не гони ли Михаля? Когато някой лихвар взема големи проценти, за да спечели много, не гони ли Михаля? Всички съвременни хора се стремят към невъзможни неща за сегашните условия. Казвам: никой не може да владее нещата. Чудно е, когато жената иска да завладее сърцето на мъжа. Какво ще владее? Преди всичко този човек няма сърце. Жената трябва да потупа мъжа си по рамото и да му каже: „Слушай приятелю, ти си нещастен, защото нямаш сърце. Отвори място в себе си, да вляза аз, тъй както Бог е определил едно време и тогава ти със своята Любов и аз с Божията Любов ще работим заедно за създаване на новата култура в нас. Тъй като живеем и работим заедно, ние ще се разбираме.

Мнозина от вас, като ме слушате ще кажете: „Какво ли иска да каже този човек? Като се обръщам към някоя сестра или към някой брат, аз искам да им кажа следното: „В новата култура пише, че ти си сърцето на еди-кого си, затова трябва да влезеш в него.“ Срещам друг някой и му казвам: „Братко, преди няколко хиляди години ти изгуби сърцето си. Сега тръгни по света да го търсиш и като го намериш, тури го на мястото му със свещен трепет на душата си. След това иди да пренесеш жертва пред олтара на Бога, за благодарност за това, че си го намерил. Казвате: Как можем да търсим сърцата си? Нима ние нямаме сърца? – Ако не можете да любите или ако Любовта ви всеки момент се изменя, вие нямате сърца. Ако можете да любите, сърцето ви е близо до вас, скоро ще се намести. Колкото топлината е по-близо до вас, толкова и сърцето ви е по-близо. Колкото топлината ви е по-голяма, толкова повече и огъня на сърцето се разгорява. Първият лъч е признак на това, че енергията на сърцето започва да пре-

лива. Следователно, първият лъч, първият усет на човека показва, че Любовта приближава. Когато лекарят дойде при някой човек и му препоръча да яде само препечен хляб и гореща вода, това показва, че Царството Божие е близо до този човек.

„И отвори умовете им да разбират Писанията.“

Днес хората се стремят към философия, която да им донесе щастие и богатство в живота. Казвам: стремете се към Любовта, защото тя осмисля живота. Ако някой човек има да ви дава 10000 лева, но по някаква причина е изпаднал и не може да ви ги плати, вие, който имате Любовта в себе си, ще му ги простите, като кажете: „За Любовта, за Бога, аз ти прощавам всичко. Отсега нататък нищо не ми дължиш.“ Всичко правете за Бога! Вие сте богат човек, имате няколко нови костюми, но срещате на пътя си беден човек със скъсани дрехи. Щом Любовта е у вас, вие ще дадете един от костюмите си на този беден човек. Ако Любовта не е у вас, вие ще кажете: „Аз купих тия дрехи за себе си.“ – Нищо от това. Бедният човек това си ти, той е твой брат. Божественото в човека го заставя да върши всичко сам и то от Любов. Когато човек даде нещо, трябва да се запита дали е доволен от своята постъпка. Вижте какво прави онзи момък, който иска да даде нещо на своята възлюбена. Ако иска да ѝ подари един хубав карамфил, той ще обиколи всички цветарници и ще купи саксийка с най-хубав карамфил. Когато говоря за влюбения момък, аз не подразбирам този, който ще занесе на своята възлюбена откъснато цвете. Получите ли откъснато цвете от своя възлюбен, ще знаете, че той ще ви одере кожата. Когато възлюбеният ви донесе карамфил в саксийка, с това той ви казва: „Доволни ли сте от живота? Влез в моето сърце, заедно да растем и да се развиваме, заедно да бла-

гуваме, и всеки, който дойде при нас и той да се радва.“ Някой казва: „Тази Любов на момъка духовна ли е или светска?“ – Всичко в света е духовно, нищо не е светско. Когато говорим за светски и духовни неща, това са човешки подразделения. В Божествената Любов всичко е Божествено. И в страданията всичко е Божествено, но резултатите са различни. В човешката Любов има страдания и скърби, а в Божествената Любов има само радости и блаженства. Следователно, тия два вида прояви на Любовта трябва да се съединят в едно. Когато Божествената Любов дойде в човека, той трябва да я съедини със своята и да каже: „Аз ще живея заради Любовта.“

„И отвори умовете им да разбират Писанията.“

Какво представляват Писанията? – Написана книга. Тази написана книга сте вие и върху нея могат да се четат много работи. По същия закон от клетките можем да изучаваме органите, а от органите можем да изучаваме системите. От системите можем да изучаваме какво представлява цялото човечество или какво представлява цялата Вселена. Значи всичко зависи от единицата. Първото нещо, което Бог е създал, е клетката, проявлението на Бога, безсмъртният човек, който никога не е слизал на Земята. Защо този човек не е слизал никога на Земята? – Понеже тя не може да го удържи. Ако той слезе на Земята, тя ще се мръдне от своята орбита. Някой казва: „Как да не може да слезе този човек на Земята?“ Питам: може ли Слънцето да слезе на Земята и да ви посети? Вие мислите, че можете да поканите този велик идеален човек при вас на Земята. Не, не може. Първо ние ще отидем при Бога, а Божият Дух ще слезе и ще всели в нас. Той ще внесе Божественото у нас, а нашият ум и сърце така ще се развият, че ще почнем да изучаваме в себе си на-

шия живот, живота на нашите братя и сестри, живота на обществата, на народите, на цялото човечество и най-после проявите и на цялата Вселена. По този начин само ние ще виждаме навсякъде проявите на Бога. Това е животът! Да живееш, подразбира да знаеш, че обичаш. Как се обичат днес хората? Някоя млада мома се запознава с един млад момък, който започва да я посещава. Облича се хубаво, носи подаръци и тя го черпи с това-онова. Едва излезе момъкът от дома на момата, ето иде друг някой, когото тя посреща по същия начин. Момата залъгала първия момък с нещо, но едва излязъл от дома ѝ, тя си казва: „Добре, че си отиде този бърбрица.“ Този млад човек върви из пътя и се чуди защо нещо го стеснява – не е свободен, измъчва го нещо. Всички хора днес се оплакват, че нещо ги стяга. Стяга ги нещо наистина, но и те стягат другите хора. Престанете да се стягате едни други! Всяка мома трябва да намери този момък, на когото тя представлява сърцето. Всички хора трябва да намерят своите изгубени сърца, а това на Божествен език означава да намерят Божествения Дух, който да дойде и да се всели в тях. Престолюдието казва: „Да дойде Доброто да царува в света!“ Онеправданите казват: „Да дойде Правдата да царува в света.“ Дали Доброто ще дойде, дали Правдата ще дойде, всичко това е Божественото сърце, от което е направена жената и което кръщават с различни имена. Сега всички мъже и жени трябва да работят върху този принцип, да се разберат. Разберат ли се помежду си, когато дойде Христос, те ще го познаят. Христос беше сърцето на Бога и затова след разпятието на Христа, Бог Го възкреси. Божието сърце не може да умре. То трябва да се върне там, откъдето е излязло. Същото нещо се отнася и за нас. От Отца излязохме, при

Отца трябва да се върнем и да се наместим там, където сме били. Всеки, който иска да бъде свободен, трябва да отиде на своето място и там да се настани. Затова днес хората не трябва да търсят спасението, но свободата, защото спасението, растенето и всички останали блага ще дойдат само тогава, когато хората станат свободни. Аз не говоря за политическата свобода, нито за религиозната свобода, но за онази вътрешна свобода в човека, която го поставя пред всички хора и пред държавата, като честен и разумен човек, на когото може да се разчита напълно. Всяка свобода вън от човека е сянка на свободата. При вътрешната свобода човек сам себе си съди, никой друг на може да го съди. Такъв е Божествения закон. В него няма нищо скрито-покрито. В тази свобода човек сам се определя и познава. Не се ограничавайте в никакви стари вярвания, но се приготвявайте за новото! Старото е изиграло вече своята роля, сега иде новото, което е закон за Небето. Старото е закон за Земята. Всички, у които съзнанието е пробудено, са изживели вече стария закон и отсега нататък ще живеят по новия закон, според закона на Бога, по Божиите закони. И тогава светът ще бъде съвсем друг, тъй както и едно време е бил друг. Могли ли са едно време хората да хвърчат във въздуха, както днес? Обаче по-щастливи ли са днес хората? Какво допринасят днес аеропланите? През военно време всички аероплани започват да бумтят из въздуха и космите на главите ви настръхват. Каква култура е тази? Днес вие се разхождате свободно с автомобилите, но отвори ли се война, те се употребяват в нейна услуга. И телефоните също така са опасни във време на война. Всички съвременни открития в областта на техниката и на науката стават опасни във време на война. Аеропланите, автомобилите са само

за светии, но не и за глупавите. Днес постоянно четете във вестниците, че еди-кой си авиатор паднал от аероплан, че еди-кой си пътник пострадал в автомобил и т.н. Защо? – Все имат някакъв дефект. Автомобилите не трябва да се блъскат; аеропланите не трябва да падат; домовете не трябва да се разрушават; държавата не трябва да изчезва. Всичко това, което пада, което се разрушава и изчезва, не е Божествено. В света съществува само една държава, която никога няма да изчезне. Тя е Божествената държава. Всеки човек, всеки народ, който иска да има добра държава, трябва да зачита Божественото, както в себе си, така и във всички останали хора. На какво може да се надява една държава, ако тя не зачита Божественото в своите поданици? Който не зачита Божественото, той не може да зачита и човешкото. Който търси Божественото в света, той трябва да се стреми към разумното, към новото, към положителното в науката, което ще осмисли живота. Всички факти, с които разполага съвременната наука, трябва да се изяснят от Божествено гледище, от гледището на новата светлина. Как ще обясните, например, произхода на всички животни? Казвате: „Бог създаде всички животни, всички птици, всички риби, всички растения и най-после създаде човека.“ Да, но казано е, че Бог създаде човека по свой образ и подобие. Питам: Де са животните, които Бог някога създаде? Де е първият човек, който Той създаде по свой образ и подобие и на когото даде власт над всяко животно? Значи Бог създаде два човека: Единият бе направен от пръст, а другият – по образ и подобие Божие. Човекът, който бе направен по образ и подобие Божие, при днешните условия не може да живее между хората на Земята. Смешно е да чувате една мравя да казва, че еди-кой си философ може да жи-

вее между мравите. Преди всичко тия мрави нямат съответно жилище за човека. Смешно е, когато и хората казват, че Бог може да живее между тях. Това не може да бъде! Съвременните хора нямат жилище, в което Бог може да живее. Когато Соломон направи Божия храм каза: „Бог не може да живее в този храм, но Неговият Дух може да пребивава тук.“ Хората, които слушаха Соломона, си казваха: „Чуйте, какво говори този човек за Бога!“ Хората трябва да разберат, че Бог може да живее само в техните светли умове и добри и благородни сърца. Това е Истината. Бог пребъдва в сърцето и в ума на всеки човек, който мисли, чувства и действа правилно не само по отношение на своите братя, но и по отношение най-малките растения и животни. Онзи човек, който може да спаси мравката и който полага грижи и за най-малкото растение, той може да помага и на брата си. В този дух трябва да се възпитава новото поколение!

„И отвори умовете им да разбират Писанията.“

И тъй, новата култура е вече пред вратата ви. Яков иде вече! Той се връща в дома си с много богатства, придобити при Лавана: С жените си, със синовете си, с робите и с робините си, с камилите си и с овцете си. Яков се връща в Ханаанската земя при брата си, с когото иска да се примири. Новата култура ще примири хората помежду им. Старото трябва да се подчини на новото. В Писанието се казва: „Иде културата на Христа!“ Казвам: Иде културата на Якова, когото прекръстиха с името Израил. Значи, Божиите избраници, които трябваше да живеят на Земята, ще имат съобщения с невидимия свят, който е реален свят. Съществата от невидимия свят, с който вие ще се съобщавате, няма да бъдат въздух и вятър, но ще бъдат облечени с такива хубави облекла, каквито вие не сте вижда-

ли в живота си. Когато пък вие отидете при тях, те ще ви приемат в своите жилища с такава братска Любов, за каквато вие нямате представа.

Казвате: „Възможно ли е всичко това?“ – Всички вие ще бъдете свидетели на събитията, които ще стават на Земята. Бъдещето, което иде сега в света, е предсказано преди хиляди години. То не е афектация. От съвременния човек се изисква само положителна, установена мисъл, и той ще провери нещата. Ние не сме като онези войници, които, като атакуват някаква позиция и срещнат големи съпротивления, удрят назад. Когато ние атакуваме една позиция, проучваме всички възможности, които могат да ни изненадат и не отстъпваме. Обаче, ние не си служим с оръжията на съвременния свят. Щом неприятел излезе срещу нас, ние издухваме всичките му позиции. Какво нещо е духането? – Силната мисъл. Тя може да произведе много нещо. Ако е въпрос за сила, Бялото Братство разполага с такава. Белите Братя са разумни същества. Те са завършили своето развитие на Земята, знаят законите на човешката мисъл и в един ден могат да преспят цялото човечество. Какво представляват съвременните оръжия пред силата на Белите Братя? Обаче, тия Братя не искат да си служат с тези средства, понеже те са крута мярка. За хората е необходимо страданието. Само то е в сила да ги облагороди и изправи. Има нещо по-велико от всички оръжия в света. Това са Божиите мисли и чувства. Когато човек победи своя неприятел с Божията сила, този неприятел става вече добър приятел и казва: „Приятелю, защо не дойде по-рано? Съжалявам, че толкова години наред носих своите кобури; съжалявам, че толкова години живях в заблуждения и мрак, че се жених и страдах и т.н.“

„И отвори умовете им да разбират Писанията.“

Казвате: „Как ще се женят хората от новата култура?“ Когато някоя мома ще се жени, тя ще покаже ръката си на своя възлюбен и ще му каже: „Чети!“ Когато някой момък иска да се жени, и той по същия начин ще покаже ръката си на своята възлюбена и ще ѝ каже: „Чети!“ По-добро препоръчително писмо от ръката няма. Всичко е написано на човешката ръка, няма нищо скрито-покрито. Бог е написал на човешката ръка целия път, през който човек е минавал. Когато някой чете по ръката на своя брат, Господ му казва: „Бъди снизходителен към този човек! Той е служил дълго време при мене, но беше малко неспособен, не научи много нещо, обаче, за в бъдеще той има добри условия да се развие и да излезе нещо добро от него.“ Бог изнася само фактите, без да съди. В това седи величието на Бога. И най-после Бог ще посочи на каква работа да турите човека, когото Той е изпратил при вас.

Казвам: Като се срещнете в новата култура, ще дигнете ръката си един към друг и така ще се поздравите. Този поздрав означава „Мир вам“. Христос дигна ръцете си към учениците си и им каза: „Мир вам!“ Когато дигнете едната си ръка това означава: „Аз съм тук.“ Когато дигнете и двете си ръце, това означава, че и жена ви е с вас. Значи, при това благословение участват и двата принципа. Когато някой апаш ви срещне и каже „Горе ръцете“, какво означава това? Той иска да ви каже: „Ти намери ли жена си?“ – Не. Намери жена си и тогава работи. На този, който е намерил жена си, апашът сваля шапка и казва: „Добър ден, господине!“

„И отвори умовете им, да разбират Писанията.“

И аз ви желая сега, Господ на светлината, Който е във вас, да отвори умовете ви. Аз зная, че Той ще отвори умо-

вете и сърцата ви, затова казвам: „Слушайте Неговия глас и приемоте Неговата Любов!“ Съединете вашата Любов с Неговата, за да дойде новият ден, който ще бъде нов ден в историята на вашето съзнание.

Беседа от Учителя, държана на 5 декември, 1926 год. В гр. София

ГЛАС В ПУСТИНЯТА

„Аз съм глас на Едного,
Който вика в пустинята:
„Оправете пътя Господен!“

(Матей 3 : 3)

Ако се зададе въпросът какво нещо е човек по естество, кое е същественото му качество, какво може да се отговори? Лесно се задават въпроси, мъчно се отговаря. Кои са съществените качества на светлината, топлината? Кое е същественото в Природата? С разширение на знанието, съвременният човек губи от своята дълбочина, т.е. той е дошъл до известни насипи, вследствие на което дъното на неговата душа се повдига, тъй както сега се повдига дъното на Атлантическия океан.

„Глас в пустинята.“ Гласът е външната страна в човека, чрез която той изразява своята реч, т.е. своето разумно слово. Освен с гласа, човек си служи още и с движенията, като съществени символи за изразяване на онова, което е дълбоко скрито в него. В това отношение гласът, както и движенията в човека, трябва да станат разумни, защото те не са всякога израз на разумното. Всеки нера разумен глас ние наричаме шум. И всяко движение, което не съдържа вътрешна пластичност и хармония, ражда изопачени образи, изопачени форми във въображението. Ако бихте се

върнали с хиляди години назад, когато се е създавала човешката реч, бихте видели как човекът се е учил да говори като малко дете. Кой го е учил? Мнозина от съвременните хора ще кажат, че човек е роден със способността да говори. Те взимат това нещо като аксиома и по-нататък не разсъждават. За тях това, че човек е роден със способността да говори е такава аксиома, каквато аксиома е равенството $2 \times 2 = 4$. Казвам: Не е достатъчно само да се знае, че $2 \times 2 = 4$, но това трябва да се докаже. Какво отношение има това равенство в човешкия живот? Вън от човешкия живот то няма смисъл. Единицата е положително число, а двойката – отрицателно. Следователно, като умножите две отрицателни числа, 2×2 , ще получите едно положително – четворката.

„Глас в пустинята.“ Значи, за да има резултат, гласът трябва да се превърне в разумен вътрешен израз. Затова хората казват: „Понеже човек е мислещо същество, животът трябва да бъде разумен.“ Вярно е, че човек е мислещо същество, но първоначално той не е почнал с мисълта. Мнозина ще възразят на това по следния начин: „Щом човек издава глас, това показва, че той мисли.“ Питам: Как мислите, коя е причината, дето малкото дете издава глас? Дали то е някакъв голям философ или оратор? – Не, детето издава глас или затова, че има някаква нужда, или защото му е причинена някаква болка. Неговият глас е глас в пустиня. Мислите ли, че пророкът, който иде в света да говори на хората, прави това от някакво голямо удоволствие? Той иска да се изкаже и затова иде между хората да им поговори малко. Мислите ли, че изворът, който излиза на повърхността на земята, прави това от някакво голямо удоволствие? – Не, вътрешен напор, голямо вътрешно напрежение го заставя да извира. Мислите ли, че реката, коя-

то тече надолу по низината и вдига шум, прави това съзнателно, от някакво удоволствие? – Тя има нужда да отиде към морето, някаква вътрешна сила я кара да прави това.

По същия начин всички хора, които не размишляват дълбоко, често се спират върху една и съща мисъл, обикалят около нея, чоплят я, докато попаднат в нейния капан и за дълго време остават под влиянието ѝ. В това отношение те мязат на мишката, която се привлича от месцето в капана, обикаля около него, разсъждава, докато най-после попадне в него и оттам се спасява по някаква щастлива случайност, или, както бива в повечето случаи, отива в ноктите на котката. Защо тя страда така? – Защото е влязла без позволение. Когато някоя мишка влезе в една къща без позволение на господарите и си направи там жилище, господарите поставят за нея един модерен капан. А тя, току излиза и влиза в дупката си, обикаля около капана и разсъждава: „Какво е това нещо? Друг път не съм го виждала, необикновено нещо е то. За какво ли ще е то? Дали не е някакъв подарък за мене?“ Обикаля мишката около капана, но още не се решава да влезе вътре. Тя сега е свободна, ходи из цялата къща, похапва си ту хлебец, ту сиренце, ту масълце и казва: „Такава е волята Божия. Бог е създавал всички тия блага в света и Той иска аз да ги опитам.“ Продължава мишката да влиза и излиза от своята дупка, но от време на време вниманието ѝ се спира пред капана. Поглежда през вратата на капана и си казва: „Има нещо особено там! Великият промисъл се е погрижил и за мене. Как ли ще мога да вляза вътре?“ Прави си тя своите изчисления и след като се увери в точността им, влиза в капана, докосва внимателно примамливото парченце месо и веднага чува зад себе си: „Щрак!“ – и тя остава затворена. Този, който е направил капана, е по-умен от нея. Дос-

татъчно е да се докосне до месцето, и капанът се затваря. Сега вече тя оставя настрана месцето и започва да мисли: „Каква излезе тази работа? Нещо непредвидено се яви. Какво ще се прави сега?“ Питам: Мислите ли, че и вие сте затворени във вашите тела по същия начин, както и мишката в капана? Казват, че човек бил свободен. Както е устроен днес човекът, неговото тяло не е нищо друго, освен капан, робство, и понякога той, като мишката, се мъчи да прегризе пръчките на капана, да излезе вън, на свобода. Обаче пръчките на този капан са железни. Голяма сила се изисква, за да може сам човек да се освободи. За слабия ще се намери някой благороден човек, който, като го види в капана, ще отвори вратичката и ще каже: „Хайде излез на свобода!“ Но ако този човек е последовател на Мойсеевия закон, ще каже: „Пис-пис-пис“, ще отвори вратичката на капана и ще те остави в ноктите на котката – твоята лоша съдба. Котката ще те хване като стражар, като бирник и ще ти каже: „Втори път да не влизаш в такъв модерен капан.“

Казвате: „Животът е устроен така.“ – Не, първичният живот не е бил така устроен, но в нашия живот, в нашите разбирания има вътрешна развала. Проявите и явленията в разумната Природа не са съгласни с проявите и разбиранията на хората. Едни философи и учени схващат живата Природа по един начин; други философи и учени я схващат по друг начин. Вследствие на това, съществуват различни обяснения за явленията в Природата. Обаче всички обяснения имат известна правдоподобност. Всяка научна теория има значение само за известно време. Например, някой човек казва за друг: „Голям пияница е наш Станчо.“ Друг някой казва за същия човек: „Не е вярно това. Аз пък съм го виждал всякога трезв.“ Кой от двамата е прав? – И

двамата са прави. Първият човек е виждал Станчо в будно състояние и то всякога пиян. Вторият го е виждал когато спи, през което време той е изтрезнявал. Следователно, всички твърдения, които съвременните хора поддържат са верни само при известни условия.

Казвам: Вътрешния глас у хората не се дължи на тяхната мисъл, но на техните чувства. Първоначално човек е започнал със сърдечния си живот. В това отношение животът на сърцето предшества живота на ума, т.е. първо човек е започнал да чувства, а после да мисли. Някой казва: „Аз мисля.“ – Да, но преди да си започнал да мислиш, ти си чувствал. Ако чувствата на човека са прави и мисълта му ще бъде права; ако чувствата му са изопачени и мисълта му ще бъде изопачена. Следователно, всеки човек, който има благородни чувства и желания, както и правилни схващания за нещата, както те са били първоначално в Божествения свят, той ще има и правилни, хармонични мисли. Когато говори за първичния, за Божествения свят, аз го разбирам тъй, както е бил създаден в неговата абсолютна чистота и хармония. Когато говорим за Божествения свят, ние Го разбираме като първоизточник на всички други светове. Както реката ни кара да мислим за океана, така и физическият свят ни кара да мислим за Божествения свят. Всички реки съществуват благодарение на океана. Трябва ли, обаче, да мислим, че когато една река се размътва и океанът се размътва? Смешно е да се вади такова заключение. Реките на океана могат да се размътят, но в своя първичен произход океанът е абсолютно чист. Ако хората мислят така, това показва, че те разбират Бога, както себе си. Мнозина казват: „И Господ е като нас.“ – Не, както океанът никога не се размътва, така и Господ не може да бъде като нас. Първичният живот, от който е про-

излязъл човешкият, никога не може да се размъти. Божествените чувства, от които са произлезли човешките, никога не могат да се опетнят, никога не могат да се изопачат. Те са абсолютно чисти. Обаче, тъй както се изявяват чувствата и мислите на хората при сегашните условия на техния живот, те се опетняват и то не от неразбиране на нещата, но по единствената причина, че човек желае повече, отколкото може да употреби и приложи в живота си. Това показва, че съвременният човек се намира под влиянието на „лакомството“.

„Глас на Едного.“ Под думата „глас“ се разбира разумното начало. Като се каже глас на Едного, това подразбира разумния глас на Единния, Който живее във всеки човек.

„Глас в пустинята.“ Пустинята е символ, който представлява чист, възвишен живот. В пустинята няма птички, няма животни, няма разлагачи, гниещи вещества. Следователно, в духовно отношение пустинята се взема като символ на чистота. По тази причина именно, всички велики хора, всички пророци и адепти са ходили в пустинята да се научат на този велик живот. За да се изчисти човек, той трябва да се превърне в пустиня. След това той трябва да прекара в нея няколко рекички, с които да я напоява, за да започнат да се развиват там растения, които той да обработва и култивира. Да се очисти човек, това подразбира да се освободи от всички ненужни мисли и желания в него, които се отделят във вид на утайки в организма му. Тези утайки са причина за гниенето, за смъртта. Днес всички хора са недоволни: И когато имат, и когато нямат. Всички хора живеят в страх и казват: „Какво ще се прави?“ Питам: От какво се плашат хората? Ако има нещо, от което да се страхуват, това е смъртта. Кой човек е свободен

от смъртта? Тя е най-големия неприятел на всички живи същества. Тя иде при човека като бирник и го обира – постоянно го дебне. Някога, докато спи още човек, тя се приближава до него тихо и от никого не забелязвана, хваща го за гушата и го прерязва. Като се събудят неговите близки казват: „Бог да го прости, замина си този човек!“ Казвам: Какво ще го прощава Господ? Този човек е обран – нищо повече. Някой казва: „Какво представлява човекът?“ – Нищо особено. Като му кажеш „ху“ и той свършва. Човекът е символ, който подразбира движение, а движението е мисъл. Ние означаваме човешкия принцип с плюс, което означава движение. Какво означава отрицателният принцип? Какво означава минусът? – Минусът показва, че в света има една величина, която никога не се движи. Коя е тази величина? – Тя е точката. Точката няма никакво измерение, но ако се подвижи, тогава тя образува права линия. Правата линия има вече движение, има и измерение. В това отношение жената казва на мъжа си: „Животът не е само в движението, в лутането, във въртенето. Има моменти в живота на човека, когато той трябва да спре, т.е. да почива.“ Действително, всеки човек, който работи, трябва и да почива. Що е почивката? – Минаване от физическия в духовния свят. Мнозина мислят, че духовният свят не е съществен. – Духовният свят е място на почивка, отдето човек черпи необходимия запас енергия за бъдещия си живот. И затова, когато човек свърши запаса от енергия на своето тяло, на своите чувства и мисли, той трябва да отиде в духовния свят, да почерпи енергия, колкото му е необходима, и отново да се върне във физическия свят на работа.

„Глас в пустинята.“ Гласът представлява разумната реч, която говори всекому отвътре; обаче тя е нещо неопределено за самия човек. Например, някой човек иска да

извърши една работа, но в същото време забелязва в себе си борба, вследствие на две различни мнения, на два различни гласа, които говорят в него. Когато човек иска да разреши някоя важна проблема в своя живот, той се бори ден и нощ, не може да заспи, чува един глас, който му говори в полза на тази проблема, друг глас му говори против, докато най-после той се присъедини към един от тия гласове и разреши въпроса. Ако този човек не е благороден, не е високо просветен, той ще реши да служи на своята Любов и ще избере левия път; ако е благороден, той ще реши да служи на Бога и ще избере десния път. Опасността от левия път седи в това, че в този път човек изразходва всичката си енергия, без да има някаква придобивка. Каквото придобива животното, което се затваря с години в някоя дупка и там гризе своя кокал, това придобива и човек, който се движи в левия път. От хиляди години насам човечеството се стреми към богатство, към щастие, към знания. Казвам: Покажете ми поне една фирма, която от 2000 години насам да не е изгубила своето име, да не е фалирала. Покажете ми един човек, който от 2000 години насам да е започвал една работа и да е успял в нея, да е придобил нещо. – Няма такива случаи. При всичко това ние още вярваме, че човек може да бъде богат, може да бъде учен и щастлив. Тази вяра се обосновава на съвсем друг закон. Обаче има хора, които от 2000 – 3000 и повече хиляди години насам са запазили своето богатство, както и своето знание и щастие, но тия хора спадат към съвсем друга категория. Измежду съвременното човечество има хора, които се отличават със съвършено пластични тела, защото те водят абсолютно чист и свят живот. Загова именно тия хора се явяват като помагачи в развитието на човечеството. Такива хора се срещат навсякъде по света; таки-

ва хора се срещат и в България. Българите имат един такъв белобрад старец, който ходи с бяла тога, спусната до земята. Краката му са обути с цървули. Той обикаля цяла България, посещава този-онзи, но всеки си мълчи, никому не смее да каже за това посещение. Ако този дядо посети някой учител, някой свещеник или някой земеделец, достатъчно е те само да кажат някому за това посещение, и всички да ги нарекат захласнати. Питам: Отде дойде този дядо? Измислиха ли го българите? – Не, този дядо е благороден, свят човек. Погледът му е дълбок, приятен; гласът му е тих, кротък, но мощен. Достатъчно е веднъж да те погледне той, за да остави в тебе някоя възвишена и чиста мисъл. Този дядо лекува болни, възкръсва мъртви. Докато го види някой, моментално изчезва пред очите му. Де ходи, какво прави, де се крие той, никой нищо не знае. Всички току се запитват за него и всеки дига рамене, нищо не може да каже с положителност. Учените хора казват, че това са легенди. – Може да са прави те, но и легендите имат свой произход, и те имат свой бит и свое начало. Други ще кажат, че това са заблуждения. Какво показват заблужденията? – Че се явява някакво нововъведение.

Казвам: Първоначално човек е бил чист в своите мисли и чувства. Питам: Кой са причините, дето днес човек се е опетнил? – Някаква сила от външната Природа се е намесила в живота на човека и го е отклонила от правия път. Веднъж той се е отклонил, няма нищо лошо в това. Лошото е, ако той не учи и не се ползва от опитностите, които придобива. Само така човек ще може да черпи знания. Само чрез страдания той ще придобие Мъдрост и знания. Любовта е път към вечно тържество, но за да не злоупотреби човек с нея, преди всичко той трябва да мине по пътя на скърбите и страданията. Някой казва: „Аз търся Исти-

ната.“ За да се добере човек до Истината, той трябва да научи закона на самоотричането и така ще разбере законите на великата Любов. В това отношение човек трябва да чувства, че животът на всички хора е негов живот; знанията на всички хора са негови знания. Казвате: „Мъчно е да се постигне това нещо.“ Христос казва: „Обичайте врага си!“ Съвременните хора, обаче, намират това нещо за невъзможно. Когато Христос е изказал тази велика идея, Той нямал предвид сегашните ограничени разбирания на хората, нито пък разбиранията на хората от тогавашните времена. Съвременният човек казва: „Как е възможно да обичам онзи, който ме е обрал, който ме е онешастливил? Или, как е възможно да обичам онзи, който е убил всичките ми деца? На такъв човек ще тегля един куршум и нищо повече. Идеята, която вложил Христос в мисълта „Обичай врага си“, има съвсем друг смисъл. С това Христос подразбирал следното: Само добрият човек може да обича своя враг, защото той е безсмъртен. Кой каквото му направи, той остава незасегнат. Следователно, злото, което някой иска да причини на праведния човек, се отнася пак до самия него. Ако един грешен човек се опита да убие някой праведник, по никой начин той не може го убие, но причинява вреда сам на себе си. Този човек сам опетнява своя живот. Грехът, който лежи на съвестта на съвременното човечество, се дължи на това, че ръцете му са оцапани с кръв. Анатомически и физиологически съвременният престъпник е деформиран: Пръстите на ръцете му са окъсени, главата му отзад е сплескана, а при ушите чрезмерно широка, челюстите му са издадени напред, ушите му се деформират – с една дума такъв човек прилича на звяр. Някой казва: „Аз ще убия еди-кого си, ще му отмъстя и никой няма да знае за това мое престъпление.“ – Така си

мисли той. Всяко убийство, извършено от кого и да е, остава своите белези. Друг казва: „Аз и да убия някой човек, ще отида в църквата при свещеника, ще се изповядам и греховете ми ще се простят.“ – Никой човек не може да прощава греховете на престъпника за убийство. Само Бог е в сила да заличи греховете на когото и да е. Не заличи ли Бог греховете му, той ще носи за вечни времена епитимия. Ще кажете: „Кой може да ни налага епитимия?“ – Разумната Природа върши това. Когато види, че някой човек върши престъпления, тя го поставя в затвор, и едва след четири поколения той може да изкупи своите грехове и да излезе от този затвор. Въпросът сега седи в това, как да се изкупят престъпленията и греховете на съвременното човечество. – Всеки за себе си ще търси съответен начин за изкупление, обаче никой не може да се освободи от плащане.

Някои казват: „Ние сме наследили греха от нашите деди и прадеди.“ Питам: Как обясняват съвременните учени наследствеността? Представете си, че преди четири поколения някой от вашите прадеди е водил нередовен живот и от една черна жена му се родил син, който, обаче, приличал повече на баща си и бил бял. Като умрял баща му, майката го изпъдила и по този начин той забравил и майка си, и баща си. Този син се скитал по света, женил се, раждал синове и дъщери, умирали, отново се раждали, докато най-после, в четвъртото поколение му се родило черно дете, негърче, с гъста черна коса, което между белите деца изглеждало като юрдече между пиленца. Питам: Как се яви това черно дете след цели четири поколения? – В това дете се преродил вашия праядо; черната дреха, с която сега е облечен, показва, че преди четири поколения той е направил някакъв грях. Ако този факт се обясни с наслед-

ствеността, питам: Как се яви тази връзка между белите родители и това черно дете? Както виждате, връзката между вашия дядо и черната жена е била преди четири поколения. Защо до ден днешен не се появиха у никое от децата качествата на черната жена, а трябваше да се изминат толкова много години, за да се яви на света това черно дете? Това показва, че някъде в душата на човека се складират отпечатъци от неговите добри и лоши мисли и желания. И след това, когато душата се превъплътява на Земята, нейните силни качества вземат надмощие над слабите, вследствие на което те оформяват тялото.

Ние не проповядваме някаква нова философия, но възразяваме на мнението, което съвременните хора поддържат относно живота. Те казват, че след смъртта на човека нищо вече не съществува, всичко се свършва. Ако тяхното мнение е вярно, защо не се свърши всичко с вашия пращадко? Защо това негърче, това юрдече, излезе на лице след четири поколения? Това показва, че между всички явления на живота, били те в настоящето или в миналото, съществува известна връзка. Значи, животът продължава и след смъртта. Между всички души, между всички хора по лицето на Земята има тясна връзка, от която никой не може да се избави. Това не трябва да плаши хората, но те трябва да се стремят да разберат вътрешната връзка на живота. Ние нямаме нищо против съвременните учени, но те трябва да се проникнат от идеята, че между всички явления има тясна връзка и да се стремят да ги обясняват съобразно законите на живата Природа. Някой казва: „Да се помолим на Бога, Той ще ни открие всичко.“ Да се молиш на Бога, това, именно, е най-голямото изкуство. Да се молиш на Бога и молитвата ти да бъде приета, това подразбира да знаеш езика на Небето. Ако отидеш в Англия и

се обърнеш към някой англичанин за известна услуга, но му говориш на български език, той ще те погледне и ще ти каже: „Махни се отгук! Защо ми отнемаш времето? Нищо не разбирам.“ Ти ще останеш сам сред пътя и ще се огорчиш, че те отблъскват. Ако знаеш английски език, ти веднага ще му заговориш на този език, ще му кажеш, че си чужденец в тази страна и той веднага ще ти се притече на помощ. Това значи да знаеш езика на англичаните. Англичаните са доблестни хора. Те са благородна нация, готова на жертви.

Ще ви приведа една случка, станала с един англичанин при потъването на парахода Титаник. Когато параходът вече потънал и повечето от пътниците се издавили, няколко пътници, с двама-трима матроси успели да се качат на една лодка. Обаче числото на пътниците в лодката било повече, отколкото тя могла да издържи, затова един от матросите се обърнал към пътниците и казал: „Господа, ние сме повече, отколкото лодката може да издържи в това развълнувано море; при това положение всички сме в опасност, смърт ни чака. Предвид на това трима от нас трябва да се пожертват, за да се облекчи положението на останалите.“ Настъпило голямо мълчание. Матросът повторил още един път поканата, но и този път никой не се обадил. И наистина, кой ще е този, който ще се обади? В това време един от англичаните, който бил в лодката запитал: „Колко души трябва да се хвърлят във водата?“ – Трима души. – Добре, аз ще се хвърля във водата. И като казал тези думи, чуло се падане на нещо тежко във водата. След кратък момент двама матроси последвали примера на англичанина. Някога вие казвате: „Аз трябва да се жертвам.“ -Кога трябва да се жертвате? Човек трябва да се жертва за благо на другите, когато се намира в положение

нието на този англичанин. Питам: Вие, които днес сте поставени в тази лодка, не сте ли готови да излезете от нея и да се хвърлите в морето, за да се жертвате за отечеството си или за цялото човечество? Ако Христос не беше излязъл от лодката и не беше се хвърлил в морето, какво щеше да стане със съвременното човечество? Ако Христос не беше се жертвал за човечеството, ако не беше се подложил на ударите на римските войници и не беше понесъл кръста, каква култура щяхте да имате днес? От ударите, които римските войници нанесоха на Христа, излезе сила, която се предаде на самите войници, а чрез тях и на цялото човечество. Тази сила се предаде по негативен начин. По същия начин днес българите приемат сила от Бялото Братство, към което отпавиха и продължават да отпавят хиляди хули. Обаче всички хора ще проверят Истината. Римските войници изчезнаха, Римската империя изчезна, обаче, Истината и до ден днешен съществува и се предава от човек на човек, от народ на народ. Ударите, които римските войници нанесоха на Христа, се предадоха и на цялото човечество, поради което днес хората страдат много повече, отколкото по-рано. Днес хората са по-нещастни, носят повече страдания, отколкото във времето на Христа. Съвременните хора имат скръб в сърцата си, а радост отвън. По-добре е, обаче, човек да има радост в сърцето си, а скръб отвън. Какво струват милиардите на някой човек, чийто стомах, дробове са развалени? Какво ще го ползва храната, която той дава на стомаха си? Най-после, какво ще му коства знанието, което той има, ако мозъкът му е болен? Или какво ще го ползва знанието, което има за живота, и разбирането кой живот е добър и кой лош, ако не може да го приложи в своя личен живот? Под добър, Божествен живот – разбирам този, при който

всяка дума, всяко чувство и всяка мисъл са на мястото си, и от тях мога да се ползвам не само аз, но и всички около мене. Смисльът на този живот не седи в многото, но не и в малкото; смисльът на този живот не седи в силата, нито в безсилието. В какво седи тогава смисльът на Божествения живот? – В благородството на човешкото сърце. Ако всеки човек се заеме да изработи в себе си благородно и възвишено сърце, той ще познае истинското си положение като човек. Кое сърце е благородно? – Което и при най-големите бури в живота не отпада. Всеки човек трябва да бъде като този англичанин, който стана в лодката и каза: „Господа, аз ще се хвърля в морето!“ Този англичанин имаше идея. Кой беше той? – Той беше българският дядо. Кои бяха матросите? – Те бяха помощниците на този дядо.

Казва се, че от време на време Господ слизал на Земята да наблюдава как живеят хората. Често Бог слиза чрез този дядо. И наистина забелязали, че в който дом влизал този дядо, там се внасяло мир, разумност и съгласие: Децата в този дом били здрави, а родителите разумни и любещи. В която държава влизал този дядо, всичко тръгвало напред. И след всичко това, хората ще разправят, че Господ живял някъде далеч на Небето, че веднъж написал някакви закони и от там насетне не се интересувал от нищо; оставил хората да се управляват сами, както те разбират и знаят. Този Господ, за когото се говори така, той може да бъде само идол, но не и разумно същество. Бог, в Когото ние живеем и Който живее в нас, има известни съотношения към нас, както и към всичко живо. Той се интересува от живота на всичко, което е създал. Кое е отличителното качество на Бога? – Той е готов да задоволи всички нужди не само на хората, но и на най-малките същества, които Той е създал, били те насекоми, буболечици, тревици и

т.н. Кое кара Бога да бъде толкова отзивчив към нуждите на всички същества? – Великата Любов, която пулсира в Неговото сърце! Бог никога не е бил и няма да бъде глух за нашите страдания и желаниа. Кога не е глух? – Ако тия желаниа са на място. Иска ли някой да стане цар, за да измъчва по този начин своите братя, на такова желание Бог не дава ухо. Обаче, ако някой гладен се обърне към Господа с молба да му помогне, Той веднага ще чуе молбата му и ще се притече на помощ. Който отправя към Бога молба за хляб, молбата му се чува. Един български студент разправяше една своя опитност за помощта, която Бог му пратил. Това се случило в Пловдив. По някакво стечение на обстоятелствата, той прекарал цели три дни гладен, хапка хляб не могъл да намери. В това време минавал покрай една турска гостилница, където готвели в 25 тенджери и така хубаво му замирисало на ядене, че апетитът му се изострил още повече, гладът започнал да го мъчи усилено и с дълбока въздишка той си рекъл: „На мене ли се падна тази участ да гладувам цели три дни?“ В този момент ясно чува един глас да му говори отвътре: „Наведи се и виж какво има пред тебе.“ Той се навежда и вижда пред себе си сребърен половин лев. – Хайде сега вземи този половин лев, иди в гостилницата да се нахраниш и повече не пъшкай, добавил гласът.

Питам: Можем ли ние, съвременните хора да се оплачем от недоимък? Господ на Любовта ни е дал голямо изобилие. Той чака само да се обърнем към Него и да изправим живота си. Всеки момент Бог ни се притича на помощ, като ни дава и радости, и страдания, за да можем по обратен път да се върнем към Любовта, да изправим погрешките си и да заживеем, както Той живее. Ако Бог, Великият в света, ни обръща внимание, помага ни и се гри-

жи за нас, не можем ли и ние, малките хора, да обърнем вниманието си поне към десетина души и да им помогнем, както на нас се помага?

„Глас в пустинята.“ Божият глас казва сега в пустинята на всеки едно: „Оправете вашите вътрешни пътища!“ Има една наука, която определя както сегашния, така и бъдещия живот на хората. Тази наука е написана на лицето на човека. Ще кажете: „По портретите може ли да се чете?“ – Ако фотографът е добросъвестен човек, може да се чете и по фотографиите, но повечето фотографии днес гледат да изкарват хората по-хубави, с по-гладки лица, отколкото са в действителност. Те ретушират лицата им, като се стремят да загладят всички бръчки по тях. Истинският фотограф трябва да фотографира човека така, че да схваща правилно характерните му черти, за да може един ден бъдещото поколение да учи, да чете по неговото лице. И това ретуширане, което днес фотографите правят, още не е свършено. Те могат да загладят само бръчките на лицето, а всички други черти остават същи. Например формата на очите, на устата, на носа, на ушите не могат да се закрият и изменят по никой начин. И като видим големи и изпъкнали очи, какво показват те? – Те показват голямо лакомство. Това не се отнася до сегашните хора, но те са наследили тези черти от своите деди и прадеди още преди четири поколения. Очите на някои хора пък са вдлъбнати навътре и малки, като на къртица. На тия хора казвам: „Вашите деди и прадеди още преди четири поколения са живели само за себе си, те са били хора егоисти, които са ровили под земята като къртици.“ У други хора носът е завит надолу като на орел. Това показва, че преди четири поколения дядото и бабата на тези хора обичали да обират. Някой казва: „Криви-

чък е малко носът ми. Как да го изправя?“ Казвам: „За да се изправи твоя нос, трябва да минат също така още четири поколения, докато се надделеят тия вътрешни предразположения, които имаш в себе си.“

Същото нещо се отнася и за болестите. Някой казва: Не зная, какво ми стана, че заболях от вчера. – Не, не си заболял от вчера, но болестта ти се прояви от вчера. Когато човек иска да излекува някоя болест, той трябва да започне да я лекува още преди да се прояви тя, а не да чака да се яви и тогава да вика лекари. Лекуването трябва да започва 20 години преди да се е появила болестта. Бъдещите лекари ще лекуват болните си още преди да са заболели. Например, лекарят ще лекува циреите преди те да са се явили. Какво правят съвременните хора? Яви се някой лош цирей у даден човек, и той веднага прибягва до лекар. По цели нощи не спи, страда, измъчва се, докато най-после ножът на лекаря разрешава въпроса. Как се разрешава въпроса с нож? – Или се подобрява положението, или се усложнява. Вижте, например, колко много хора днес заболяват от рак. Каква болест е рактът и на какво се дължи? – Причините за рака се крият в противоположност на чувствата. Когато някой човек започне да живее порочен живот, той непременно ще заболее от рак. Когато човек се откаже от възвишената идея, която го е вдъхновила в живота му, непременно той ще заболее от гръдна болест и ще стане песимист. Така се явява туберкулозата. Ще кажете: „Възможно ли е това?“ – Много естествено. Представете си, че този човек, който е работил с години върху тази идея, която го е вдъхновявала и крепила в живота, в един момент я разрушава! Как мислите, няма ли да стане цяла пертурбация в този човек? Такова разрушение не може да остане безнаказано. Да разрушаваш, това не е философия.

Глас на Едного в пустинята казва: „Прави правете пътищата Господи!“ Днес всички хора искат да живеят добър живот. – Право е това тяхно желание. Не само сегашните хора, но и бъдещото поколение трябва да се стреми към добър, чист и свят живот. И хилядите поколения след нас трябва да живеят добър живот, за да се изправят Господните пътища. Затова днес всеки човек се стреми да постави правилна основа на своя живот. И сегашните хора, както и тия на бъдещето, трябва да вземат поука от миналото и да поставят своя живот на здрава основа. Съвременните хора само се страхуват. Страхът показва невежеството на хората. Няма защо да се страхуват, но трябва да се заемат с изправяне на своите погрешки. Когато някой човек направи едно престъпление, той трябва да има доблестта да го изправи, а не само да го изповяда. Всеки може да се изповяда, но изкуството е да се изправи. Следователно всеки човек трябва да се земе с изправяне на своето сърце, с изправяне на своя живот. Някой казва: „Как ще се изправи животът?“ Питам: Как се е образувал той? Учените хора обясняват как се е образувал животът, как са създадени всичките планети, как е създадено Слънцето, но тези обяснения са външни, те засягат само външната страна на въпроса за създаването на живота. Учените не взимат предвид разумната жива Природа, която е турила всяко нещо на своето място, която дала условия за развиване на всички живи организми, която е въздигнала човешката душа и човешкия дух и затова не виждат възможностите, които тя е предвидила за всичко. Каквото и да философстват учените днес, има една наука в света, чрез която можем да изправим живота си. Всеки трябва да изправи живота си още сега, за да бъде изправен и в бъдеще. За тази цел ние трябва да вярваме в разумното начало в

света, както и във всички разумни движения. В живота на човека има ред разумни и ред неразумни движения. Неразумно движение е, например, когато дойде при тебе някой човек за услуга, а ти махнеш с ръка към него, с което му казваш: „Махни се оттук!“ Разумните движения са език, с който всички хора могат да се разбират.

Ще ви приведа един пример за разумно движение. Във време на Севастополската война, един французки войник изпаднал в едно варненско село. Отишъл при едни селяни и започнал да им говори на френски език, че иска да му дадат малко мляко. Те го поглеждат, не го разбират и му казват: „Нищо не разбираме, какво искаш. Кажи на български, да те разберем.“ Но и той не знае български. По едно време му дошло на ум да направи някои движения, с които да предаде искането си. Навел се на земята, направил една дупка и след това започнал да прави такива движения с ръцете си, като че дои нещо. Дупката на земята представлявала съда, в който събирал млякото при доенето. Селяните като видели това, изведнъж го разбрали и му казали: „Така, братко, кажи, че искаш мляко. Кажи си на български, да те разберем!“ Значи, те го разбрали по движенията. Това показва, че има един език, чрез който всички хора могат да се разбират и познават. И страданията, и радостите имат свой израз. Когато човек страда, лицето му носи отпечатък на това страдание. И животните страдат. Всяко страдание, всяка скръб хвърля свой отпечатък върху съществото, което страда или скърби. Както болестите оставят своите отпечатъци върху лицето на хората, така и скърбите оставят свои белези. Една красива мома искала да опита Любовта на своя възлюбен и по този начин или да се освободи от него, или да му отговори на Любовта. За тази цел тя турила на лицето си маска, която

била много надупчена и почерняла, както това се случва с хора, които са пострадали от черната сипаница. Като дошъл нейният възлюбен, тя му казала: „Виж сега лицето ми, колко е погрозняло от болестта, която прекарах!“ Той я погледнал и останал недоволен от нея. Тя го попитала: „Сега обичаш ли ме?“ – Не, с такова лице аз не мога да те обичам. Така тя разбрала каква била неговата Любов. Такава е, наистина, човешката Любов. Тя се отнася само до кожата. Развали се кожата, и Любовта изчезва. Днес повечето хора търсят външност, богатства и слава. Затова и много съвременни моми казват: „Стар да е, глупавичък да е, но мазничък да е, кесията да е пълна.“ Така казват и момците за момите. Това обаче не е морал. На такива основи не може да се гради животът. Казват: „В какво и да е, но човек трябва да вярва в нещо.“ Казвам: Човек не трябва да вярва в какво и да е, той трябва да вярва в абсолютното начало на живота, което дава благородство на сърцето, мир на душата, сила на ума и здраве на тялото. Мнозина търсят спокойствие и здраве в хората, в лекарите. Не, човек трябва да вярва в Бога и като се хване веднъж за Него, болестта му ще изчезне, спокойствието му ще се възстанови. Когато Христос беше на кръста казваше: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си.“ Съвременните хора, като умират, казват: „Господи, приеми душата ми!“ Значи, и когато умират, те не знаят да се молят; и тогава заповядват на Господа. Кога казва Христос тези думи на Бога? – Само след като не Го искаха хората. Той се обърна към Господа и каза: „Господи, тези хора ме биха, ругаха, изпъдиха ме при Тебе, затова, моля Те, приеми духа ми!“ До това време той работи между хората. Същото се отнася и до вас. Докато хората искат да работите между тях, няма защо да напушате света. Каква философия има в това да

си отивате преди да ви пъдят хората? Дойде ли време, когато не ви искат, тогава кажете като Христа: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си.“ Жената казва на мъжа си: „Не искам да живея вече при тебе!“ Синът казва на баща си: „Не искам вече да живея при тебе!“ Казвам на жената: „Ако мъжът ти е човек на Любовта, ти ще живееш при него и ще се учиш.“ Казвам на сина: „Ако баща ти е човек на Любовта, ти ще живееш при него и той ще ти бъде учител.“

Днес всички хора се стремят към свобода, но вместо да придобият свобода, те изпадат в робство. Защо? – Защото не знаят как да я придобият. Те се обиждат за нищо и никакво. Говорят за Любов, а се разправят по Мойсеевия закон. Като видят, че някой проповядва Истината, започват веднага да се съмняват в него и казват: „Защо ли проповядва този човек? Колко ли му плащат за тия проповеди?“ Някой казва: „Може би му плащат хиляди левове, а може и милион лева.“ И затова мнозина казват: „Ако е за милион, и ние можем да станем добри проповедници.“ – Не, проповедник с пари не се става. Кречетало може да стане, но не и проповедник. Проповедникът трябва последен да задоволява своите желания. Когато всички хора се нахранят, той трябва да остане последен и да запита Господа: „Господи, мога ли и аз да се нахраня?“ Проповедникът трябва да бъде идеалист, да проповядва и да служи на Бога доброволно, а не насила. Такива трябва да бъдат хората на новия идеал; такива трябва да бъдат хората на новата наука! Такъв трябва да бъде моралът на всички музиканти, поети, художници, философи и учени! В бъдеще, когато се дава угощение, ще се тури съвсем нов ред на трапезата, а не такъв, какъвто е съществувал досега. Когато се сложи трапезата по новия начин, майките ще наре-

дят на първите места децата, на второ място ще поставят хората от средна ръка и на трето място ще поставят най-видните хора – музиканти, поети, писатели, художници, учени и философи, които ще кажат: „Господи, досега ние свирихме, пяхме, рисувахме, учихме децата – всичко правехме заради тях, а сега и ние ще похапнем заедно с тях и ще си починем.“ Така трябва да бъде! Музикантът свири за децата, писателят пише за децата, философът работи за децата, ученият работи също за децата. Съвременните хора, които воюват, които се бият, които си дърпат косите, са деца. Мнозина казват: „Култура имаме ние!“ – Да, култура на малките деца. Според последните изчисления, съвременното човечество е на 12 години, а в новата епоха ще бъде на 14 години. Числото 12 показва, че човечеството е завършило развитието си за старата епоха и влиза в нова епоха, при нови условия и нов живот.

Аз бих желал всички хора да бъдат на 14-годишна възраст, да поставят здрава вътрешна основа на своя живот. Ние не говорим за съвременната философия и наука. Днес всички учени, философи, поети и музиканти не са самобитни. Всички са черпили и черпят своите знания едни от други. Ще дойде един съвременен проповедник, ще отвори Евангелието и ще каже: „Вие трябва да живеете съобразно тази свещена книга!“ Питам: Пророк Исая от тази ли книга черпеше материал? Мойсей от тази книга ли черпеше материал? Ами петокнижието как е написано? Нито пророк Исая, нито Мойсей се ползваха от тази книга, нито пък се съветваха с Христа, както правят днес всички проповедници. Според вашите разбирания ще излезе, че всички стари пророци са били еретици. Защо? – Защото не се съветвали с Христа. Обаче, ако сега дойдат пророк Йеремиа, или пророк Исая, или Мойсей, всички ще отворят

тази книга, ще се поусмихнат малко и ще кажат: „И ние вярваме в тази книга, и ние вярваме в Евангелието.“ Защо? – Защото, когато тази книга се създаваше, и ние работихме за нея. Възможно ли е да не вярваш в нещо, за което си работил? Когато Бог работеше в света, и ние бяхме при него. Наистина, всички стари пророци взеха участие в Божиата работа. Днес призовават и нас в Божието дело. Казва се в Писанието: „И веселиха се в Неговата обитаема земя, и наслаждението им беше с човеческите синове.“ – Кои са тези синове? – Това са разумните синове на Бялото братство, с които Мъдростта се е веселила.

„Глас на Едного.“ Това е Божият глас, Който вика в пустинята: „Оправете пътя Господен!“ Всеки трябва да промени начина, по който досега е живял. По-голямата сестричка, която до 14-годишната си възраст е побивала своите по-малки братчета и сестричета и е дърпала косите им, като стане на 14 години, започва да омеква, да става по-внимателна в отношенията си, защото знае, че всички я наблюдават. Тя вече се обръща към своите по-малки братчета и сестричета нежно, потупва ги по гърба леко и казва: „Какините!“ Значи, тя е станала вече по-голяма, така е станала.

Аз бих желал всички млади сестри да станат таки, а всички млади братя да станат батковци, да ги защитават. Нека има в света и таки, и батковци! Какво означават думите „кака и бацьо“? Тия думи днес са изгубили много от своето първично значение. Думата „кака“, съставена от ка-ак, частицата „ак“ означава бял. Думата брат, бацьо, аба, това е първичното, Божественото начало, което живее в бацьо. Когато това начало влезе в човека, той става истински брат или истинска сестра. Когато влезе в братя, той става бацьо, когато влезе в сестрата, тя става кака. Тези думи имат сан-

скритски произход, но съществуват и в китайски, и в гръцки езици. Когато човек се заеме да изучи произхода на езиците, ще види как са произлезли те.

Глас на Едного, Който вика в пустинята: „Прави правите пътищата Господни!“ Когато казваме, че сме в края на тази епоха, ние подразбираме, че сме в началото на друга епоха, на великата епоха, подобна на която досега не е съществувала. Никога човечеството не е имало по-добри условия от сегашните. Мнозина казват, че светът ще се свърши. – Не, светът няма да се свърши, но ще се свършат престъпленията, т.е. ще се тури край на престъпленията в света. Сега иде нова култура – култура на идеите. За тази култура се изискват идейни хора. Когато някой се усъмни в мене, ще дигна ръката си и ще му кажа: „Чети на моята ръка!“ Когато някой се усъмни в мене, ще открия лицето си и ще му кажа: „Чети на моето лице!“ Когато някой се усъмни в мене, ще му кажа: „Чети по моето тяло!“ Преди 30 години срещам един български войвода, който беше около 70 годишен старец, поглеждам ръката му и казвам: „Братко, ти си направил големи престъпления. Много хора си избил.“ Външно лицето на този старец изглеждаше миловидно. Той отговори: „Да, синко, големи престъпления тежат на съвестта ми. Исках да направя добро на своя народ, но нищо не постигнах, само душата си опетних.“ – Лоша е ръката ти и за всичките си дела ще даваш отчет пред Бога. – „Така е, синко, не бих желал да срещна човек с ръка като моята. Разбрах, че така както действах аз, народ не се освобождава.“ – Така е, народ се освобождава с разумно слово, без убийства и кръвопролития, без изтезания и измъчвания едни други. Само с Любов може да се освобождават народите; само с Любов може да се освобождават хората от тяхното робство. Всеки човек, всеки

народ, па и цялото човечество разрешават днес една велика задача в света. Когато човек разреши тази задача единично за себе си, когато приеме Божественото начало в себе си и му даде първо място, тогава и народите, па и цялото човечество ще разрешат своята задача. Светът ще се изправи, когато се изправи единицата. Невъзможно е да се повдигне един народ колективно. Народите сами по себе си не съществуват. Те представляват възможности за индивидите, за душите. Както семките и листата са възможности за развитие на растенията, на дърветата, така и всички външни форми са възможности за развитието на онзи разумен, възвишен живот, който се проявява в света. Следователно всеки човек трябва да каже: „Когато аз изправя живота си, и светът ще се изправи.“ Всеки човек има възможност сам да изправи себе си. Този момент е велик и важен в живота на индивида. Днес България се нуждае от такива хора. Нека бъдат те 5 -10 -100 -1000 души – колкото повече, толкова по-добре! Такъв трябва да бъде великият идеал на всеки човек, на всеки народ. Ако българите искат да съществуват като народ, трябва да си дадат подтик към идейното, защото само в идейното има истински живот. Личността може да съществува само в идейното; семейството може да съществува само в идейното; племето може да съществува само в идейното. С какво е велика днешна Гърция? – Тя е велика със своите учени хора. Тя е велика със своята минала култура. Нейната велика култура е изразена в лицето на Орфей, Сократ, Питагор, Платона и др. С какво е велик Рим? – Със своите велики хора, но не и със своите пълководци. Само великите хора оставят нещо на света. С какво е велик еврейският народ? – Със своята свещена книга. Извадете тази книга от него, и той престава да съществува като народ. С какво са вели-

ки египтяните? – Със своите пирамиди, които оставиха на човечеството. С какво се отличава християнската култура? – Със закона на вътрешната жертва. Християнската култура, именно, повдигна жената, тя повдигна сърцето като принцип. Тя е култура на жената, и затова жената трябва най-добре да я разбира. Християнската култура не е на мъжете. Сега ще дойде културата на мъжете. Следователно, християнската култура на жените и новата култура на мъжете ще образуват двата противоположни полюса на живота. Те трябва да се съединят в едно и да дадат ново направление, нова насока на цялата Земя. Между мъжете и жените трябва да дойде идейно, вътрешно разбиране. Само по този начин животът може да се осмисли и да дойде нова религия между хората.

Днес хората се плашат, като чуват думата „нова религия“. Какво страшно има в новата религия? Тя е религия на Любовта. Тогава какво страшно има в Любовта? Нали всички съвременни хора плачат, че са изгубили Любовта си и все нея търсят? Дойде ли новата религия, хората няма вече да мислят за държави, няма да мислят за царства. Цялата Земя ще бъде една държава, едно царство. Пък ако искат да правят църкви, нека правят колкото искат. Ако искат да правят казарми, нека правят. Те ще служат за възпитание на младежта. Тогава всичко, което се замисли и направи, ще бъде за благо на цялото човечество. Дойде ли това време, всички хора ще се разбират. Как ще се разбират светиите? – Като хора на вътрешната велика наука. Как ще се разбират философите? – Като хора, които имат разумно и правилно разбиране за живота. Как ще разбират музиката и поезията? – В онези възвишени песни, които будят чист и красив трепет в сърцата на хората. Днес навред чуваш песента: „Заплакала ми е гората, гората още

и планината.“ – Това не е песен. От кого плачат горите? Наистина, всички български гори плачат днес, а аз им казвам: „Плачете, и аз плача заедно с вас!“ Нека българинът запее сега друга песен: „Заплакало ми е сърцето, но за да не плаче, отсега нататък аз ще се заема да измия всичките си прегрешения. Отсега нататък и гората няма да кастря, но ще ѝ дам подтик към нов живот, както ще дам подтик и на своето сърце към добро.“ Гората е символ на особен живот. Всеки човек, който не може да почита гората, той не може да почита и хората. Всеки човек, който не може да почита изворите и ги разрушава, той не може да почита и живота. Навсякъде и във всичко има живот.

Глас на Едного, Който вика в пустинята: „Правете прави пътищата Господни!“ Защо? – Защото иде новата култура. Казвате: „Какво ще стане със старото?“ – Старото няма изведнъж да се разруши. Всичко старо, което може да се употреби в строежа на новото, ще се използва, а онова, което е негодно за този строеж, ще се изхвърли навън, като непотребно. Не само старото ще се измени, но и човек трябва да се измени. Тъй както е днес човекът, със своето старо верую, със своите стари разбирания, той не може да припари до новата култура. Тъй както днес е устроен човекът със своя череп, със своето лице, със своите крака и ръце, със своите мускули и кости, не може да направи крачка към новата култура. Той трябва коренно да се преобрази, ако иска да влезе в живота на новата култура. Какво е веруюто на съвременните хора? Виждате ги днес, че са готови да се жертват за благото на другите хора, а на другия ден казват: „Защо трябва да се жертваме за другите хора? Те не заслужават тия жертви.“ – И веднага се отказват. – Не, всеки човек трябва да постъпва така, както Бог постъпва. Всяка сутрин Бог изпраща своето благосло-

вение, храна, дрехи, радост и веселие на всички същества. Така трябва и всеки човек да извърши без колебание работата, която Бог му е възложил.

След всичко това ще дойде някой философ да ме пита какво понятие имам за Бога. Бог е Любов, Мъдрост и Истина – три големи велики свята, за изучаването на които ми е нужна цяла вечност. За да науча какво нещо е Любовта, Мъдростта и Истината, трябва да имам на разположение цяла вечност и като се върна, ще ви разкажа какво представляват тия три свята. Аз няма да постъпя като онзи турски философ, който живял само с лъжи в живота си. Извиква го един ден султанът и му казва: „Каж ми една лъжа!“ – Не, аз съм решил вече да не говоря никакви лъжи. Но виж какво ще те помоля: „Баща ми умря, та имам нужда от 500 лири. Услужи ми, моля ти се!“ Султанът му дал 500 лири, но му казал да ги върне при първа възможност. Философът взел парите, лутал се натукнататам из света, но при султана не се върнал. Извикал го султанът и го попитал: „Защо не донесе досега парите?“ – Това беше последната лъжа, която ти казах, като ти взех тия пари. Тъй се лъжат днес всички хора: В религиозно отношение се лъжат, в научно отношение се лъжат, мъже и жени се лъжат помежду си. Всички говорят за свобода, но се лъжат, нямат свобода; за победа говорят, но няма никаква победа. Някоя жена говори за мъжа си: „Като моя мъж друг няма в света, много е добър!“ Не минава и година, същата жена казва: „Да те пази Господ от такъв мъж!“ Майка говори за детето си: „Като моето дете подобно ангелче няма.“ Не се минават две-три години и същата майка казва: „Да те пази Господ от такова дете!“ Всички казват: „Да те пази Господ!“ Да, сега е време да се пазите.

Казвам: Ако спазвате законите на Любовта, Мъдростта и Истината, върху вас ще се излеят всички благословения, обещани на човечеството от памтивека. И ако всички българи се съединят с Бога и заработят заедно с него, българският дядо с бялата брада, с благородното сърце, с възвишения ум и с бялата тога на тялото ще дойде между тях; и ако те го познаят, Той ще тури основа на новата култура у тях и ще внесе мир, радост и веселие между всички хора. И тогава всички хора ще повярват, че в света е станало нещо ново, нещо велико.

Беседа от Учителя, държана на 12 декември, 1926 г. в гр. София

ТЕ СВИДЕТЕЛСТВАТ

„Делата, които аз правя в името на
Отца си, те свидетелстват за мене,,
(Йоан 10 : 12)

Ако искаме да познаем вътрешното съдържание на житното зърно или на семка от някое плодно дърво, трябва да ги поставим в условия, необходими за тяхното развитие и проявление. Външният, физическият или проявеният свят представлява форми, методи, чрез които живата Природа е работила и продължава да работи и до днес. С тия методи трябва да работят и съвременните хора. Всеки човек, който иска да добие истинско знание за живота, да намери начините за засилване на своето тяло, за облагодоряване на своето сърце и за развиване на своя ум, той трябва да разбира и прилага в живота си законите за физическото тяло, както и тия за чувствата и мислите. Не е достатъчно човек само да знае законите, но той трябва да ги прилага. Когато някой човек произнесе, например думата „Любов,, той трябва да я произнесе правилно, т.е. така, че тази дума да произведе своя ефект. Една дума може да произведе нужния ефект върху човека само тогава, когато при изговарянето ѝ се вземат предвид всички елементи, които тя включва в себе си. Всяка дума съдържа свои специфични елементи. Българинът вмъква в думата Любов

такива елементи, според както той я разбира. Ние виждаме в тази дума българската Любов. Всеки, който разбира законите, ще се увери в това. Човек трябва да разбира законите на звуковете, на слоговете на думите и най-после той трябва да разбира и законите, по които се сформират изреченията. Някой казва: „Звукът сам по себе си е безсмислен“. – Да, ако изговорите само някои звукове като а,о, и, у и други, в тях не може да се види нещо смислено, но ако ги съчетаете по известни закони, от тях безсмислени звукове ще изкарате нещо смислено.

Един от древните царе извикал всички мъдречи, всички философи в царството си и им казал: „Искам някой от вас да ми каже едно мъдро философско изречение, което да съдържа една от великите Истини на живота.“ Един от тях мъдречи казал следното изречение: „Твърдото произвежда топлина; топлината произвежда мекота; мекотата произвежда вода, а водата произвежда чистота.“ Какво се разбира от думите „твърдото произвежда топлина“? Ако съберете две води на едно място, те могат ли да произведат топлина? – Не могат. Обаче, вземете ли парче желязо и парче кремък и ги търкате едно в друго, ще се произведе топлина. Казвате: „Еди-кой си човек е твърд“. За да произведе топлина, този човек трябва да бъде твърд. Оттук ние казваме: Топлината на човека се произвежда от неговите кости. Защо са костите на човека? – Да произведат топлина. Защо са мускулите му? – Да произведат мекота. Защо му е мекотата? – Да придобива чистота. Защо му е чистотата? – Чистотата е носителка на здравето, здравето пък е необходимо за живота.

Днес под думата „топлина“ се разбира горение. Не, горението не е топлина. Наистина при горението се образува и топлина, но това, което гори и изгаря, същевременно

но се разлага. Истинско горение е това, при което тялото гори, без да изгаря и без да се разлага, а отделя само топлина и светлина, които са условия за живота.

Христос казва: „Делата, които аз правя в името на Отца си, те свидетелстват за мене“. Само разумният, само ученият човек може да прави дела. Под думата „учение, знание,, ние не разбираме официалното, обикновеното знание, с което човек може да се облече като в някоя парадна дреха, но подразбирам това знание, което влиза в неговата кръв и плът. Кръвта е символ на живота. Под „плът и кръв“ се разбира същественото в живота.

Животът на Земята е пълен с противоречия, които спъват хората. Питам: По кой начин могат да се разрешат тия противоречия? Казвам: Ако човек не може от своето желязо и от своя кремък да произведе топлина, той не е учен, нито разумен. Може ли да произведе топлина от своето желязо и от своя кремък, той е учен, разумен човек; може ли от придобитата топлина да произведе мекота, а от придобитата мекота – вода, той е учен разумен човек. И най-после, ако може от придобитата вода да произведе чистота, той е истински и учен и разумен човек. И ако от чистотата може да произведе живот, той е умен и добър човек. Както виждате, тук има градация в придобивките. Умният човек е всякога добър. Когато знанието се лиши от Добродетелта, раждат се противоречия в живота. Във всеки човек има противоречия. Противоречията се явяват главно между ума и сърцето на човека: Умът иска едно, сърцето – друго. Как могат да се разрешат тези противоречия? Както могат да се създадат противоречия между ума и сърцето, така могат да се създадат и между Първичната причина, която ни е създала и нас. Казвам: Когато Бог създаде света, злите духове

се опълчиха срещу Него. Как ще обясните това противоречие? Бог ли създаде тия духове, или те сами се родиха? Вие не сте виждали и не виждате тия духове, но последствията им виждате и носите. Как си обяснявате гнева? Гневът зло ли е? Яростта зло ли е? В Писанието се казва, че Бог е гневен, яростен. Този гняв или тази ярост като зло или като слабост се счита у Бога? Гневът, яростта се считат като най-велики негови качества. Съвременните хора не разбират дълбокия смисъл на тези думи. Покажете един човек, мъж или жена, ангел или светия, който никога да не се е разгневявал. Само този човек не се гневи, който постоянно е гневен. Как ще разберете това нещо?

Що е гневът, как и кога се заражда той? Когато човек иска да премахне едно препятствие, което го спъва в пътя му, у него се заражда сила. В този случай той е огниво, кремък, който като се чука с желязо, произвежда топлина. Щом се образува топлина, гневът у човека преминава. Ако срещнете един човек със замръзнали, вкоченясали от студ ръце и крака, той е осъден на смърт. Ако този човек не се разгневи и не произведе топлина в себе си, ще оживее ли? – Не. Напротив, той ще вкоченяса, ще замръзне още повече и ще заприлича на змия. Питам: Какво зло има тогава в кремъка, в огнивото? Като се търка кремъкът в някое твърдо тяло, произвежда се топлина, от която замръзналият човек стопля ръцете и краката си и се съживява. Произлязло ли е някакво зло от тази топлина? Съвременните хора виждат зло там, дето то не съществува. Според схващанията на разумните хора зло съществува само тогава, когато човек накладе по-голям огън, отколкото трябва. Когато огънят на човека гори в камината му и го топли, това е добро за него. Когато оба-

че, този огън се усили много и запали къщата му, това е зло за него; то застрашава и околните къщи. Каква нужда има този човек да изгаря къщата си.

Казвам: Според разбиранията си хората се делят на добри и лоши. Обаче трябва да се определи какво нещо е добро и какво – зло. Добро е това, което служи на растенето, за цъфтенето, за връзването и за узряването, както за отделния индивид, така и за семейството му, за народа му, за цялото човечество и за Небето. Зло е това, което в даден случай спъва развитието както на отделния индивид, така и на цялото човечество. Злото парализира волята, сърцето, ума на човека, както и всичката негова вътрешна сила. Ще кажете: „При това положение на нещата, човек не знае какво да предприема и какво да не предприема, да не би да изпадне в някакво зло. – Не е възможно човек да стане буквояд и да се страхува да се прояви. Вземете например, съвременните учени хора са натрупали много материал в науката; хиляди хора от паметивека още са работили за създаване условия за развитието на съвременната наука, обаче ние не гледаме само външната, но и на вътрешната ѝ страна. Това знание трябва да се обработи и приложи в целокупния живот. Веднъж разумно приложено, то ще научи човека кое е добро и зло и ще го упъти в пътя на доброто. За кого е това знание днес? Някои казват, че знанието възгордява. Когато знанието няма приложение, това е едно положение, но когато се прилага правилно, то носи благословение за света. Като се казва, че знанието възгордява, трябва ли да се откажем от него? Ако човек не може да постигне своето развитие, трябва ли да се откаже от него? Великите идеи трябва да се разбират правилно. Съвършенството е велик идеал, към постигането на което всеки човек трябва да се стреми. По същес-

тво съвършенството е непостижимо, но разбирането му е постижимо. Бог, като отвличена идея, е непостижим, но за да Го разберем, ние можем да Го ограничим в себе си.

Мнозина питат: „Как можем да познаем Бога?“ – Три неща има, по които можем да познаем Бога. Те са: Божията Любов, която носи живот; Божията Мъдрост, която носи ред, порядък и хармония в живота и Божията Истина, която носи свобода и простор. Всички хора искат да бъдат свободни. Естествено е това желание на хората, но те трябва да знаят, че Истината носи и ограничения за човека. На едни хора тя носи свобода, а на други – ограничения. Истината дава свобода на сиромасите, а на богатите носи ограничения. Защо ограничава богатите? – Да не трупат богатства повече, отколкото им трябва. Казвате: „Човек трябва да бъде богат.“ – Колко богат трябва да бъде? Колко пари са нужни на човек, за да прекара един сносен живот? – Човек трябва да бъде голям. – Колко голям? Трябва ли човек да бъде голям като някоя планина, или като някой слон, или като някое предпотопно животно? – Човек трябва да има широк ум. – Докъде трябва да се простира човешкия ум?

Тия разсъждения предизвикват следната мисъл. Казвате: „Земята е член от Слънчевата система.“ От математическо гледище Земята представлява едната страна на дадено уравнение. – Спрямо какво е тя страна на уравнение? – Спрямо Слънцето. Знаем при това, че двете страни на уравнението разглеждаме като дясна и лява страни. Коя страна на уравнението е Земята: дясната или лявата? Слънцето пък съставлява едната страна на друго някое уравнение, от друга някоя система. И тъй, всеки, който иска да знае какво нещо е Земята, ще състави даденото уравнение и ще види какво е отношението на Земята към Слънцето;

после ще намери отношението на Слънцето спрямо друга по-крупна система, от която то съставлява член. Някой казва: „Аз съм мъж“. – Да, ти си едната страна на дадено уравнение. – Аз съм жена. – И вие сте страна на дадено уравнение. Важно е да определите коя страна на уравнението сте, дясната или лявата. Вземете например уравнението: $a=v$. Щом $a=v$, тогава имаме и следното равенство: $a+v=v+c$. С това изменя ли се първото уравнение? Следователно, ако мъжът и жената представляват страни на дадено уравнение, тогава, за да не се измени хармонията между тях, условията, които ги създават, трябва да бъдат еднакви. Тези уравнения, които ви дадох, са прости. С тях могат да се занимават ученици от долните класове, но с житейските уравнения, които аз засягам, могат да се занимават само велики умове.

Съвременните учени хора се занимават с решения на уравнения от физическия свят, обаче с това разрешават само една трета от задачите на своя живот. Когато човек урежда своя физически живот, с това той разрешава само една трета от своите задачи. Да разрешаваш само третата част от своя живот, това значи да си разрешил само въпроса, че трябва да пътуваш. Това подразбира, че си решил само една част от уравнението, но не и цялото уравнение. След това ти трябва да решиш имаш ли благоприятни условия да пътуваш днес или нямаш. Кога ще пътуваш? – Когато има условия за пътуване. Да допуснем, че ти си решил да заминеш днес за Варна, обаче цялата линия до Варна е покрита със сняг, дълбок един метър. При това положение ще можеш ли да пътуваш? Казваш: „Веднъж съм решил да пътувам, аз ще тръгна с аероплан.“ – Да, но представете си, че горе някъде в пространството има големи бури, които отнасят всичко, каквото срещнат на пътя си. –

Тогава ще телеграфирам до Варна и пак ще свърша работата си. – Как ще телеграфираш, когато всички телеграфни жици са скъсани и съобщенията са прекратени? Както виждате, за всичко се изискват условия. Човек може да се изяви напълно само в един разумен свят.

Някой казва: „Аз мога да направя всичко.“ Какво означава това? – Това подразбира, че всеки човек е страна на дадено уравнение, което той трябва да реши в своя живот. Следователно, целият живот на човека е едно уравнение, а той самия представлява една част от това уравнение. Човечеството пък е едната страна на дадено уравнение от великата система уравнения в Божествения свят. Тогава, човек и Бог пак съставляват уравнение; и човек като страна на това уравнение, трябва да знае каква е днешната му задача. Някой казва: „Аз съм българин“. Какви са идеите и задачите на българина? Спрямо България всеки българин е страна на дадено уравнение. България, от своя страна, съставлява част от друго уравнение, спрямо което има свои задължения. Днес българите не са свободни. Те и досега плащат данък след войните на европейските държави; от години вече плащат и още не могат да се изплатят. „Който много яде, много плаща; който малко разбира, много плаща“. Българинът много яде, малко се учи. Питам: Де са учените хора на българите? Кои са най-видните българи в света? Де е българският Сократ? Де е българският Платон? Де е българският Аристотел? Де е българският Хермес? Де е българският Милтон? Де е българският Шекспир? Де е българският Кант? Де е българският Нютон? Ако е въпрос за военния Атила, и между българите може да се намери равен нему. Но работата не се върши само с военщина. Огнивото и кремъкът сами нищо не вършат. Зимно време те разрешават някои въпроси, но лятно вре-

ме огънят сам вече съществува. Ако аз живея в някоя страна, дето няма огниво, тогава моят кремък и моето парче желязо са на място, те все ще разрешат една задача; обаче, ако аз отида в някоя страна, дето хората не се нуждаят от огниво, тогава моите кремък и желязо ще ми бъдат товар.

Сега аз засягам съществени въпроси от живота. Който иска да измени коренно живота си, той трябва да придобие дълбоко положително знание, което да даде нова насока на неговите мисли, чувства и действия. Някой пита: „Какво представляват всъщност човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля?“ – Човешкият ум е страна на едно уравнение; човешкото сърце е страна на друго уравнение; човешката воля е страна на трето уравнение. Какво ще стане със сърцето, ако се увеличат, т.е. подобрят, условията на ума? Питам: Какво ще придобие някой мъж, ако след като забогатее, вземе десетина жени? Този човек казва: „Аз имам две ръце, два крака, по десет пръсти на ръцете и краката, затова ми трябват повече жени.“ С тази своя философия той иска да се оправдае, но това не е право. Казвам: „Човек има две ръце, едната от които е женска, а другата мъжка. Той има два крака: единият крак е също така мъжки, а другият – женски. Освен това пръстите на ръцете и краката показват, че на всеки пръст от едната ръка или от единия крак отговаря също такъв пръст от другата ръка или от другия крак. Казано е в Писанието: „Отначало Бог двама ги създаде, мъжко и женско“. Когато хората са допусkali многоженството, ние не ги съдим с това, но казваме какви са разумните закони, които Бог е създал, т.е. говорим за истинската положителна философия на живота. Един от еврейските царе, Соломон, най-мъдрият цар в света, имал 300 жени и 900 наложници. Какво придоби той от това? – Опитва себе си, изпита и жените като

наложници и като господарки. От това многоженство той придоби голяма опитност, която му струваше скъпо. От тук вадим следното заключение: Всяка жена, която живее в греха, е наложница; всяка жена, която живее в Добродетелта, е жена само на един мъж, тя е майка в семейството. И всеки мъж, който живее в греха, е наложник; всеки мъж, който живее в Добродетелта, той е мъж на една жена, той е баща в семейството. Ние не разглеждаме думите „баща и майка“ в тесен физически смисъл, но ги разглеждаме в широк смисъл. Да бъдеш баща или майка, не е достатъчно само да родиш един син или една дъщеря. Когато в един човек се роди някоя велика идея или някое велико чувство, те са тъй живи, тъй интелигентни, както са живи и интелигентни децата. Всяка велика идея или мисъл, която се вселява в човека, тя представлява един светъл дух от невидимия свят, който посещава този човек, като му казва: „Аз искам да поживея в тебе като твое дете, да изпитам Любовта ти, а ти постъпвай с мене както искаш“. След това друг светъл дух се вселява в сърцето на този човек като едно велико чувство. Значи едно светло чувство се вселява в сърцето му и една светла мисъл в ума му и ако този човек не знае как да постъпва с тия две светли същества, животът му ще бъде редица от страдания. Той може да философства по различен начин, да се оправдава, да прави каквото иска, но в края на краищата този човек няма да има никакъв идеал, никаква светла мисъл, никакво светло чувство. Той ще представлява от себе си една гола форма, едно голо съзнание. Светлата мисъл, светлото чувство правят духа на човека мощен и крепък. Мощното не прави човека нито корав, нито мек. Мощното, великото в човека е неговият непреодолим стремеж, който го подтиква напред и все напред. То е малко, но движенията му са

силни; тия движения са в състояние да подтикват целия свят да върви напред.

Съвременните хора правят ред опити със силата на мисълта като изучават резултатите, които тя произвежда. И вие можете да правите такива опити. Ако поставите в тиха вода един сал дълъг 10 метра, широк 5 метра и обикаляте около него, без да мислите нещо за неговото движение, той няма да се помръдне нито един милиметър от мястото си. Обаче ако силно концентрирате мисълта си върху него, искате той да се подвижи и да тръгне, няма да минат много дни и ще видите, че салът почва да се движи. С мисълта си човек може да накара и къщите да се движат. Велика и мощна е силата на мисълта! Например някой човек иска да отиде във Варна, но условията не му благоприятстват. Какво може да направи за реализиране на това желание? Той може да направи следния опит: Всеки ден да изказва мисълта „Аз ще отида във Варна“. Ако постоянства в това ден, два, три, месец, два, три, най-после условията ще се подобрят и той ще може да реализира своето желание. Някой иска да стане учен човек; друг иска да стане добър човек. Всеки ден ще изказват в себе си мисълта „Ще стана учен човек“ или „Ще стана добър човек,, докато най-после придобият това, което желаят. Всеки човек, който не постоянства в своите желаня, нищо не може да придобие. Божествено е човек да постоянства за постигане на своите добри мисли и желаня. Желаяш ли нещо ще казваш: „Ще бъде, ще бъде, ще бъде“, докато най-после стане. Същевременно човек трябва да знае значението и силата на думите, с които си служи. Вземете например думата „мога“ в българския език. Тази дума е фатална, но човек като не разбира значението ѝ и смисъла ѝ, употребява я, без да се замисля какви са нейните последствия.

Когато някой човек каже „мога“ ще стане точно противоположното. Това показва, че този човек не е разбрал смисъла на тази дума. Думата „мога“ произвежда голяма катастрофа в живота на хората, ако те не знаят как да я употребяват. Буквата М означава смърт. Буквата О е индийски знак, който означава празнина. Арабите са турили в тази празнина точка, която е център. Точката няма никакво измерение. За всеки човек, който употребява думата „мога“, без да разбира нейния смисъл, казват, че той гони вятъра. Такъв човек пише на своята възлюблена: „Аз мога да се оженя за тебе, но... Мога да ти дам пари, но... Мога да дойда с тебе, но...“ На това „но“ всички хора спират. Този човек пък, който е получил такова писмо, започва да размишлява и си казва: „Какво ли иска да каже този господин?“ Питам: Колко точки има това писмо? Започвам да броя: 1,2,3,4,5,6... 10 точки, т.е. 10 нули. Какво означават тия 10 нули? Те подразбират: Аз мога да се оженя за тебе, но ще имаш десет големи разочарования, от които главата ти ще побелее. След това момата пише на своя възлюбен: „Аз мога да се оженя за тебе, но...“ То значи: Аз мога да се оженя за тебе, но трябва да знаеш, че обичам обществото, обичам баловете, обичам да се обличам хубаво, модерно, да бъда първа в обществото и т.н.“ Още какво означават точките след съюза „но“? Те означават: Ако ти се съ согласиш да изпълниш всички мои желаниа и капризи, скоро ще намериш затвора; ако искаш да бъдеш свободен, откажи се да желаете това, което аз мога. Същото нещо, преведено на астрологически език, подразбира: астрологическите знаци на тия две същества не се съвпадат, поради което те не могат да влязат в брачни отношения помежду си. Между тия две същества няма никакво съответствие. Те представляват

страни от разнородни уравнения, които нито се намаляват, нито се увеличават.

Христос казва: „Делата, които аз правя в името на Отца си, те свидетелстват за мене“. Под думата „Отец“ разбираме най-възвишеното, най-разумното, което Любовта включва в себе си. Думата „Отец“, както е употребена в стиха, подразбира: Разумната Любов, която дава условия за живот и растеж, но същевременно причинява и смърт; разумната Мъдрост, която дава светлина и знания, но същевременно и лишава човека от тях; великата Истина, която носи свобода, но същевременно носи и ограничения. В действителност така е. Всеки, който иска да се учи, трябва да умре. Така е било в старите школи, така е и днес. В древните времена, когато някой отивал в училище да се учи, той трябвало да се откаже от много свои стари навици; той трябвало да се откаже от знанието, което придобил от своите майка и баща, дядо и баба, за да може съвършено да се преобрази. Мислите ли, че като влезете във Великата Школа, не трябва да умрете? – За всичко старо, което спъва вашето развитие, трябва да умрете. Мислите ли, че житното зърно, като влезе в земята, не трябва да умре? – То трябва да умре, за да се роди в него новият живот. Според този закон, ако посадите едно житно зърно десет пъти в земята, то ще има различни опитности, ще придобие различни качества. Същото нещо се отнася и до хората: Всеки ден те придобиват нови опитности, нови качества, но понеже съзнанието им още не е в състояние да схване и разбере тия малки придобивки, те гледат на другите хора, виждат тяхното положение и казват: „Еди-кой си човек е станал богат; еди-кой си човек е станал учен“. Казвам: Ако аз констатирам, че даден човек е разбогатял, че друг човек е станал учен, това трябва да бъде за мене

стимул, да зная, че и аз мога да постигна това. Туй показва, че тия хора са впрегнали на работа всички свои сили, всички свои възможности и затова имат резултат. Под богатство разбирам това, което внася живот в човека, а не смърт. Да придобиеш знание, разбирам да придобиеш живот, а не смърт. Някой казва: „Аз придобих Любовта.“ – Придоби ли с нея заедно и живота? Понякога Любовта може да донесе и смърт. За кои хора тя носи смърт? – За неразумните. Когато двама души се влюбят в една мома, те се дуелират и единият от тях непременно умира. Не е лошо да се дуелират, но начинът по който се дуелират не е прав. Нека се дуелират с книжни ножове, че да произведат помежду си светлина и топлина. Или нека се дуелират чрез жребие; да хвърлят помежду си жребие, та комуто от двамата се падне пълно жребие да вземе момата. Положението на тази мома е както на овца, която се намира между два вълка. Тя седи между двамата и най-напред запитва единия: „Ти обичаш ли ме?“ После запитва другия: „Ти обичаш ли ме?“ – Тогава, който от двамата излезе посилен, той ще ме спечели. Какво трябва да прави тя след това? Трябва ли тази мома да чака резултата на тази борба, да види кой от двамата ще надвие, или трябва да плюе на краката си и да удари на бяг, колкото силите ѝ държат? – Разбира се, че трябва да бяга. Ако тя чака изхода на борбата, тогава онзи, който надвие, ще я вземе, ще я свърже с Любовта си и тя или ще оживее, или ще умре -зависи каква ще бъде Любовта на тия двама млади.

Съвременните хора се спират повече върху външната страна на живота, но те трябва да знаят, че всяко явление представлява един символ, в който се крие дълбока, велика идея. Тази борба, която става между двамата момци, става вътре в човека. Той е в постоянна борба в себе си,

коя идея да вземе надмошие. За да не става тази борба в него, той трябва да даде място само на една свещена идея в себе си. Има ли тази идея, всички други идеи и чувства в него се групират около тази свещена идея по законите на групирането. По този начин в неговия живот ще се образуват правилните уравнения, правилните процеси.

И тъй, всеки човек трябва да наблюдава и изучава себе си, като продължава работата си оттам, додето е достигнал. Всички хора са пътници и трябва да знаят, че се намират в света на постоянни промени. Всяка година умират и се раждат милиони хора, както и милиони животни, което показва, че светът, в който живеем, още не е напълно уравновесен. Мнозина казват: „Каквото е решил Господ,, или „тъй е решил Господ“. Значи това подразбира, че Господ е решил за някой да умре, за друг -да се роди, за трети – да възкръсне, за четвърти – да разбогатее, за пети – да осиромашее и т.н. Питам: Вие, които казвате така, към кои се отнасяте? И ако наистина, Господ е решил всичко това да бъде така, защо вие не сте доволни от положението си? Защо не сте доволни от неговите решения? Казвам: Господ допуска да станат всички тия неща, но същевременно той казва: „Ако вие ме слушате, има и друг начин, друг път, по който може да се излезе от затруднителните условия на живота. Аз ще ви покажа този път“. Следователно страданията носят велики блага за човешката душа. В страданията човек се учи, облагородява и развива. Те са мощна сила в Природата. Всички велики, всички силни хора в света са били подложени на големи страдания, вследствие на което те се развивали бързо и се отличавали от окръжаващите хора на своето време. Ето защо всички велики хора са минавали пред своите съвременници като ексцентрични, като болни хора в умствено отно-

шение. Не, велики, силни хора в света са тия, които Природата е удостоила с големи страдания. Какво мислите за онзи човек, който е лежал цели 38 години болен на своето легло? Този човек имал силна воля, голяма вяра и затова е могъл да изкара толкова години в своето страдание. И всеки човек, който цял живот прекарва в сиромашия, но нито за момент не се подава на мисъл за кражба или за някакво друго престъпление, той е човек с големи знания, с дълбока философия за живота -богат човек е той. Всеки човек, когото Природата не е удостоила с големи страдания той започва да тлъстее, да се обогатява и казва: „Освен парите, нищо друго не ме интересува в света“. Кажете ли така, този човек вече е на хлъзгав път. Като влезеш в къщата му, няма да намериш нито една книга за четене, а само тефтери. Той казва: „Имам толкова и толкова милиони. Ще дам на единия си син толкова, на другия – толкова и след това ще умра спокоен, че съм ги осигурил“. След смъртта му синовете ще разделят наследството от баща си, ще ходят тук-там по света и за нищо няма да мислят. Каквито са майката и бащата, такива са и децата. Затова, именно, казваме: Разумната сиромашия е за предпочитане пред глупавото богатство. Такива богати хора ние наричаме „богати-сиромаси“. Може ли да се нарече сиромас човек този, който възкресява мъртвите? Той може да няма външни богатства, може да няма къща, де глава да подслони, но той е вътрешно богат човек със знания, сила и мощ. Може ли да се нарече невежа този човек, който с едно махане на тояжката си вдига болни от леглата и възкресява мъртви? Може ли да наречете такъв човек страхливец или безбожник? За предпочитане е човек да бъде сиромас, без къща, без шапка на глава, с прогледали обувци на крака, но да владее изкуството болни да лекува и

мъртви да възкресява. Днес повечето хора са добре облечени, но нека се опитат да махнат със своята тояжка, да видят колко болни могат да излекуват и колко мъртви да възкресят. Да лекуваш болни и да възкресяваш мъртви, това са велики задачи за човечеството. Днес повечето майки проповядват на децата си: „Работете, учете, за да се осигурите, добре да се обличате и храните, добре да живеете“. Това не може да бъде идеал нито за стари, нито за млади. Това са остарели идеи, с които съвременните хора се раждат и умират. Идеал е да дойдеш до положението, като стигнеш до някоя река, която няма мост, да махнеш с тояжката си и да се намериш на другия край на реката. Идеал е, като се намериш пред полите на някоя планина да махнеш с тояжката си и да се намериш на върха, без да се изкачваш и уморяваш. Това е знание! Бъдещият идеал на човека трябва да се сведе към следното: Да преминава река без мост; щом пожелае да се изкачи на върха на някоя планина, моментално да се намери там, без да се изкачва; да възкресява мъртви, да парализира действията на апашите, да сваля хора от бесилките и т.н. Когато хората страдат, те се обръщат към Господа и казват: „Господи, не виждаш ли нашите страдания?“ Той казва: „Аз виждам всичко, но вие не виждате“. Когато всички хора се стремят към висок идеал и го желаят, тогава ще дойде спасението на света. Днес какво желаят хората? – Пари и само пари. Младите момичета и момци искат пари; бащите и майките искат деца. Всичко това имат: И пари имат, и деца имат, и къщи имат, но въпреки това пак страдат и умират. Това са стари идеи. Нека да има едно дете в света, но за свят да е! Една жена да е, но за свят да е! Една мома да е, но за свят да е! Един момък да е, но за свят да е! Защо ни са 300 жени и 900 наложници? Защо ни са толкова идеи и

чувства, ако те не могат нищо добро да ни донесат? Ние засягаме въпроса принципно и казваме: „Един идеал има, към който всички хора трябва да се стремят“.

Христос казва: „Делата, които аз правя в името на Отца си, Те свидетелстват за мене“. Това значи: Делата, които аз правя в името на Любовта. Всеки, който разбира закона на Любовта, като махне с ръката си, мъртвият възкръсва, а болният оздравява. Само онзи, който разбира закона на Мъдростта, като махне с ръката си, отваря очите на слепия, само онзи, който разбира великия закон на Истината, като махне с ръката си, освобождава ограничения, дава простор и свобода на неговата душа. Срещаш някой човек обезсърчен, отчаян от живота, иска да бяга някъде далеч в света и казва: „Жена ми е причина за всичко това“. Друг някой казва, че обществото е причина за тези неща. – Не, не са виновни нито жена му, нито обществото. Трети казва, че Господ не е създал света както трябва. Добре, щом този човек разбира толкова, нека създаде едно общество според своите разбирания, да видим какво ще бъде това общество. Нека този човек стане мощна сила в света, да даде образец за нещата, а не само да говори празни приказки. Бог не обича празните думи. Когато някой се гневи, нека се разгневи така, че от неговия гняв да излезе огън. След това да се произведе мекота, после да се яви вода и най-после – чистота. Ако този гняв може да произведе всичко това, той е на мястото си, не може ли да произведе нещо, той не е на мястото си. Ако се съмняваш, съмнявай се докрай, та дано светлина излезе от твоето съмнение. Някой казва: „Господ не съществува.“ – Това е едно костеливо уравнение, което ти трябва да решиш, а не само да съставиш. Който казва, че Господ не съществува, това показва, че неговият баща е умрял. Докато бащата е жив, и де-

цата го познават, и той се грижи за тях. Но какво трябва да правят децата, след като баща им умре? Това е едно уравнение, което всеки, който е останал без баща, трябва да го реши правилно. Щом бащата умре, децата трябва да работят, да заемат неговото място. Същото се отнася и за онези, които казват, че Господ не съществува. Който казва, че Господ не съществува, той трябва да заеме Неговото място и да работи. Той трябва да запретне ръкавите си, да отиде в Египет и там да работи, тухли да прави. Когато някой казва, че Господ не съществува, казвам му: „Ти трябва да отидеш в Египет да правиш тухли; там ще те сполетят болести, нещастия, страдания и смърт“. Когато някой човек признава съществуването на Бога, той е богат, щастлив, защото баща му е жив и работи, грижи се за него. Някои хора се сърдят, когато им дохождат страдания и изпитания в живота. Те мислят, че другите хора около тях са виновни за положението им.

Често хората казват: „Човек все трябва да има някой Господ в света“. – Да, вярно е, всеки човек си има по един Господ: За някого Господ е даден министър, за друг – някой депутат, за трети – някой banker и т.н. Да, но това са обикновени разбирания, а не някакви идейни разбирания, при които човек може да гледа на всички неща в живота стоически, като Сократа, геройски да издържа на всички изпитания. Веднъж Сократ минава покрай един голям богаташ и му поисква пари назаем. Богаташът му казал: „Ако беше просяк, бих ти дал пари на заем, но като на философ, не ти давам никакви пари“. Един минувач чува този разговор между богаташа и Сократ и после го запитва Сократа: „Защо този богаташ не ти даде пари на заем?“ Сократ му отговорил: „Причината за това се обуславя от следния закон: Каквото човек обича такъв става. Богаташът не да-

ва пари на заем, защото той никога философ не може да стане. Обаче днес е богат, утре може да стане беден човек, последен просяк; затова като дава пари на просящите, един ден и те ще му дават пари.“ Ако човек обича знанието, учен ще стане; ако обича музиката, музикант ще стане; ако обича изкуството, артист ще стане; ако обича художеството, художник ще стане; ако обича живота, безсмъртието ще получи; ако обича Бога, Любовта ще придобие и ще познае. Към каквото се стремят умът и сърцето на човека, това ще придобият. Такъв е законът в света. Това са велики основни принципи, с които трябва да се занимаваме.

Някой казва: „Ти учил ли си биология“ – Сега я изучавам. – Ами геология знаеш ли? – И с нея сега се занимавам. Те са страни на дадени уравнения, които трябва да се решат. – Ами астрономия учил ли си? – И тя е страна на дадено уравнение, с решението на което се занимавам повече от десет години. – Анатомията разбираш ли? – От 20 години се занимавам с нея като част от едно уравнение. – Разбираш ли нещо от психология? – С тази наука малко съм се занимавал. Всички науки ме интересуват, върху всички работя. Занимавам се и с личните въпроси. Например, както вървя по улиците, виждам, че носят мъртвец, подир него поп и близките му, които плачат – носят го на гробищата. Аз веднага се интересувам кой е този човек, от каква народност е, кои са причините за неговата смърт, какъв живот е прекарал на Земята и т.н. Веднага съставям едно уравнение и го решавам. Намирам, че този човек е живял преди 2000 години на Земята, като някой голям фараон; намирам причините за неговата смърт и т.н. Това са задачи, които днес нямат никакво практическо приложение, но докато човек не дойде до положението да разбере вътрешния смисъл на живота, той няма да разбере нито

своето положение на Земята, нито положението на всички хора около него. Човек трябва да приеме и разбере, че той е живо същество, малка единица, която е дохождала много пъти на Земята и ще дохожда още много пъти, докато най-после завърши своето развитие. Всички съществування на човека представляват части на дадено уравнение, което пък е част от система уравнения. Когато човек свърже всички части на уравненията в едно цяло, той ще разбере дълбокия смисъл на онзи живот, който Бог първоначално е вложил във всяка душа. Някои хора казват: „Ние се съмняваме в съществуването на задгробния живот“. – Това е много естествено. Нима мравите знаят за съществуването на България или на друг някой народ? Нима те знаят, че съществува някакво християнство и че навред по света се държат разни проповеди, беседи и речи за християнството? Мислите ли, че маймуните в Африка или в друг някой континент знаят нещо за съществуването на християнското учение? Щом ние се съмняваме, не се ли намираме в положението на тия мрави и маймуни? В този смисъл, когато говорим за културата на онзи свят, ние разбираме всички разумни същества, които са завършили своето развитие преди милиони години още и днес направляват целия Космос. Някои от тия същества направляват слънчевата система, други – живота на някои планети, трети направляват отделните народи – българския, английския и др., четвърти направляват водите, пети – растителността в света и т.н. Според степента на своето знание и развитие, всяко същество изпълнява съответна служба. Всички хора са заобиколени от тия разумни същества, които се грижат за тях и направляват живота им.

„Делата, които аз правя в името на Отца си, те свидетелстват за мене.“ На какво се дължи силата на Христа? В

чие име Той правеше всичко? Някои казват, че Христос не е учил никъде. Всичко, което правеше Христос, свидетелства за Неговите обширни знания. Той възкресяваше мъртвите, очи на слепи отваряше и т.н. Христос казва на учениците си: „Ако не разбирате земните работи, които ви казвам, как ще разберете небесните?“ Когато Христос говори за небесните работи, това показва, че Той е подбрал великите мистерии на Слънцето. Той бил запознат с еврейската кабала, с източната философия и с ред други науки. Важното за човека е да превъзмогне всички ограничителни условия на тялото, на ума и на сърцето си. Например, дойде ви на гости хремата. Какво правите тогава? Вие се изплашвате и казвате: „Ще извикам някой лекар, иначе може да се явят известни усложнения и да умра.“ Казвам: Хремата ви е посетила, за да изпитате силата на вашите мисли и чувства, да проверите себе си. Който иска да се лекува лесно от хрема, нека приложи следното средство: Дойде ли зимата, нека си купи поне 1000 парчета праз лук и щом го хване хрема, да яде по 3-4 пъти на ден праз. Българинът по естество е практичен; той търси лек в народната медицина и дошъл до следните резултати: Като заболее от треска и от хрема, употребява праз. Коя е причината, дето празът може да лекува? Какви свойства има той? Празът е тънък, висок като топола. Той не е топчест като лука и с това празът иска да каже: „Който не иска да страда от треска и от хрема, нека стане идеалист, нека стане тънък и висок като мене“. Според теорията на Луи Куне, когато човек започва да затлъстява, лесно заболява от треска и хрема. Всички излишни мазнини от тялото на човека трябва да се премахнат и да се заместят със здрави мускули, каквито животът е вложил първоначално в него. И костите на човека трябва да бъдат чисти, непоковарени,

за което той трябва да се храни с чиста храна, която всякога да приема с благодарност. Не яжте никога храни, които са почнали да се разлагат. За предпочитане е в такъв случай да ядете само препечен хляб, отколкото да ядете месо, което е почнало да се разлага.

Ние, съвременните хора, имаме отношения както към настоящето, така и към бъдещето, за което трябва да мислим. Нашият живот не трябва да се заключава само в прекарване на някакви си 30 -40 -50 -60 години и да мислим само за ядене, за пиене, за лягане, за ставане, за ред удоволствия и да се страхуваме, че може да изгубим богатството си, къщите си, децата си, но трябва да се замислим и за бъдещето, в което неизбежно се поставяме. При това, всеки трябва да знае, че тъкмо туй, от което най-много се плаши, ще дойде: и смъртта ще дойде, и болести ще дойдат, и богатство, и деца – всичко ще изгубим. Какво може да ни ползва такъв живот? Ако някой човек е свършил четири факултета и смъртта дойде и го задигне, какво го ползва това знание и тия четири факултета? Когато смъртта дойде при човека на истинското знание, който е свършил четири факултета, той ще ѝ каже: „Какво искаш от мене? Ти си объркала адреса. Онзи, когото търсиш не е тук, той живее на еди-коя си улица и еди-кой си номер. Аз не съм от тези, които умират. Ти си дошла тук по погрешка. Дай си позволителното, да видя какво искаш и кого търсиш!“ Смъртта ще свали шапка пред този човек, ще го поздрави почтително и ще си замине. Приятно е някога човек да се остави в ръцете на смъртта, понеже тя е велик, учен ангел. Този ангел иде да научи съвременните хора как трябва да живеят. Той ги обезпелтява и с това им показва, че човек може да живее и без къща, и без пари, и без тяло, а при това да има повече радости отколкото на Земята. Казвам:

Когато човек изпълнява волята Божия, смъртта никога не може да го вземе; не изпълнява ли волята Божия, тя ще го вземе и ще му каже: „Ти защо не учиш? Нали Бог те изпрати на Земята да се учиш?“

Сега всички хора трябва да се впрегнем на работа, да се учим как да изпълняваме волята Божия. Да впрегнем сърцето си на работа, да впрегнем ума си на работа – това е задачата на съвременните хора. И тогава всички хора ще могат да говорят разумно велики неща помежду си и всички ще се разбират. Казвам: Бъдете гневливи, но огън да излиза от вашия гняв! Виждам някой човек цъка, цъка, но никакъв огън не излиза от неговия гняв. Когато вашият гняв произвежда огън, аз ви похвалявам; когато вашият огън произвежда топлина, аз ви похвалявам; когато тази топлина произвежда мекота, аз ви похвалявам; когато тази мекота произвежда вода, аз ви похвалявам; когато тази вода произвежда чистота, аз ви похвалявам. Да разбирате смисъла на своя живот – това е великото учение в света. Нека идеалът на всеки човек се свежда към разбиране смисъла на живота, та, като махне с ръката си, да възкреси мъртвия. Когато срещнете някой мъртъв човек, опитайте се със силата на мисълта да го възкресите. Ако не можете, нищо от това, не се обезсърчавайте. Достатъчно е да имате върна преценка за състоянието на вашите сили. Срещнете някой богат човек, кажете: „Ще стана богат като този човек.“ Може и да не станете, но кажете си това. Срещнете някой учен човек, свършил четири факултета, кажете: „Ще стана учен като този човек“. Може и да не станете, но кажете си поне. Виждате Слънцето да изгрява и си кажете: „Ще стана светъл и ясен като Слънцето.“ – Може да не станете, но кажете си. Виждате някоя светла звезда, кажете: „Ще стана като тази звезда.“ И да не станете като нея,

поне ще пожелаете да станете такъв. Ако учените, религиозните и духовните хора, всеки ден турят в душата си по един малък импулс, те ще придобият много нещо.

Вчера вървя из града с един млад момък и ни посрещна една бедна жена, иска един лев да си купи дръвца да се стопли. Аз нямах нито пет пари в джоба си и момъкът също нямаше пари. Той ме запита тогава: „Какво да направя! Как да помогнем на тази бедна жена“? – Не се смущавай, аз дадох разпореждане до кантората си да ѝ се отпуснат малко пари, да си купи дръвца, да се стопли добре. Какво ще направи тя с един лев? След два – три часа тя ще получи повече пари и вечерта ще бъде доволна. Когато дойде някой беден човек при мене да иска помощ, аз го пращам в кантората си, оттам да му дадат помощта. При това аз прибавям няколко нули към това, което този човек иска. Някой казва: „Как ще мога да помогна на бедните хора, когато аз сам не съм много богат; при това съм смъртен човек, няма да живея хиляда години, та да мога да им помагам“. Казвам му: „Не говори, че не можеш да помогнеш на бедните и страдащите хора. Ако не можеш ти сам прямо да им помогнеш, ще можеш поне косвено. Обърни се с мисълта си към добрите хора в света и те ще се притекат на помощ. Ако не можеш сам да помогнеш, кажи: Нека дойде някой човек в името на Господа да помогне на тези бедни хора.“ Някой студент се оплаква, че някой от професорите му го скъсал по своя предмет. Като се яви втори път на изпит, той нека си каже: „В името на Господа моят професор няма да ме къса повече.“ Нека си каже така и да не се страхува. Излезе ли и трети път на същия изпит, нека дойде при мене, заедно ще се явим пред професора. Нека види професорът дали ще може повече да го къса. И аз ще отговарям, и той ще отговаря, така професо-

рите ще видят какво значи отговор. Някой ще кажат, че това са залъгалки. Ако това са залъгалки, питам: Какво разбирате от Христовите думи, където Той казва „Аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим във вас“. И по нататък: „Ако вие държите моето слово и вярвате в Него, аз ще ви се изявя“. Значи, Духът, т.е. великото и мощното в света, трябва да се всели във вас, ако искаме да имаме успех навсякъде. Щом Той се всели в нас ще дойде истинското знание, истинската Мъдрост и тогава всички науки – астрономия, геология, математика – всичко ще ни стане ясно и разбрано. Не дойде ли Духът, всякакво вдъхновение от нас ще изчезне. Всички учени хора, които са опитали силата на Духа, от хиляди години се молят да ги посети този Божествен Дух и успяват най-после. Тия хора имат смирение, те служат за пример и образец на човечеството.

Казвам: Всички трябва да имате тази вътрешна сила в себе си, та като махнете с пръста си и кажете, че нещо ще стане, моментално да стане. Не е достатъчно само да казвате, че Учителят тъй казва или този и онзи така казват, но да имате и вие някакви резултати. Опасно е обаче за всеки едного да не се спъне и усъмни във вярата си като онзи руски проповедник баптист, който един ден като проповядвал на своите слушатели за чудесата на Христа, дошъл до стиха, дето се казва, че Христос отворил очите на слепия. В това време една мисъл му се внушила да излезе въвн от събранието и да отвори очите на един слепец, който се намирал някъде на около стотина метра от събранието. Той веднага се вдъхновил от тази мисъл и пристъпил към нейното изпълнение. В това време започнал да си мисли как цяла Русия ще започне да говори, че еди-кой си руски проповедник отворил очите на един слепец, както е направил Христос преди 2000 години. Като се приближил при

слепеца, у него веднага се явява съмнение и си казал: „Ами ако не прогледа,,? Всички хора там се спъват: „Ами ако не прогледа?“ – Не, ще прогледа – нищо повече!

Ще ви приведа един пример за резултатите на силната вяра. Този случай е действителен факт. Един господин прекарал някакви големи сътресения и в резултат на това той ослепял, оглушал и онемял. Една вечер в голямото си отчаяние сънувал, че му се явява света Богородица и му казва да отиде на ломското изворче и да измие очите си с водата на това изворче. Той обаче не повярвал и не направил нищо. Втората вечер пак му се явява света Богородица и повтаря същото нещо. Той пак не обърнал внимание. На третата вечер тя пак се явява и му казва, че ако не отиде на изворчето, ще пострада още по-зле. Като става сутринта, той почувствал голяма вяра в думите на света Богородица, затова взема със себе си жена си и тръгва за ломското изворче. Щом стигнали там, той се измил с водата от изворчето няколко пъти и след два-три деня се върнал в София съвършено излекуван: Прогледнал, проговорил и започнал да чува както по-напред. Казвам: Ако водата на едно ломско кладенче може да отвори очите на слепия, да възвърне говора му и да отвори ушите му, колко повече може да направи един човек, в когото се включват ред сили и способности? Съвременните хора казват, че това кладенче било свещено. Питам: Ако кладенчето е свещено, защо всички хора не могат да се излекуват от водата му? Един свещеник заболял зле и пожелал да измие очите си с водата на това изворче, но се срамувал сам да отиде, затова изпратил свои близки да му донесат от неговата вода. Обаче какво било учудването на неговите близки, когато, като започнали да пълнят шишето то паднало и се счупило, а водата от него се разляла. Направили опит да на-

пълнят и друго шише, но и то се счупило. Оттук може да се извади следното заключение: Трябвало е свещеникът сам да отиде при изворчето и да си измие очите. В това отношение, когато става въпрос за Бога, човек трябва да има нужното смирение, сам да отиде при Бога. Ломското кладенче, в дадения случай, символизира Бога. Всеки добър човек е проявление на Бога в света.

И тъй, кой каквито дефекти има, кой от каквото е лишен, нека каже в себе си: „Ще стане това, ще го постигна, ще направя.“ Като повтаря тези мисли всеки ден, най-после той ще види резултатите на положителната мисъл в себе си. Само така човек ще разбере какви са резултатите от приложението на Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина в света. Ако искам да развия пред вас подробно тази тема, ще трябва да направя ред опити, но задачата ми не седи в това, да ви покажа какво аз мога да направя. Задачата ми е да се яви във вас стимул, вие да направите нещо и да видите докъде сте достигнали в своето развитие. Не е похвала за един учител да покаже какво той може да направи, но похвала е за него, да научи учениците си да възприемат истинското знание, да просветят умовете си, за да могат да се разговарят с Учителя си, да изследват живата Природа, да разбират вътрешния смисъл на живота и между тях да се установят взаимни отношения на Любов, Мъдрост и Истина.

Беседа от Учителя, държана на 19 декември, 1926 год. в гр. София

ТАЗИ ПРИТЧА

„Отговори Петър и рече Му:
„Изтълкувай ни тази притча!“
(Матей 15:15)

Притча или иносказание е изречение, в което е скрит смисълът на някаква велика идея. За непросветения това изречение е притча, а за просветения то е изречение с дълбок смисъл и съдържание. Ние разглеждаме живота като притча. Всяко нещо в живота, което не е разбрано, е притча. И затова за всяко неразбрано нещо може да се каже: „Изтълкувай ни тази притча!“

Днес простите хора се занимават с обикновени работи; те се задоволяват с малко и никога не разсъждават защо се раждат и защо умират; те никога не разсъждават защо имат известно верую и дали това верую е право. Тия хора казват: „Като отидем на онзи свят, тогава ще разберем нещата,, или „Господ ще даде“ и т.н. Те лесно обясняват нещата с думите „Господ ще даде“. – Това е вярно. Господ ще даде не само в бъдеще, но той е давал и в миналото, а продължава да дава непрекъснато и до днес.

Сега всички съвременни хора са заети с разгатване на живота. Има ред философи, които искат да разгадаят смисъла на човешкия живот и за тази цел обясняват какво нещо е субстанция и какво – есенция. Питам: Кой съвреме-

нен учен разбира, какво нещо е субстанцията и есенцията в тяхната дълбока същина? Няма такъв учен, който да разбира същината на понятията есенция и субстанция. Няма нищо обидно в това, че никой не разбира тези понятия. Всяко понятие може да бъде разбрано в неговия ограничен смисъл, както и в неговия дълбок смисъл. Например, за някой човек казват: „Силен е този човек, планина човек!“ Питам: Как проверявате неговата сила? – Той може да дига големи тежести. – Витоша може ли да дигне? – Витоша не може да дигне, но дига големи камъни от сто, двеста и повече килограми тежест. Казвам: Ако е въпрос за сила, слонът може да дига много по-големи тежести. Значи вие трябва да признаете факта, че силата на този човек е ограничена, относителна. Когато се говори за учеността на хората, и тя бива в ограничени размери. Например, днес имаме учени хора, които се занимават само с живота на буболечките, всичко знаят за тях: после имаме учени зоолози, които се занимават само с живота на млекопитаещите, и всичко знаят за тях; всичките им системи и техните функции, начина на живот им т.н. Други учени са се специализирали изключително върху живота на мравките, знаят всички подробности, които се отнасят до техния живот. Някои учени се занимават с изучаване живота и развитието на микробите, които са създали и продължават да създават ред страдания и нещастия за цялото съвременно човечество. Тия учени размножават по изкуствен начин микробите, като ги поставят в шишета с разни разтвори, благоприятни за тяхното развитие и оттам с игличка взимат от тия микроби и правят инжекции върху разни малки, дребни животни, да видят как действат те върху организма им. Оттук те вадят своите заключения и за действието им върху човешкия организъм. Това са все учени

хора, които работят върху микробите на чумата или върху микробите на петнистия тиф и т.н. Простият човек, като слуша да се говори за чумата, която изстребва със стотици и хиляди хора, представя си я живо нещо голямо като човек, което ходи с коса в ръка и коси де какво срещне на пътя си. Той казва: каква ли ще е причината за тази болест, която създава такива лоши последствия? Ученият човек пък казва: „Чумата не е голяма, тя едва се вижда с микроскоп, но има свойството лесно и бързо да се размножава, затова става опасна.“ Казвам: това нещо, именно е притча. За простия човек, който не разбира смисъла и причините за явяването на микробите, нито свойството им да се размножават много и да причиняват големи вреди, този въпрос е притча. За учения човек, обаче, въпросът не е поставен така. Той си обяснява всичко.

Питам: Коя е причината за явяването на микробите в света? Първоначално, при създаване на живота, микробите съществуваха ли? Някои учени казват, че микробите се създадоха след отклоняване на човека от правия път на неговия живот. За какво беше създаден първоначално човек на Земята? – Първоначално човекът беше създаден да служи на Бога, да изучава всичко, което е било създадено дотогава, да се занимава с елементите и техните свойства, да работи и да благодари на Бога за всичко това. Ако човек беше изпълнил всичко туй на времето си, той не би изпаднал в положението на роб, както днес го виждаме. Съвременният човек е роб на условията. Защо човек изпадна при тези условия? – Защото той избра другия път: да не слугува на Бога, но да слугува на себе си и на богове, подобни на него. Първата жена в рая сама избра този път: да служи на себе си и на чужди богове. Думата „рай“ в окултен смисъл подразбира висша култура. Значи първият

човек е живял при условия на висша култура, но не е могъл разумно да ги използва. Един от висшите адепти през това време, който служил на себе си и на чужди богове, успял да се промъкне в райската градина и да се приближи до първата прародителка на човечеството, като ѝ предал първата лекция от този нов път. Той ѝ казал: „Кажми ми, жено, защо се лутате напразно със своя другар из тази градина? Не знаете ли, че има и други сили, затворени в Природата, които човек може да използва за своето бързо развитие? Не знаете ли, че има и друг път, по който човек може да се движи? Не е само пътят, който Бог му е предначертал. Защо не ядеш от това дърво, в което са скрити всички тайни и всички познания, които могат да направят човека равен на Бога по сила и могъщество?“ Вие знаете по-нататък как е постъпила вашата прародителка след тази първа лекция. Аз ви превеждам тази лекция на български език; ако бих я превеждал на друг език бих казал: знаете ли какви субстанции и есенции има скрити в това дърво? Познавате ли онзи субстанциален закон, който дирижира цялото човечество?“ На такъв научен език говореше на Ева Учителят на чуждите богове. Какво се криеше в това дърво? – Всички тайни на живота. Тъй говореше този Учител: „Ако хапнеш от плода на дърво за познаване доброто и злото“, всички тайни ще се открият пред твоя поглед. Ти ще виждаш Слънцето, звездите и Луната, ще ги разбираш, ще четеш по тях и така ще се движиш във всички светове. За да придобиеш това изкуство, след като хапнеш от плода на това дърво, ще ти дам една пръчица, та каквото пожелаеш, да придобиеш само с едно махане на тази пръчица. Всички жени, които дойдат след тебе ще се чудят на твоята гениалност и ще си казват: „Каква беше тази жена, която служи на тези велики адепти?“ И тази

жена след като изслушала много внимателно първия урок на този неочакван Учител позамислила се малко, повдигнала си главата нагоре и си казала: „Чудно нещо как Бог ни е заблудил като ни е поставил в този крив път на живота! Чудно защо Господ не иска нашето бързо развитие. Тогава нека направя поне един опит. От много опити глава не боли!“ И откъсна тя един плод от дървото за познаване на доброто и злото, вкуси от него и даде на Адама и той да го опита.

Какво представляваше това дърво? – Дървото за познаване на доброто и злото беше една притча, която тази жена изучаваше. Къде е това дърво сега? Един от американските учени професори в Бостънския университет е написал една ценна книга и казва, че рая не се намирал между реките Тибър и Ефрат, а някъде на северния полюс. Какво може да се каже срещу твърденията на този учен професор, когото всички съвременници признават за такъв човек? Този учен доказва, че във времето на Адам и Ева реките Тибър и Ефрат се намирали на северния полюс, някъде в Азия. В Библията обаче се казва, че на мястото където бил някогашния рай се намирали още две реки. Къде са тези реки сега? Значи това е притча. Съвременните хора не знаят с положителност къде се намира рая, но предполагат да е бил някъде в Азия.

„Изтълкувай ми тази притча!“ Както виждате, учениците са искали от Христа да им изтълкува тази притча. Обаче какво изяснение е дал Христос на тази притча, това не е вместено никъде из Евангелието. От въпросите и запитванията, които евреите отправяли към Христа се вижда, че те били любознателен народ, интересували се от научни въпроси. Ако изучавате кабалата на евреите, ще видите, че те имали дълбоко разбиране за математиката,

разбирали нейния вътрешен смисъл и приложение в живота. Понякога съвременните хора се смеят на откритията на учените, но тези учени хора, които разбират добре законите, завъртват едно колело и казват: „Виждате ли какво стана?“ Простият работник кара, върти колелото и не се интересува да знае как се върти, въз основа на какви закони; обаче, ученият човек знае, че като завърти това колело, то произвежда енергия, която превръща водната сила в електрическа и по този начин осветява цял град. Питам: как е дошло на ума на учения човек да използва електрическата енергия за разни цели? Той събира електрическата енергия в един акумулатор и я използва в работа. По същия начин много хора впрягат своите каруци с биволи, качват се отгоре на каруците си, удрят биволите си, но те едва се движат. И след всичко това тия хора казват: „Тежък е животът!“ Ученият човек обаче не впряга цяла кола, но си служи само с едно колело от нея и така осветява цял град. Той впряга тази енергия в плугове и с нея разоравя всичката си земя, като я прави плодородна.

Сега аз правя едно извлечение от това и казвам: попитайте съвременния учен човек или съвременния философ къде се намира човешкия ум, човешкото сърце, човешката душа или човешкия дух и вижте какво ще ви отговорят. Къде е жилището на човешкия ум или на човешкия интелект? Те ще ви кажат, че жилището на човешкия ум е в мозъка. Тогава къде е жилището на човешкото сърце? – В тялото. Къде е душата, къде е духът? – В тялото. Съвременните теософи например дават някакво изяснение за човешкия дух, но то е много материалистично. Те го уподобяват на лъч. Обаче това обяснение е иносказание, притча. Какъв лъч е той – Светлинен лъч. Това е само уподобление. Трябва да се знае какво всъщност представлява този

лъч. Под „лъч“ се разбира всяко нещо, което дава известна посока, известно движение, известно направление. Лъчът представлява разумния път, посоката по която човек трябва да се движи. Значи, лъчът винаги подразбира движение, стремеж на разумната душа да върви в права посока. Стремежът на душата, на духа, не иде отвън. Да се мисли, че движението на душата или на духа иде отвън, това е криво схващане. Духът, както и душата, се движат отвътре навън. Лъчите на духа излизат през човешките очи. Единственото място, през което преминава човешкият дух, това са очите. Следователно, всеки човек, който вижда посоката на своето движение чрез разумното упътване на духа, той вече може да направлява своя мозък и да движи правилно своите удове. Мозъкът е най-постоянната величина в човешкия организъм. Ако някой човек е тежал 100 килограма и заболее от някаква тежка болест, той може да изгуби от теглото си цели 70 кг. и да остане само 30 килограма на тегло, обаче същият човек не губи нищо от теглото на мозъка си. Оттук се вижда, че най-постоянното, най-устойчивото вещество в организма на човека е мозъкът. Щом е така, от мозъка именно трябва да започне възпитанието на съвременното младо поколение. Докато човек не възпита мозъка си, нищо не може да излезе от него. Всички сили в човешкия организъм са съсредоточени към неговия мозък и затова цялото тяло се направлява от него.

Мнозина от съвременните учени могат да възразят, например, че има известен род мекотели, дейността на които не се направлява от мозъка. Главата на тези мекотели е централизирана някъде в клетките им, дето се намира и нервната система. Значи, главата им се намира в центъра на клетките, откъдето се направлява тяхната дейност. В човека пък главата е в друго направление. Тя е из-

лязла от центъра и сега заема положение на краен уд в тялото. Човек в своето развитие се е поляризирил, вследствие на което той се е раздвоил. В раздвояването обаче винаги има разширение. Раздвояването не е лошо нещо. Когато житното зърно се раздвои, то започва да расте. След това то цъфти, връзва плод и узрява. Когато кажат за някой човек, че се е раздвоил, опасността от това да не би в раздвояването да спре растенето. Тогава той може да изсъхне. Но ако при това раздвояване той започва да расте, да цъфти и да връзва, той е на спасителния бряг в своя живот. И ако най-после този плод узрее, процесът, който става в човека, е правилен. Тогава семката на плода казва на човека: „Изяж месестата ми част, а семката отново по-сей в земята!“

От научно гледище ние изваждаме следното заключение от този процес: Между всички явления в Природата съществува тясна връзка. И всеки човек може да разгадае проявата на тези явления, той ще може да разгадае и пътя на своя живот.

Често религиозните хора казват, че са спасени чрез кръвта на Исуса Христа. Питам: Какво трябва да правят тия хора след своето спасение? Въпрос за спасение може да става само за болните хора. И след като даден човек е спасен, т.е. оздравял от своята болест, какво трябва да прави по-нататък? Трябва ли пак да му се дава от същото лекарство, с което веднъж е спасен? Ако запитате един болен човек, който е оздравял вече, какво трябва да прави след оздравяването си, какво ще ви каже той. Той ще ви каже, че сега се нуждае от учители, които да го учат как да живее, за да не се разболява вече. В този смисъл, задачата на християнството не е да спасява света. Ако хората мислят, че в това седи задачата на християнството, те са си

съставили криво понятие за него. Истинската задача на християнството е да напъти хората към Бога, да им покаже как трябва да живеят, за да придобият вечния живот. И Христос изказва това нещо много ясно в стиха: „Аз не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Отца, Който ме е проводил.“

Сега ще се спра върху мисълта, която поддържат хората, че Христос спасил света. Тук се явява противоречие. Противоречието седи в това, че хората отделят Христа от Бога. Христос не може да се отдели от Бога, понеже Той е проявление на Бога. Когато Христос казва, че не върши своята воля, но волята на Онзи, Който го е проводил, това подразбира, че Бог е по-голям от Христа. Някой казва: „Бог, Христос и аз сме едно.“ – В какво сте едно? Единството трябва да се изразява чрез послушанието. Единство трябва да съществува в принципите. Дето има единство, там съществува законът на Любовта. Единството не подразбира еднообразие. Ние схващаме Любовта като закон на разнообразие – разнообразие на малките единици, които съставляват голямата единица в света. Щом хората признават, че живеят в единство с Бога и с Христа, отде произлизат противоречията? Ако е вярно това, което съвременните християни твърдят, че Христос спасил света, питам: Защо тия хора днес проповядват с пари? Нали са спасени, защо не проповядват така, както Христос проповядваше едно време на еврейския народ? Еврейската църква плащаше ли нещо за проповедите на Христа? Христос казваше за себе си, че Син Человечески няма де глава да подслони. Такова ли е положението на съвременните проповедници? Ние ги виждаме добре, модерно облечени, с мантии, с корони на главите си, с жезъл в ръка и така проповядват. При това, техните проповеди добре се заплащат.

Ние ги виждаме добре нахранени и задоволени. Христос пък ходеше много скромно облечен. Той носеше една скромна тога цели три години, а на краката си носеше дървени сандали. Питам: В кои пунктове е приложено днес Христовото учение? Мнозина обаче казват: „Човек трябва да се новороди.“ – Съгласен съм с това: Така е казал и Христос на времето си, но трябва да определим какви са качествата на новораждането. Какво означава да се новороди човек? – Новороденият човек сам свети. Неговата светлина излиза отвътре навън, а на обикновено родения човек светят отвън, за да вижда де ходи, да може да се движи в тъмнината. Пътят, по който върви новороденият човек, е светъл; той свети и за себе си, и за другите, които минават покрай него. Пътят на обикновено родения човек е тъмен: Ако няма кой да го освети, той би се движил като слепец в този свят. Новороденият човек знае, че Бог съществува, тъй както детето знае, че майка му съществува; обикновено роденият човек не знае тази Истина и постоянно спори и разисква върху нея – съществува ли Бог или не съществува.

В света съществува велик закон, който определя отношенията между всички същества, от най-малки до най-големи. Отношенията, които съществуват между всички същества, не са създадени сега. Те съществуват във всички същества, откак те са излезли от Бога. Тия отношения, тия връзки се намират в зачатъчно състояние във всяка душа и когато тя дойде на Земята, те се проявяват. Тия отношения съществуват в душите на всички същества още от първия ден на създаването на мира. У някои същества те са по-силни, а у някои по-слаби. Какво създаде Бог първия ден? – В Свещената книга е казано, че в първия ден Бог създаде Небето и Земята. И Земята беше неустроена и пус-

та. И Бог каза: „Да бъде виделина!“ – и стана виделина! Това беше ден първи. Значи, виделината е едно от необходимите условия на нашия живот, за да можем правилно да го разберем и използваме.

Някои казват: „Кога ще излезем от тия неблагоприятни условия на живота?“ Когато се говори за неблагоприятните условия на живота, това подразбира края на века, т.е. края на неспособните, на тежките условия на живота, през които е минало човечеството и продължава да минава. Затова именно тия условия са най-добрите. По-тежки, по-неспособни условия от сегашните не може да има, понеже човечеството е изпаднало до дъното на ада. Съвременното човечество се намира там заедно с децата си, с говедата си. То минава сега през царството на тъмните духове, с които е в постоянна борба, в голямо сражение. Кой как излезе оттам, все ще измисли някаква дяволщина. Който успее да излезе от дъното на ада, дълго време още ще мирише, както мирише някой човек, който е прекарал известно време в кафене, дето пушат тютюн.

Днес хората мислят повече за парици, за кокошчици, за патици, за ядене и пиене. – Няма нищо лошо в това, но ако всичко туй може да доведе хората при Бога, нека се стремят към него; но ако то ги отдалечава от Бога и ги праща в бездната при тъмните сили, какво трябва да правят? Ако яденето на кокошки може да ви привлече при Бога, яжте ги! Ако яденето на патици може да ви направи гениални хора, яжте ги! Ако яденето на прасенца може да внесе във вас еликсира на живота, яжте ги! Ако яденето на риби може да ви направи силни и смели хора в света, яжте ги! Но ако след изяждането на един петел, у вас се явят качества на петела да ровите, по-добре не го бутайте. Или, ако след изяждането на едно прасе, у вас останат не-

говите качества, цял ден да грухтите и да създадете в себе си цяла кочина, по-добре не го пипайте! Притча е това! Казвате: „Какво искате да кажете с това?“ – нищо особено не ви казвам, но ви съветвам да не ядете този петел, нито това прасе, от които дълго време ще трябва да се чистите. След всички нещастия, които сполетяват съвременните хора, след всички болести, които ги нападат, те питат: „Какво трябва да ядем? Коя е най-здравословната храна за нас?“ Казвам: За всички разумни хора е точно определено какво трябва да ядат. Онова, което необходимо като храна на човека в сегашния му живот – житото – днес то е в изобилие и никой човек няма право да се оплаква, че ще умре гладен. Мнозина се оплакват, че животът бил тежък. За когото животът е тежък, нека яде сурово жито. Когато животът стане тежък за мене, аз изяждам по 90 гр. жито на ден: 30 грама сутрин, 30 грама на обяд и 30 грама вечер. Колко струват сто грама жито? Ще кажете, че така не може да се живее. Разбира се, аз не казвам, че през целия си живот трябва да прекарате само с по сто грама сурово жито на ден. Утре, като станете по-богат, ще ядете каквото искате и то с благодарност, че условията на живота ви се подобрили.

Казвам: При тези притчи в живота, ние трябва да дойдем до разбиране на нещата в техния дълбок смисъл. Казвате: „Трябва да бъдем духовни хора.“ Питам: Кое е отличителното качество на духовния човек? – Духовният човек е разумен. Някой пита: „Ти православен ли си?“ – По какво се отличава православният човек? Какво направи православието за хората? Като отидете на Небето, вижте в статистиките колко спасени православни има там. В Небето няма православни. Досега аз не срещнах там нито един православен, нито един евангелист, нито един баптист или друг някакъв „ист“. На Небето между спасените

аз срещам само ангели, Синове Божии, които служат на Бога в Любов, Мъдрост и Истина. Тогава запитвам тия служители: „Има ли тук някой православен?“ – Какво е православието? Как и кога се роди то? Тук няма такива хора. – Ами има ли тук някой евангелист? – Какво е евангелизмът? Де и кога се роди той? – Някъде в Германия. – И за него нищо не знам. – Ами поне за новите течения не знаете ли нещо? – И за тях нищо не знаем. Значи, както виждате, нашата съвременна философия, както и съвременните религиозни течения не са достигнали още до Небето. Всичко наше там считат като забавление за Земята. И след всичко това някои философи ще говорят за субстанция, за есенция и за ред още научни въпроси. На един от тези философи казвам: „Вземи една керемиди, стисни я в ръката си и ми докажи, че в нея има някаква субстанция. Можеш ли да я стиснеш така, че от нея да потече огън и вода? Някой казва: Аз съм верующ човек, с Бога се разговарям? – Щом е така, помогни на едн-кой си твой брат, който страда. – Не, това не е моя работа. Съдбата му е такава. Казвам: Не че това е твоя работа, но ти не можеш да му помогнеш и говориш неща, които не разбираш.

Разправяше ми един господин следното свое приключение: „Излизам един ден от дома си, нося в ръка една торбичка с пари, които трябва да занеса на определено място. Обаче, за да отида на това място, трябваше да мина през един мост. Тъкмо се готвя да мина моста, виждам насреща ми иде една разбойническа банда. Веднага се връщам, скривам се зад един ъгъл и след отминаването им продължавам пътя си. Дохождам отново до моста. В този момент виждам насреща една мечка, току-що излязла от близката гора. Пак се скривам. Отново продължавам пътя си и едва доближих до моста, завалива по-

роен дъжд с буря. Не се реших да мина моста в такова време и се върнах. Това се повтори цели десет пъти; ту разбойници, ту мечка, ту дъждове и бури, това-онова, докато най-последно времето се оправи, аз преминах моста и продължих пътя си.“

Друг господин ми разправяше подобна своя опитност: „И аз трябваше да премина един мост, но можах да го премина само след като се връщам десет пъти. Първият път срещнах поп на моста и се върнах. Вторият път срещнах лисица и пак се върнах. Третият път срещнах заек, който като ме видя, подскочи. И аз подскочих, уплаших се и се върнах. Четвъртият път ме върна една оса, която забръмча наоколо ми и не ми позволи да продължа пътя си. И ред други причини ме поставиха в положение десет пъти да се връщам от този мост, докато най-последно го преминах“. Питам: Какви са тези герои, които не могат да преминат моста още първия път? Ту оса им забръмчала около главата, ту заек подскочил насреща им и т.н. Съвременните хора се препоръчват за верующи, а се страхуват. Виждам много хора, които минават за учени, но като срещнат поп, бързат да направят възел на къпата си. Особено това правят учениците. Защо правят така? Има нещо скрито в тези поверия. Това показва, че всеки човек носи със себе си и добро, и зло. Например един свещеник може да носи голямо благословение за човечеството, но той може да носи същевременно и хиляди нещастия за него. Срещам един селянин, който натоварил колата си с дърва догоре, едва я теглят воловете. Питам го: „Защо си натоварил колата си толкова много? Не виждаш ли, че воловете ти едва вървят?“ – Нищо от това. Ако те не искат да ги товарят твърде много, трябва да се родят владици. И това било философия! Ако били владици, щели да благуват в живота си, а

щом са родени волове, ще ги товари, колкото иска. Казвам му: „Ами ако един ден Господ те постави на тяхното място?“ – Възможно ли е това? – Да, възможно е. Ако е за твое добро, Господ може да те постави на мястото на един вол. – Да не дава Господ това нещо! То е опасна работа! Значи лесно е да товариш другите, а като дойде до тебе, казваш: „Дано не стане така!“ При това, вижте какво понятие има българина за владиката: Той няма добро мнение за владиката и казва: „Владиката знае само да се разхожда със своята патерица и да си угажда. Ще го видиш седнал пред трапезата наредил на нея печено прасенце или печена патица, турил пред себе си бутилка със старо, най-хубаво винце и си яде.“ Когато някой владика отиде в село, той ще иска от селяните да сготвят малко боб или праз, но те не го вярват. Те казват: „Този владика се представлява пред нас смирен и благочестив, но като се върне дома си, ще иска да му приготвят някоя печена кокошка, ще иска винце, това-онова и то през великите пости.“ Не вярват тия хора нито на попа, нито на владиката. Питам: Как ще вярват тогава на тяхната проповед? Какво казва попът за свое оправдание? Той казва: „Моят стомах е малко слаб, затова трябва да хапна мазничко, че да го засиля. След това ще прочета няколко молитви и греховете ми ще се простят.“ Казвам: Ако с една-две молитви могат да се простят греховете на попа, защо де не се простят греховете и на простите хора?

Казвам: Въпросът за поста трябва да се разреши принципиално. Това, което православната църква счита за пост, не е този пост, който църквата е наредила още в първите времена на своето създаване. Истинският пост е метод за урегулиране чувствата и мислите на хората. Постът не се заключава само в неядене на мазнини или месо, но през

поста човек трябва да се храни с възвишени мисли и чувства, да е готов да се примири с всички свои врагове и да изплати всичките си дългове. Как постят съвременните християни? – Месо не ядат, масло не ядат и в църква ходят по-често, отколкото в друго време. И след това някои от тях казват: „Православните са по-добри от евангелистите.“ Други пък казват обратното: „Евангелистите са по-добри от православните“ – В едно отношение едните са по-добри, а в друго отношение – другите са по-добри. Християните поддържат, че човек може да се спаси само чрез кръвта Христова. – Защо кръвта Христова спасява хората? – Защото Христос е образец на истинския човек.

Питам: Кой човек може да се нарече истински? – Само този човек може да се нарече истински, който отговаря на три основни качества. Той трябва да съдържа в себе си Любовта, Мъдростта и Истината и да ги прилага в своя живот. Този човек трябва да е готов да раздели залька си, както със своя приятел, така и с всеки гладен човек, който срещне на пътя си. Срещне ли такъв човек, който три дни нищо не е ял, ходил немил-недраг от къща в къща, той го извиква при себе си и му казва: „Слушай, братко, в моите гърди Любовта цари. Аз съм човек, спасен чрез кръвта Христова. Ела при мене да те нахраня, да ти покажа какво значи спасен човек.“ Това значи християнско дело. Истинският човек, като срещне някое онеправдано лице, той веднага се притича към него и му помага. Не е въпросът да покажем християнски дела само към нашите приятели, които обичаме, но и към външни, чужди за нас лица. Ние обичаме приятелите си поради това, че получаваме нещо от тях: Даваме и получаваме. Изкуство е да обичаш и да помагаш на човек, от когото нищо не получаваш. Всеки гражданин плаща данък на държавата, защото тя го принужда

ва да стори това. Ако той не плаща данъка си доброволно, утре ще дойде съдебният пристав с червен лист и ще – не ще, ще го изплати. Редовното изплащане на данъка още не е Добродетел.

„Изтълкувай ни тази притча!“ Върху този стих трябва да се разисква, а това как мисли българинът за владиката, за попа, то не е наша работа. Да изтъкваш погрешките на човека, това още не значи, че си ги изправил. Ние вземаме тия примери като общи положения, в които всеки човек изпада. Човек трябва да търси начини, чрез които да може да се повдигне. За тази цел той трябва да изучава законите, на които се подчинява неговият мозък. За пример, човек трябва да изучи причините на страха. Често виждате някой човек да се страхува от това как ще прекара живота си. Той се безпокои, че децата му ще останат прости, че няма мал средства да ги изучи; страхува се, че приятелите му ще го оставят и той ще остане сам без ничия помощ в живота; друг пък се ужасява от мисълта, че жена му ще умре и т.н. Това е неестествен страх, който се заражда в човека и го безпокои. Кой са причините за този страх? Причините за този неестествен страх се дължат на това, че разсъдъкът и вярата в този човек са отслабнали. Страхът е инстинктивно чувство, което се явява в човека като резултат на външните условия, в които той се намира. Страхът води началото си от животинското царство, дето той се счита за висше чувство. Обаче човек не трябва да се осланя на страха. Страхът може да му представи страшни картини, с които да го извади от релсите на неговия живот. Единственото нещо, което може да избави човека от страха и да го направи силен, смел да му се противопоставя, е да възприеме в себе си мисълта, че в света съществува една велика разумна сила, която управлява всичко. Тази сила има

свои закони, които прилага в живота, вследствие на което нищо не става произволно и случайно. Ето защо и всеки човек като разумно, мислещо същество, спада към този разумен свят, към тези разумни сили. Щом е така, при каквито условия и да изпадне човек, тия сили ще го изведат на благополучен край. Как ще разберете тия сили? Как ще си ги представите? Съберете всички добродетели на светите, на добрите хора в света и вие ще си представите какво нещо са тия разумни сили. Ако пък си поставите всички тия добродетели като идеал на своя живот, вие ще усилите вярата си. Към тия добродетели прибавете мислите на гениалните, на великите хора в света и вие ще имате вече представа за Бога. По този начин вие ще се освободите от онова материалистическо схващане за Бога, каквото имат съвременните материалисти. Тяхното схващане е идолопоклонство.

Много християни и досега разправят как Христос бил разпнат, как три дни след това възкръснал и т.н. Между този Христос, който някога бил разпнат на кръста и този, който възкръснал, няма никакво отношение. Какво отношение, каква връзка може да съществува между човека, който някога е бил болен, и между този, който вече е напълно оздравял и възкръснал? Павел казва: „Аз познавам вече Христа по друг начин, а не така, както едно време Го познавах.“ Значи, тук става въпрос вече за вътрешно разбиране на нещата. Никой не може да познае Христа, ако няма Любов в себе си. Всеки човек, който се държи здраво в рамките на една църква или на едно верую и не вижда нещата по далеч от тези рамки, неговата Любов не е съвършена. Който познава Христа, той ще обича всички тия хора, които Христос люби. Той ще бъде съгласен с Христа във всички Негови мисли, чувства и действия. Христос е

дошъл да спаси всички хора и затова казва: „Любете враговете си!“ Някой казва: „Аз обичам всички хора.“ Питам: Враговете си обичаш ли? – Дотам още не съм дошъл. – Да, но Христос обича и тях. Тогава как може да обичате всички хора, а да не обичате враговете си, които Христос като хора обича? Според този човек могат да се обичат само тия хора, които са в една и съща църква с него. Той не обича хората, които принадлежат към друга църква. Христос казва: „Иде време, когато хората няма да се кланят нито в Ерусалим, нито в тази, нито в онази гора, но ще се покланят на Бога в Дух и Истина.“ Тогава кои хора ще обичате? Една църква, един Бог има в света и Той е навсякъде.

Мнозина казват: „В България се явиха много нови течения, много религиозни движения и секти, има опасност да ни опропастват.“ Питам: кой е бил причина за досегашните опропаствания на България? Нима България само един път е пропадала? Тя е пропадала много пъти, обаче религиозните движения ни най-малко не са били причина за нейното пропадане. Нека българските учени, възпитатели и управници се погрижат да всадят в душите на младото поколение стремеж към идеен живот. Нека всеки българин се стреми да бъде честен, добър, умен и справедлив! Ако всеки българин развие в себе си тези четири качества, това значи той да стане добър гражданин, дълбоко проникнат от националистични идеи. Казват за някого: „Този човек много обича народа си.“ По какво познавате, че той обича народа си? – По това, че работи много за неговото прославяне. Да изтезаваш народа си така, че повече да не е годен за служи само за да го прославиш, това не е никаква обич, никаква Любов. Много българи искат да бягат от България. Те казват: „Дойде ни вече до гуша. Не

може да се живее повече тук, искаме да отидем някъде в странство. Поне ще знаем, че сме между чужди хора.“ Питам: Каква Любов е тази да изтезаваш своя ближен, за да го прославиш? Всеки човек има право да използва някое животно да му служи, но той няма право да го изтезава. Всеки трябва да се отнася с животното като със същество, в което също така, както и в човека, има вложена разумна душа. Често хората се осъждат един други, че не живели добре помежду си, че не водили добър, разумен живот. Казвам: Нека тия хора, били те управници, духовни лица или учители, първи дадат пример на добър, чист и свят живот, та всеки, който види това, да заработи върху себе си, да постигне всичко онова, което му липсва. Аз бих поздравил всеки, който пръв покаже пример как се живее добре. Не е достатъчно само да разисква върху въпросите как бил разпнат Христос на кръста, кой Го разпнал и т.н. Казвам на тия хора: Всички вие сте виновни за разпъването на Христа, едно време, но и днес не сте престанали да разпъвате Христа. Като търговци, като банкери и лихвари вие сте разпнали повече от 20 души в живота си, онещастливили сте много вдовици и за това, ако искате да изправите погрешките си, трябва да върнете парите на тия хора назад. Мисли ли някой човек, че може да стане богат от парите на вдовици, той е на крив път. Мисли ли този човек, че Господ няма да закачи котлите на тия вдовици на неговия врат? – Ще ги закачи, разбира се.

Казвам: Страшно нещо иде сега за света, не само в България, но и за целия свят. То ще дойде до главата и на праведните, и на религиозните, и на светските хора. За това нещо може да се каже, че човек нито е сънувал, нито на ум му е дохождало това, което ще се случи. Всички хора ще познаят, че има Правда в света. Никому не се позволя-

ва да лъже, нито да заблуждава в Името Божие! Това нещо ще се провери най-много в продължение на десет години от днес. Съдбата ще бъде безпощадна. Да не мислите, че на Земята се прави някакъв заговор. Не, хиляди и милиони същества идват от невидимия свят, вържени със своите огнени пушки и мечове. Цялото духовенство трябва да знае, че никому не е позволено да лъже и заблуждава в името Господне. Иначе те ще се намерят в положението на пророк Валаама, на когото една нощ се яви Господ и рече: „Ако дойдат човеци да те повикат, стани, иди с тях! Но каквото ти река, него да направиш.“ (Числа 22 : 20 – 36) И стана Валаам на сутринта, оседла ослицата си и отиде с Моавовите князове и разпали се гневът Божий, защото отиде; и застана ангел Господен на пътя пред Валаама, за да му се съпротиви; и понеже ослицата видя ангела Господен, че стоеше на пътя с гол нож в ръка, свърна ослицата от пътя и отиваше към полето, а Валаам удари ослицата, за да я оправи в пътя. Тогава Господ отвори устата на ослицата и тя рече Валааму: „Що съм ти сторила, че ме биеш сега третия път?“ А Валаам рече на ослицата си: „Ти се подигра с мене. Да имах нож в ръката си, сега бих те убил.“ И ослицата рече Валааму: „Не съм ли аз твоята ослица, която си ездил от когато си до този ден? Имала ли съм навикновение друг път да ти правя така?“ А той рече: „Не“. Тогаз отвори Господ на Валаама очите и вида ангела Господен, че стоеше на пътя и гол нож в ръката му. И преклони се и падна на лицето си. И рече му ангелът Господен: „Защо би ти ослицата си досега три пъти? Ето, аз излязох да ти се съпротивя, понеже пътят ти не е прав пред мене. И ослицата ме видя и свърна от мене. Ако тя не бе свърнала от мене, аз сега щях да те убия, а нея да оставя жива“. Тогаз рече Валаам на Ангела Господен:

„Съгреших, защото не знаех, че ти стоеше на пътя против мене; и сега, ако не ти е угодно, аз ще се върна“. Ангелът Господен рече Валааму: „Иди с човечите, но каквото ти река, него да говориш“. И отиде Валаам с Валаковите князове.

Пред всеки проповедник, пред всеки владика седи един от тези ангели със своите мечове. Те ще проверят и разберат това нещо в продължение най-много на десет години. Ние не сме против духовенството, но казвам, че и те, както и всички вие ще бъдете свидетели на тия времена и ще разберете дали това, което ви говоря, е истинно или не. Истински е този пророк, чиито думи, чиито предсказания се сбъдват.

Религиозните хора казват: „Ние трябва да живеем по Бога“. За мене думите „да живеем по Бога“, имат съвсем друг смисъл и значение. Човек не е роден да бъде професор, но той може да бъде професор; човек не е роден да бъде доктор, но той може да бъде доктор; човек не е роден да бъде музикант, но той може да бъде музикант; човек не е роден да бъде проповедник, но той може да бъде проповедник; човек не е роден да бъде държавник, но той може да бъде държавник. Човещината не седи в това, какво може да бъде човек и какво може да стане от него. Да носиш всички тия титли, това не представлява още човека. Нима онзи грамаден слон, който внушава удивление на всички хора със своето голямо тяло, е постигнал много нещо? Постигнал ли е той целта и смисъла на живота? Разрешил ли го е? Нима райската птица, със своя богат костюм, разреши смисъла на живота? Нима птиците, които измислиха изкуството да хвъркат във въздуха, се спасиха? Нима конете, които научиха изкуството да ритат, се спасиха? Нима воловете, които владеят изкуството да бодат с рогата си,

се спасиха? Нима вълците, които тъй майсторски упражняват изкуството да разкъсват своята плячка със зъбите си, се спасиха? – Никое същество не е могло да се спаси по един от тия начини. Христос донесе истинското спасение в света. Хората могат да се спасят само чрез Любовта. Когато турят Любовта като вътрешна основа на своя живот, те ще се спасят. В тази Любов няма горение, но има топлина. Всяко чувство, в което има горение, не е Любов. Някоя мома казва: „Този момък ми изгори сърцето“. – Любов, която изгаря сърцата на хората, не е Любов. Любовта е състояние, при което организъмът никога не изменя своята температура. В Любовта може да има прекъсване на температурата, но никога намаляване или увеличаване. Температурата, която се образува при Любовта, произвежда живота. Обаче прекъсне ли се тази температура, явяват се ред болезнени състояния на организма. Индусите имат научни теории за образуването на праната в организма на човека. Те обясняват още, че всеки човек, който може разумно и правилно да използва тази прана, той може да се лекува от всички болести: От стомах, от дробове, от очи и т.н. Обаче, за да придобие тези знания, той трябва да плати за всичко това. Нищо не се дава даром. Когато се казва, че трябва да лекуваме даром, подразбирам, че хората, които ще лекуват, ще посветят живота си в служене на Бога. Да излекувам човека даром и след това той да отиде да обира и да лъже хората, това никога няма да направя. Когато лекуват някой богат човек, той трябва да даде 50000 или 100 000 лева, ако иска да се излекува както трябва. Да излекуват един човек по духовен начин, то значи да се намерят причините на неговата болест, да се отстранят те и той никога повече да не заболява. Този богат човек ще каже на своя лекар: „Ти нали си духовно лице, защо ти са

нужни пари“? – Парите не са за мене, но за бедните и страдащи хора, за които богатите рядко мислят. За даването има една песен: „Давай, давай, всичко давай! Чисто семе пшеничено; да се сее на нивата“. Човек трябва да дава най-чистото от себе си. Сърцата на хората трябва да се отворят за това даване. Щом Бог е дал живот на човека, той трябва да бъде чист, кристален извор, топлината на който никога не трябва да се изменя. Всеки човек, когото топлината на Любовта е удостоила да го посети поне за един момент от неговия живот, той ще бъде щастлив през целия си живот. Такъв човек ще придобие голяма широчина в сърцето си и голяма светлина в ума си, та където мине, на всички ще носи щастие и радост; и всичко, каквото пожелае, ще може да направи. Мине ли такъв човек покрай някоя суха чешма, веднага от нея ще потече вода, както Мойсей направи едно време с жезъла си – потече вода от канарата. Мине ли покрай някое сухо дърво и го пипне, веднага това дърво ще почне да се раззеленява, ще цъфне, ще завърже и плодът му ще узрее. Дето мине този човек, той навсякъде ще разнася благословение. Такъв трябва да бъде истинският християнин! Днес какво разбират хората от християнството? Мнозина мислят, че като християни, тях ги очаква щастлив живот – животът на Небето. Не, Небето не подразбира външен живот, но вътрешен живот – живот на душата, дето владее чистота и святост.

Казвам: Всичко това, което се говори сега, се отнася за хората с пробудено съзнание. Казват за някого: „Този човек минава за християнин, за правоверен, а не говори за Христа“. Да почиташ Христа, това не подразбира само да говориш за Него. Това е външен израз. Всеки истински християнин не само че има най-добро и високо мнение за Христа, но той вижда как Христос геройски носи своя

кръст, без никакъв протест. Той вижда как Христос е подложил гърба си на римските войници, които Го удрят немилостиво. Христос носи кръста до едно място само и след това казва: „От тук нататък не нося повече кръст, и хората ще видят, че Земята за дълги години ще бъде покрита с кръстове“. Днес и генерали, и свещеници все кръстове носят. И жените носят кръстове на врата си. Кръстът представлява диаметрите в окръжността. В това отношение кръстът е магическа формула. Всеки човек, който се кръсти, трябва да мисли. Когато човек се кръсти, той свива трите си пръста и ги туря първо на челото си, което показва, че той мисли. После ги туря на дясното си рамо, а след това на лявото. Кръстът не е нов символ. Той е бил известен още от стари времена на хората. Духовенството е взело кръста още от тия времена, но го е преиначило малко. Кръстенето означава магнетизиране. Едно време хората са си служили с кръста за лекуване. Когато някой човек го втресе, като го прекръстят няколко пъти, треската изчезва. Сега обаче и десет пъти да прекръстят болния, треската му не изчезва. Това показва, че днес кръстът е изгубил нещо от своята святост.

Това не е осъждане, но изнасяне на един действителен факт, изнасяне на самата Истина. Защо да не се подчинява човек на Истината, която носи живот в себе си? Защо да не се предаде човек на тази велика Истина, която сближава всички хора като души? Всеки човек, който носи в себе си Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, той е наш близен. Може ли да се нарече близен този, който като някой костелив орех се скрива в своята черупка и проповядва на хората, че извън православната църква няма спасение? Каква гениалност има в това твърдение? Кого ще заблуждавате по този начин? Ако, наистина, само в правос-

лавната църква има спасение, България спаси ли се? – Не се спаси. Ако спасението е в православната църква, Русия спаси ли се? – Не се спаси. Тогава защо трябва да се говорят неверни неща, които да заблуждават младежта? Днес всички млади бягат от църквата и после казват, че еди-кой си ги развърщавал, че еди-кой си говори против църквата. Не, всеки човек, който говори неверни неща, който не постъпва по Любов, той говори против Бога. Ние не говорим против добрите хора – против добрите учители, родители, свещеници, държавници, защото Бог говори и чрез тях, но казваме, че главната задача на хората е да придобият повече топлина и светлина в своя живот. Трябва ли да се страхуват хората, че еди-кой си ще опропасти България? – Никой никого не може да опропасти. Когато хората се страхуват от нещо, това показва, че те нямат връзка с Бога. Питам: Трябва ли да се страхува един ясновидец, ако срещу него изпратят един ескадрон войници, когато зад него върви цял полк войска, въоръжена със своите пушки и мечове, които го защитават? – Този човек няма защо да се страхува. Ескадронът, който е изпратен срещу него, ще ослепее от светлината на противниците си и от страх ще падне на земята. Обаче днес хората вижат се нагоре надолу, гледат, но нищо не виждат, на нищо не вярват. Те не могат да си представят, че зад всеки човек, който изпълнява волята Божия, има голям тил от войници, добре въоръжени и силни. Не, не е правилно да се търси Бога вън някъде. Той не е вън от нас. Да се вираш навън, това не е наука; да виждаш нещата вътрешно, по особен начин, това вече е наука. За придобиване на тази наука се иска учител. Ще кажете: „Защо е необходим учител“? – Когато човек минава през духовния път, той придобива голяма чувствителност, вследствие на което се натъква на големи мъчности и страдания, на големи противоречия. Тук

учителят му помага да премине по-бързо този път. Тази наука изисква човек да е готов всичко да жертва за Бога. Да жертваш всичко за Бога, това подразбира да придобиеш такъв живот, който осмисля всички неща и който развързва връзките на живота по един правилен и разумен начин. Следователно, всеки човек, който придобие веднъж този живот, той ще може да изпълни всичко онова, което му е дадено като работа при известни условия. На някоя жена Бог казва например: „Ти си родена за добра готвачка; изпълни службата си, както трябва“! На друга казва: „Ти си родена за прислужница в някоя болница; изпълни своята служба както трябва! Не се увличай във външни удоволствия, в театри и концерти“. Да облекчиш страданията на една болна душа, това е най-хубавият концерт, който животът ти предлага. Дойде някоя жена при мен, плаче, пъшка, не може да носи страданията си. Казвам: „Сестро, ти много хубаво си научила своята песен, но нямам сега пари да ти заплатя. Такава песен заслужава не по-малко от десет хиляди лева, но днес не разполагам с такава сума. Друг път, когато дойдеш, ще мога да ти заплатя колкото струва този концерт. Добре е да пееш на всички по този начин“. Когато някой плаче, нека плаче от сърце. Някой мъж плаче, но като виждат другите казват: „Този мъж плаче като някоя баба“. Значи има нещо в този плач, което не се харесва на хората. И най-великите хора в света плачат, но и най-страхливите хора в света плачат. Силни хора в света са тия, които дишат; слаби са тия, които престават да дишат. Всеки човек, който престава да плаче, е слаб човек, защото престава и да чувства. Каквото е дъждът за почвата на Земята, такава са сълзите, плачът за душата. Ако един велик музикант, поет и художник иска да роди някоя велика идея, а не може да я ороси със своите сълзи, той не може да роди нищо. И Хрис-

тос, и всички велики хора са плакали. Когато Христос беше на кръста, Той не можа да плаче, но когато влезе в Ерусалим, възседнал на осел, Той заплака. Благодарение на тези сълзи се крепи цялото човечество днес. Благодарение на тези сълзи се крепи и цялото християнство. Казвате: „Защо плака Христос?“ Със сълзите си Христос казваше: „Да живее цялото човечество, да живеят всички души, които идат след мене да приемат моето учение и да служат на Бога в Любов, в Мъдрост и в Истина!“ Плачеше Христос, за да отвори свещения път към Бога за всички мъже и жени, за всички роби и свободни. Христос е казал: „Скръбна е душата ми до смърт.“ Питат някои: „Може ли Христос да скръби?“ – Може. Казва се в Писанието: „Не огорчавайте Духа,,! Значи, и Духът може да се огорчава. С други думи казано: Всеки, който скъса връзката си с Бога, става посмешнице на целия свят. Затова човек не трябва да къса връзката си с Бога. Който не скъса тази връзка, животът му всеки ден, от сутрин до вечер, ще бъде щастлив, всички хора ще се стичат около него и навсякъде ще бъде добре приет.

И казва му Петър: „Изгълкувай ни тази притча!“ Христос им изгълкува тази притча по следния начин: „При всички условия на живота си дръж връзката с Любовта! При всички условия на живота си дръж връзката с Мъдростта! При всички условия на живота си дръж връзката с Истината! При всички условия търси вечния живот! При всички условия на живота си търси светлината на истинското знание! При всички условия на живота си търси свободата, от която никой не може да те лиши!“

Беседа от Учителя, държана на 26 декември, 1926 г. в гр. София

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Загова се родих	5
2. Раздай го на сиромасите	30
3. Ако говоря	53
4. Неговата заповед	79
5. Мойсей и Христос	103
6. Няма пророк	130
7. Как ти се отвориха очите	154
8. Не го приеха	182
9. Умовете им	211
10. Глас в пустинята	238
11. Те свидетелстват	268
12. Тази притча	296

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО ЗАТОВА СЕ РОДИХ

Серия девета

Том първи

Второ издание

Набор
Албена Цветкова

Коректор
Венета Максимова

Предпечтна подготовка
„ТЕМИТ 97“ ЕООД

Печат
„Симолини '94“

ИК „ЖАНУА '98“
тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 978-954-376-049-7

Цена 7 лв.